

UBL: BKN00G 420

DE NIEUWE
MOEDER DE GANS;
of
AANGENAME VERTELLINGEN

VOOR

KINDEREN,

OPGEZELD

UIT MONDELINGE VERHALEN.

MET PLATEN.

ZEVENDE DRUK.

TE DORDRECHT,
BIJ J. DE VOS en COMP.

MDCCCXVII.

Boekenroglu
420

18420

DE NIEUWE
MOEDER DE GANS;
of
AANGENAME VERTELLINGEN
VOOR
K I N D E R E N,
OPGESTELD
UIT MONDELINGE VERHALEN.
MET PLATEN.
ZEVENDE DRUK.

TE DORDRECHT,
BIJ J. DE VOS en COMP.
MDCCXXVII.

VOORBERIGT

VAN DE

SCHRIJFSTER.

Het gunstig onthaal, dat de Vertellingen van Moeder de Gans steeds bij de aankomende Jeugd en derzelver Opvoeders ontvingen, spoorde mij, als hare nakomeling, aan, tot het uitgeven van dit werkje, onder den titel van de Nieuwe Moeder de Gans.

Ik heb deze Vertellingen, uit mondelinge Verhalen, welke mij in mijne jeugd gedaan zijn, in ledige uren te zamengesteld. Aan die gelukkige dagen der jongheid, in welke men, vrolijk en vrij, buiten drukkende zorgen leeft, terug denkende, herinnerde ik mij die aangename uren, welke ik bij die vertellingen heb gesleten; en de klagten van vele Moeders, dat het haar aan Vertellingen voor Kinderen ontbrak, bewogen mij dezelve ter drukperse te geven, met dat voor mij streelende genoegen, dat ik in weinige jaren hiervan nu reeds

M BERIGT VAN DE SCHRIJFSTER.

*een' zevenden druk aanbied. Door het geheele be-
loop heb ik deze Verhalen overal, waar die al te
scherpe hoeken hadden, afgerond en verzacht.*

*Om voor de Jeugd niet al te lang te zijn, heb
ik iedere Vertelling in drie of vier avonden ver-
deeld, waardoor dan ook hun geheugen te hulp
gekomen wordt; en ofschoon ik een' meer verhe-
ven' stijl had kunnen gebruiken, vond ik dit niet
voegzaam, maar verkoos hierin voor kinderen de
eenvoudigheid te behouden.*

*Opdat dit Werkje hen tot deugd zoude opwek-
ken en aansporen, zijn deze Verhalen zoodanig
ingerigt, dat vroomheid, deugd en nederigheid
altijd beloond, maar hoogmoed en verwaandheid
steeds gestraft worden.*

*Of hierin plan en orde zij, dit laat ik aan het
oordeel van diegenen, welke er toe gerechtigd zijn,
over; en of deze vertellingen geschikt zijn, om de
kinderen tot het lezen uit te lokken, en hen daar-
door tot meer ernstige onderwerpen op te leiden
daarover mogen de goede Moeders en de kinderen
oordeelen, voor welke ik die geschreven heb.*

HET
VOGELTJE
MET HET
GOUDEN EI.

DE
NIEUWE
MOEDER DE GANS.

HET VOGELTJE MET HET
GOUDEN EI.

EERSTE AVOND.

Voor lange jaren regeerde er een Koning, MARUD genaamd, over het wijd uitgestrekte Rijk *Akendilla*. Zijne gemalin had hem twee kinderen nagelaten, eene Prinses van zulk eene uitmuntende schoonheid, dat zij algemeen niet anders dan de schoone HILDA, (dit was haar naam) geheeten werd, en een jonger Prins, die niet zeer schoon, maar goedaardig en kloekmoedig was, en GINULD heette.

De Koning bezat een' onafmetelijken schat in een klein vogeltje, dat hem eene *Fée* (Toovergodin) geschonken had. Het pronkte met de al-

lersehoonste kleuren; zijne vleugels schitterden als het zuiverste goud, en boven dezen blinkenden luister lag het iederen dag een gouden ei, waaruit de Koning zijne buitengemeene groote uitgaven konde vervullen en goed maken; want hij hield een' grooten hofstaat, en gaf aanhoudend zulke prachtige maaltijden, dat de inkomsten van zijn Land op verre na niet toereikende waren, om aan deze koninklijke hofhouding te voldoen.

Dit vogeltje hield hij in groote waarde, en vertrouwde de bezorging van hetzelfde aan geene anderen toe, opdat niemand zijne onuitputtelijke goudbron mogte ontdekken; daarom had hij het, in zijne kamer, in eene prachtige kooi laten hangen, en bezorgde het voeder en de oppassing met eigene handen.

Toen Koning MARUD tot die jaren gekomen was, dat hij begreep met zijn' zoon de zwaarste bezigheden te kunnen deelen, maakte hij hem dit gewigtig geheim bekend, beval hem het diepste stilzwijgen, en vertrouwde hem de voedselgeving en oppassing van dezen onwaarderebaren vogel toe.

Prins GUNILD kwam het bevel zijns vaders getrouw na, droeg op de beste wijze zorg voor den vogel, en bewaarde het geheim in het binnenste van zijn hart.

Toen de Koning, zijn vader, eens op de jagt
was,

was, beschouwde hij dat schoone vogeltje langen tijd met de grootste verwondering; de zon scheen op hetzelfde en verfraaide de blinkende kleuren. — Zoo schoon had de Prins het nooit gezien. De nieuwsgierigheid dreef hem aan, de kooi te openen en den schoonen vogel meer van nabij te zien. Hij nam hem er uit, plaatste hem in de holte van zijne hand en streefde hem zachtjes op den rug. Dan eer hij het verwachtte, nam het vogeltje eenen sprong, en vloog door de kamer rond; bij ongeluk stond er een venster open, waardoor hetzelfde heenvloog en zich alzo weg maakte.

De arme Prins GUNILD was door schrik geheel buiten zich zelve; hij liep hetzelfde na, en zond alle lieden, die hij zag, uit, om dezen schoonen vlugteling weder te zoeken; maar alles vergeefs, hij zelf vond den vogel niet, en alle uitgezondene boden kwamen onverrichter zake terug: de vogel was en bleef weg. De Prins verborg zich zeer bedroefd in zijne kamer en verwachtte vol benaauwdheid de terugkomst van zijnen vader.

Wanneer Koning MARUD des avonds van de jagt kwam, en, bij het beschouwen der ledige vogelkooi, de droevige gebeurtenis ontdekte, en hem tevens gezegd werd, dat de Prins GUNILD de oorzaak van zijn verlies was, geraakte hij buiten zich zelve van woede, sprong als een onzinnige door de kamer,

verwenschte zijn' zoon, zich zelven en de jagt, en beval, dat Prins GUNILD op zijne Koninklijke ongenade oogenblikkelijk de stad moest ruimen, en niet weder onder zijne oogen komen; als hij den vogel niet medebragt.

Vol vrees door de bedreigingen zijns vaders, pakte Prins GUNILD zijne beste zaken, steeg te paard, en reed vol smart en droefheid de stad uit.

Koning MARUD woedde en woelde nog lang in zijn paleis rond, hij zond naar alle gewesten menschen uit en liet den schoonen vogel zoeken; ook beloofde hij hooge belooningen aan hem, die denzelfden zoude wederbrengen; maar alles te vergeefs: de vogel was en bleef weg.

Ondertusschen was de Prins langen tijd voortgereden, en kwam in eene zeestad. Het bezigtigen der schepen was voor hem een buitengewoon schoon schouwspel, waarbij in hem zeer ras de gedachte opkwam en de lust becroop, om mede eene zeercize te doen. Hij maakte een beding met den Kapitein van een der grootste schepen, dat zeilvaardig lag, om tot ontdekking van onbekende eilanden uit te loopen. Hij verkocht alles, wat hij op zulk eene groote reis konde missen, en voorzag zich daarentegen van andere noodige zaken. Dusdanig wel voorzien, beklom hij vol goede verwachting het gereed liggende schip. Den volgenden morgen kregen zij een' gun-

gunstigen wind; zij ligten het anker en zeilden met een' grooten vreugdegalm van het scheepsvolk, en met de gelukwenschingen van de teruggeblevene, af. Doch hunne reis was ongelukkig. Te midden van hunnen togt werden zij door een' hevigen storm beloopen; het schip werd geschokt, geslingerd en over zandbanken op de klippen geworpen, daar het van een berstte en zonk. De geheele lading ging met man en muis te gronde. Prins GUNILD was van alle levende schepselen de éénige, die zijn leven behield. Hij was op eene groote plank, welke hij aangegrepen had; toen het schip barstte, aan den oever van een woest eiland gedreven, waarop hij wel twee uren, geheel verdoofd als dood nederlag. Toen hij uit die verdooving ontwaakte, stond hij verbaasd, dat hij alleen zoo wonderbaarlijk behouden was gebleven, en deed een dankgebed voor zijne redding. Hij droogde zijne kleederen in de zon, en ging daarna zoeken, of hij menschen en voedsel konde vinden. Nadat hij met groot gevaar de hooge en scherpe klippen aan de zee had overgeklimmen, werd hij, door het beschouwen van eene verrukkelijk vruchtbare vallei, voor zijne moete rijkelijk beloond. Hij zag een klein en vreedzaam dal, hetwelk rondom in een' hoogen ringmuur van rotsen en klippen besloten was, voor zich liggen, waarin zonder kunst de vruchtbaar-

ste ooft-boomen verstrooid stonden, onder welke zich de welriekendste bloemen verhieven, en die met hunne schaduw en lommer, dankbaar, de bron van eene kleine beek dekten, welke hem met zijn water verkwikte. Zeer vrolijk over dit lagchend en uitlokkelijk gezigt, klom hij af, at van die schoone vruchten en dronk versch water. Dus verkwikt, leide hij zich onbezorgd onder den schaduwrijksten boom neder; want hij had geen spoor noch teeken van eenig mensch of wild dier gezien, en vergat in eene zachte sluimering voor eenigen tijd al zijne zorgen.

Zoodra hij ontwaakte, maakte hij eene hut van takken, welke hij te zamen boog, en zocht zich daardoor tegen de koude te beschermen. Maar deze voorzorg was ook onnoodig, want de jaargetijden bleven daar altijd gematigd. De boomen en bloemen groenden en bloeiden daar altoos. Het jonge loof moest jaarlijks het oude verdringen, en iedere verwelkende bloem zag een' uitbrekenden knop in hare plaats uitbotten en bloeijen. Aan vruchten had hij nooit gebrek, en behoefde derhalve voor zijn onderhoud niet te zorgen. Daar hij hovendien, van hooge rotsen omringd en ingesloten, de zee niet zien konde, en er alzoo ook voor hem niet te hopen was, dat er ooit één schip aan dit eiland zoude landen, hetwelk met zoo vele klippen omringd was, wel-

ke

ke alle naderende schepen een' zekeren ondergang dreigden, gaf hij zich geheel aan zijn noodlot over, om zijn leven op dit eiland in eene stille eenzaamheid te slijten.

Het kleine vogeltje was, vol vreugde over zijne vrijheid, zeer verre weg gevlogen, en daalde eindelijk, geheel vermoeid, op een' versch bewerkten akker neder, waarop een boer ploegde. Deze zag het, en het beviel hem buitengemeen om de schoone kleuren; hij kroop naar hetzelfde toe, en verraste het, sloeg er zijnen hoed over, en bragt het zijne vrouw te huis. Zij zettede het in eene oude vogelkooi, en gaf hem zemelen, in melk geweekt, tot spijs.

Des anderen daags vond de boerin een klein geel ei naast hem liggen; zij nam het uit de kooi, bezag het nauwkeurig, en kon volstrekt niet begrijpen, welk een ei dit zoude wezen. Na lang hierover gepeinsd te hebben, raakte zij op de gedachten, dat het mogelijk het ei van eene Tooverheks zoude zijn, en het scheelde weinig, of zij had, in haren heiligen ijver, den vogel dood geslagen. Ten overvloede riep zij al hare buurvrouwen, vertoonde haar het wonderbare ei, en maakte haar, onder het zegel van vrouwelijke stilzwijgendheid, met halve woorden hare vermoedens en gedachten bekend. Zij vereenigden zich alle te gelijk met hare meening, vergeleken

het

het onbegrijpbare ei met de zoogenaamde ongeluks cijeren, welke hunne hoenders legden, en die zij, om het huis van alle ongeval en getier te zuiveren, altijd met drie kruisen en deze geheimvolle woorden:

Wijkt, gij boozen! weg, 'tgespuis
Komt niet weder in mijn huis!

over het dak geworpen, en daardoor zich zelven en hun huis bewaard hadden, dat de Duivel geene magt over hen had kunnen hebben. Eindelijk werd er eenstemmig besloten, om, na zonnen ondergang, het ei op gelijke wijze over het dak te werpen, en dezen gevaarlijken vogel niet langer in het huis te dulden, opdat de helsche draak geen' vasten voet in het huis bekomen, en de arme zielen van het geheele huisgezin niet eeuwig aan de kwellingen van den Duivel onderworpen mogten worden. Hij werd derhalve als in eene volle processie uit het huis in een' onbruikbare stal gedragen, daar opgehangen, en het ei, zonder het vooral met bloote handen aan te raken, nevens den vogel gelegd.

De vrouwelijke vergadering ging uit elkander, nadat zij alle elkander een eeuwig stilzwijgen beloofd hadden.

Zoo ras de man van den akker terug kwam,
werd

werd hem de zonderlinge geschiedenis verhaald, waarbij de vrouw niet naliet, hem hare vermoedens bekend te maken.

De man schudde het hoofd, verlangende het beide te zien. Hij nam het ei, bezag het, woog deszelfs buitengewone zwaarte op de hand, en wist zelfs niet wat hij denken zoude: want dat het een ei van eene Tooverheks zoude wezen, geloofde hij niet; doch dat het geen natuurlijk ei was, zag hij duidelijk. Eindelijk keurde hij het beste, zijne vrouw's namiddags naar de stad te zenden, om het wonderbare ei aan een' goudsmid te vertoonen, die de beste oplossing zoude kunnen geven.

Toen de vrome vrouw dit besluit hoorde en de boodschap aan haar werd opgedragen, beving haar eene ijskoude rilling en wilde zij in lange daarin niet bewilligen. Maar op den ernstigen aandrang van haren ongeloovigen man, die gelijk haar bij ondervinding bekend was, zich niet gaarne hoorde tegenspreken, moest zij eindelijk besluiten zijn' wil te doen; doch onder deze uitdrukkelijke voorwaarde, dat alles, wat zij zoude doen, in zijnen naam, voor zijne rekening en voor zijn gevaar zoude geschieden.

Zij kleepte zich, nam een mandje, vatte het ei met haren voorschoot aan, rolde het in schoon linnen, en ging met een zwaarmoedig hart naar
de

de stad. Nooit was de weg haar zoo lang gevallen, ofschoon zij dien nu veel rasser overgestapt had, dan ooit te voren.

Zij vroeg terstond naar den besten goudsmid, bragt hem de groetenis van haren man, en leide spoedig het opgepakte ei op de toonbank, met verzoek, haar toch openhartig te zeggen, hoe het met het inliggende ei gesteld was; terwijl zij hem tevens zeer heimelijk hare vermoedens mededeelde.

De goudsmid ontrolde het ei, nam het met bedachtzaamheid in de hand, streek het op den toetsteen, en stond verbaasd, toen hij zag, dat het den toets uithield; hij streek het nog eens, en werd volkomen overtuigd, dat het allerzuiverst goud was. Hij woog het, en berekende de waarde.

De vrouw hield intusschen vol benaauwdheid de oogen op den goudsmid gevestigd, en zag ook naar de voordeur om, opdat zij, in geval van nood, zich spoedig redden en vlugten konde.

De goudsmid beschouwde haar met gierige oogen, en besloot, uit de angstvalligheid van deze vrouw zijn nut te trekken. Hij versterkte haar zeer in hare vermoedens en ondekte haar het gevaar, als zij den vogel in huis behield. Eindelijk liet hij zich door haren biddenden aandrang bewegen, het ei voor zich te behouden, ook met haar te gaan, den gevaarlijken vogel weg te nemen

men en in een wild en woest bosch te bannen. — Zij verzocht, dat hij het uit liefde om harent wille zoude doen, daar het, naar hare gedachten, eene gevaarlijke onderneming was.

De vertroostende woorden van den goudsmid gaven der ontstelde vrouw een nieuw leven; zij zag hem als haren redder aan, en bedankte hem reeds bij voorraad zeer hartelijk voor zijne goedheid.

De goudsmid trok zijne kleederen aan, en wandelde naar het dorp.

Toen zij in het huis kwamen, vonden zij den man in eene zeer kwade luim. Het geval was binnen twee uren door het geheele dorp bekend geworden; want iedere buurvrouw had het aan hare goede vriendinnen, onder het heilige zegel van stilzwijgendheid, verteld, en deze weder aan anderen, waarbij ieder de vrijheid genomen had, er wat bij te voegen, om de geschiedenis des te geloofwaardiger te maken: zoodat er eindelijk een vogel uit was voortgekomen met een' uilenkop, een' vurigen staart, arendspooten en een' paardenvoet. Men had den man in het aangezicht gezegd, dat hij den draak herbergde, en de straffen van den Hemel over het dorp zoude brengen; daarom was hij met de praatachtige openhartigheid van zijne vrouw geweldig ontevreden, en ontving haar, bij hare terugkomst, met zeer harde woor-

woorden, van welke het ook waarschijnlijk tot dadelikheden zoude gekomen zijn, indien het beschouwen van den goudsmid hem niet terug gehouden had. Deze verlangde ras den vogel te zien. Hij nam hem uit de kooi, vatte de vleugels, en bezag hem naauwkeurig. Tot zijne verbaasdheid las hij onder den regtervleugel, op eene goudgele veder, de volgende woorden, met zeer kleine zwarte letters: DIE MIJN' KOP EET, ZAL ONDER ZIJN HOOFDKUSSEN DAGELIJKS DUIZEND DUKATEN VINDEN. Hij bezag de linkerzijde, en las het volgende: DIE MIJN HART EET, ZAL KONING OVER AKENDILLA WORDEN. Hij sloot de vleugels, hood den geërgerden boer een' enkelen gulden voor zijne moeite, en behield den vogel.

Hartelijk verheugd keerde hij met zijnen buit naar huis, beval den volgenden dag een groot gastmaal aan te rigten, op hetwelk een schotel met vogels zijn zoude, en daaronder ook de *geheimvolle Vogel*: alzoo wilde hij, bij een' vrolijken maaltijd, tot zijnen altijd durenden rijkdom en eer den grondslag leggen.

Het arme vogeltje was in snoode handen gevallen, want de goudsmid was een eerloos en vuilaardig mensch, die door bedriegerijen, welke hij met den mantel van schijnheiligheid wist te omhangen, een groot vermogen aangewonnen had.

Na

Na den dood van zijne zuster, die weduwe gebleven was, had hij haar' zoon, YNKAS genaamd, tot zich genomen, om voor zijne opvoeding te zorgen; maar die jongeling had het bij hem zeer droevig en ellendig. Hij was tevens zijn voogd, en had, onder schijn van regt, de schoone nalatenschap der ouders van dezen wees, en dus den eigendom van dezen minderjarigen onder zich genomen, en nu moest de arme YNKAS het vernederendste huiswerk doen, aanhoudend bij de keukenmeid in de keuken zijn, turf en hout aanbrengeu, het braadspit draaijen, en soortgelijken arbeid verrigten, waarbij hij slechts het weinige, dat op de schotels overig bleef, tot spijze bewkwam; maar des te rijkelijker van de keukenmeid, volgens het voorbeeld van haren Heer gescholden werd.

De goede YNKAS deed alles, wat in zijn vermogen was, om zich welbehagelijk te maken, en leed alles met geduld, verheugd zijnde, als hij alleen des namiddags een paar uren voor zich zelve konde hebben, om zich in het schrijven en rekenen te oefenen, en ieder boek, dat hij bekomen konde door lezing, als ware het, begeerig te verslinden.

Hij had van zijne moeder nog een klein kapitaalje van vijftig daalders, buiten weten van zijnen voogd, behouden, welke hij op zijne kamer

B

ou-

onder de planken verborgen en als een heiligdom had bewaard, hopende hiermede nog eens zijn geluk te maken.

Op de terugkomst van zijnen oom of voogd werd hij beneden geroepen, en hem bevolen, den vogel den hals om te draaijen, schoon te plukken en wel te teekenen, opdat hij denzelven niet met de andere verwisselde. Vol medelijden bezag YNKAS het schoone vogeltje: met een weemoedig harte aangedaan, dat hij hetzelfde verwurgen moest, besloot hij een voorbidder te zijn, om het leven van het onschuldige diertje te behouden; doch het dreigende aangezicht van zijnen voogd gebod hem een ootmoedig stilzwijgen. — Hij verkropte derhalve zijn nutteloos medelijden, greep moed, en drukte het vogeltje den kop in. — Op dat oogenblik werd het rondom hem geheel helder en licht. Eene witte, blinkende menschelijke gedaante zweefde voorbij hem en verdween. Hij was in den beginne zeer verschrikt; maar dewijl hij verder niets zag, geloofde hij, dat de vlam van het helder brandend keukenvuur hem misleid had, en zocht dit verschijnsel te vergeten; doch de schoone gedaante bleef vast in zijne ziel ingedrukt.

Hij plukte den vogel, teekende hem, en maakte met de keukenmeid de noodige toebereidselen tot een' vrolijken maaltijd voor den volgenden dag.

Des anderen daags moest hij al de vogels aan het

het braadspit steken en zorgvuldig draaijen, zoo dat zij zeer lekker toebereid werden.

Den ganschen morgen had hij nog niets gegeten, en klaagde aan de keukenmeid over zijnen nijpenden honger; deze wierp hem een stuk brood toe, hetwelk hij nemen en in het sop, waarmede hij de vogels moest begieten, steken konde, om daardoor zijnen honger te stillen. Hij nam het, en at een gedeelte droog.

Terwijl dit gebeurde, viel de kop van het kleine vogeltje in de ondergezette sauspan af. YNKAS kreeg lust om het te proeven, dewijl het toch met den vogel niet opgezet kon worden; hij doopte een stukje brood, dat hem nog was overgebleven, in de saus, en at het met het kopje, in volkomene onschuld van zijn hart, op. Hij draaide den vogel eenigzins sneller aan het spit om te beletten, dat die niet zoude branden, hierdoor vielen ook de ingewanden en het hart van het kleine vogeltje uit, welke hij ook met het overschot van zijn brood op at, zonder te weten, welk een' schat hij met beiden had genoten. Indien hij geweten hadde, hoeveel zijn voogd daaraan gelegen was, zoude hij, volgens zijn eerlijk gemoed, gewisselijk geen van beiden aangeraakt hebben; maar deze had het geheim zorgvuldig verzwegen, om zijne nieuwsgierigheid niet gaande te maken, en het des te zekerder te behouden.

De vogels werden opgedragen. De goudsmid zag met eene gierige en vrolijke belustheid naar het kostbare maal. Maar hoe ontstelde hij, toen hij zijn' vogel zonder kop in den schotel zag liggen; hij nam hem daaruit, opende hem vol verslagenheid, en geraakte buiten zich zelve, dewijl hij hem zonder hart vond. Hij sprong op en ijldde naar de keuken. De keukenmeid konde hem geen ander bescheid geven, dan dat YNKAS die moest opgegeten hebben. Zijn mond schuimde van woede, en hij zwoer met eenen vreesselijken eed, dat YNKAS opengesneden, en die dierbare beten weder uit zijne maag zouden opgezocht worden. De uitvoering van dit bloedige vonnis zoude terstond geschieden, als de gasten naar huis vertrokken waren.

De arme YNKAS hoorde in zijne kamer dit schrikkelijk vonnis. In de grootste benaauwdheid pakte hij zijne weinige goederen te zamen, stak zijn' welbewaarden schat bij zich, en sloop zeer stil ten huize uit.

T W E E D E A V O N D.

ZOO ras YNKAS zich buiten de stad bevond, spande hij al zijne krachten in, om zich van dien gehaten oord te verwijderen. De vrees voor den

den gevaarlijken voogd gaf vleugelen aan zijne schreden, en de benaauwdheid van door hem achterhaald te worden, verdubbelde zijne krachten, zoodat hij tegen den avond aan de poort van eene groote stad aankwam, welke acht mijlen van zijne geboorteplaats gelegen was. Hij vraagde naar het beste logement, en eischte van den waard eene vrije kamer en goede oppassing; want hij dacht niet, dat zijn rijkdom van vijftig daalders uitgeput konde worden. Na het avondeten leide hij zich verheugd te bedde, omdat hij het gevaar ontvlugt was.

Den volgenden morgen ging hij uit, kocht een beter kleed en bezag de stad. Intusschen had de dienstmaagd in de herberg zijne kamer geveegd, en als zij het bed wilde opmaken en het hoofdkussen wegnam, vond zij daaronder een' grooten hoop dukaten. Zij verschrikt, doet ze in haren schoot, en brengt die beneden bij haren meester, tevens hare verwondering te kennen gevende, dat die vreemde heer zoo achteloos met zijn geld handelde. De waard was verbaasd, zoo vele schoone dukaten te zien; en vermoedende, dat er iets groots en buitengewoons achter zijnen gast verborgen was, die hem mogelijk daardoor had willen beproeven, gebod hij der dienstmaagd het diepste stilzwijgen, en sloot het geld zorgvuldig weg.

Des middags kwam YNKAS beter gekleed te huis, en versterkte daardoor den waard in zijn vermoeden; daarom ontmoette en behandelde hij hem met de grootste opmerkzaamheid. Zijne wensken waren in het geheele huis bevelen, en een ieder beijverde zich om strijd hem te behagen. Hij ging weder uit, bezocht de schouwspelen, welke hem zeer behaagden, en vermaakte zich zoo goed als hij konde.

Den volgenden dag ging het ook als den vorigen. De waard leide de duizend dukaten, welke onder het hoofdkussen gevonden werden, bij de vorige, en was over den rijkdom van dezen onbekenden vreemdeling ten hoogste verwonderd.

Deze ging des namiddags in een openbaar huis waar sterk gespeeld werd, en verloor bijna zijn geheel rijkdom, houdende naauwelijks zoo veel overig, dat hij zijne rekening van zijnen beleefden waard konde betalen. Hij sloop geheel bedroefd naar huis, eischende van den waard zijne rekening en goederen, dewijl hij den volgenden morgen vroegtijdig wilde vertrekken. De waard was hierover in groote verlegenheid; want hij dacht dezen buitengewonen gast nog lang te behouden, en een deel der schoone, gerande dukaten van hem te winnen; daarom noodigde hij hem zeer dringend langer te blijven. YNKAS ontdekte hem eindelijk met halve woorden zijn ver-

lies,

lies, hetwelk hem drong, zijn geluk buiten die stad te zoeken. De waard verzocht hem, dat hij het niet ten kwade zoude duiden, indien hij zeide, dat hij zeer wel wist, dat het hem aan geen geld mangelde. Maar zoo het hem aan gerijfelikheden, of aan betere bediening mogt haperen, had hij slechts te bevelen, en men zoude hem met eerbied en op de allerbeste wijze bedienen. Om hem ook een bewijs van zijne eerlijkheid te geven, ging hij naar beneden, bragt hem de twee duizend dukaten, alle wel geteld en opgepakt, en legde die voor hem neder. De verbaasde YNKAS wist niet wat hem voorkwam: nu eens zag hij den waard, dan weder het goud aan. De waard hield het stilzwijgen van zijn ondoorgrondelijken gast voor een goed teeken, dat zijn besluit van te vertrekken begon te wankelen. Om hem daarin nog meer te versterken, trad hij met een lagchend gezicht vol zelfvergenoeging nader bij hem, en zeide: dit bewijs van eerlijkheid had Uwe Hoog-Edelheid in mij zekerlijk niet verwacht! Is het niet zoo? ik zie, dat gij er geheel verwonderd over zijt. Dan bij dit alles moet ik U Hoog-Edele opregt zeggen, dat het eene harde beproeving was, iederen nacht duizend stuks zulke schoone en blinkende dukaten onder het hoofdkussen te leggen. Ik raad U, niet in alle logementen of herbergen zulk eene proeve te

B 4

doen.

doen. Zij waren bij mij gewisselijk veilig, want mijn huis is eerlijk. Laat het u bij mij welgevallen. Op mijne stilzwijgendheid kunt gij staat maken. Gij zult zekerlijk gewigtige redenen hebben, waarom gij niet bekend wilt zijn. Indien ik u in iets kan dienen, hebt gij slechts te bevelen, ik zal het met de grootste vreugde verrigten.

YNKAS had door de praatzucht van den waard tijd bekomen, om zijn antwoord te overleggen. Hij bedankte hem voor zijne eerlijkheid, beloofde hem, langer te zullen blijven, en verzocht, dat hij hem voor ditmaal alleen zoude laten en het avondeten bezorgen. De waard maakte vele buigingen en ging lagchende uit de kamer.

Zoodra YNKAS alleen was, overdacht hij met veel verbaasdheid de redenen van den waard. — In den beginne beschouwde hij dit alles gelijk een' droom; nogtans bewezen de blinkende dukaten hem het tegendeel. Hij dacht deze zaak verder na, en herinnerde zich het buitengewone verschijnsel bij den dood van het vogeltje; hij vergeleek daarmede den woedenden toorn van den goudsmid over het verlies van den kop; doch zag in alles geen zamenhangsel met de twee duizend dukaten. Hij at, en ging vol gedachten naar bed, hopende den volgenden dag mogelijk meer licht in deze duistere zaak te bekomen.

Des

Des morgens was zijn eerste werk, dat hij onder het hoofdkussen greep; maar hoe verbaasd werd hij, toen hij weder duizend dukaten daaronder vond liggen! Hij nam dezelve weg, overdacht de zaak verder, doch konde geen begrip daarvan vormen, dan alleen, dat het wonderbaarlijk was, iederen nacht duizend dukaten in het bed te vinden, dat zulks zeer aangenaam was, en men daarmede wel en rijkelijk konde leven.

Hij nam een besluit, zijnen onmetelijken schat zeer wel aan te wenden; hij kleeedde zich zindelijk, nam bij verscheidene groote meesters les en leerde alles, wat een jong mensch bemind en aangenaam kan maken, waarbij hij ook niet verzuimde, elken morgen zijn bed na te zien, en het van deszelfs last te ontledigen.

Na verloop van een jaar besloot hij te reizen en de wereld te bezien. Hij nam bedienden aan, voorzag zich van de noodige gerijfelikheden tot de reize, pakte zijnen welbewaarden schat, betaalde den waard rijkelijk, en maakte vooral de dienstmaagd, die het eerst zijn' schat ontdekt had, eene groote somme geld, tot uitzet of huwelijks-goed, hij reisde tot groote droefheid van den waard, en onder de zegenwenschen van de dienstmaagd weg.

Nadat hij twee jaren met reizen doorgebracht en de voornaamste Landen gezien had, hoorde

B 5

hij

hij midden in een dik en donker bosch, waardoor zijn weg liep een groot geraas. Toen hij nader kwam zag hij drie kerels, die in een' hevigen woordenstrijd waren. Denkende, dat zij zijne hulp konden noodig hebben, steeg hij van zijn paard, vroeg hun de oorzaak van hunnen twist, en beloofde hun tevens zijne hulpe, indien hun iets ontbrak, of wanneer zij eenige behoeften hadden. Dat is het niet, antwoordde de eene, onze strijd betreft den ouden mantel, welke gij daar vóór u ziet liggen. Hij behoort ons alle drie, en mag niet verscheurd worden. Thans willen wij van elkander scheiden, en een alléén kan denzelven maar bezitten; doch wie de bezitter zijn zal, dat is hier de vraag en de oorzaak van onzen twist.

YNKAS meende, dat de mantel zulk een ernstige strijd niet waardig was.

Doch een wierp hem tegen: indien gij de zonderlinge eigenschap van dezen onaanzienlijken mantel kendet, zoudt gij ras toestemmen, dat het een stuk is, om welks bezit men zich alle mogelijke moeite moet geven.

En welke? vraagde YNKAS lagchende, hij is zoo doorboord met gaten en zoodanig versleten, dat hij bezwaarlijk tegen regen en koude beschutten kan.

Dat is het ook niet, zeide een der twisters; maar de mantel heeft de zonderlinge eigenschap, dat ieder, wie hem omslaat, en zich dan aan
eene

eene plaats wenscht, het moge zijn waar het wil, oogenblikkelijk daar is. Wij zijn arme dagwerkers, en hebben hem van eene oude vrouw, die wij eenige diensten bewezen hebben, ter vergelding bekomen, met de verzekering, dat wij daardoor gelukkig zouden worden. De goede oude vrouw heeft ons zekerlijk niet bedrogen, want wij hebben dikwerf de zeldzame eigenschap van den mantel beproefd, maar hij kan ons, helaas! niet gelukkig maken; want tot reizen hebben wij lust noch geld, bovendien omvat hij ten hoogste twee menschen, de derde blijft terug.

Ik zal, zeide YNKAS, de woorden der weldadige vrouw vervullen, laat mij den mantel, en ik geef u ieder duizend dukaten. Deze handel was ras gesloten; hij telde het geld en behield den mantel. Zij bedankten hem hartelijk, begonnen met het geld eene eerlijke nering, en leefden met hunne vrouwen en kinderen gelukkig.

YNKAS deed menigvuldige proeven met zijnen zonderlingen mantel, die hem alle wel gelukten. Hij deed bij aanhoudendheid kleine en groote reizen, en konde met den mantel en zijn geld bijna al zijne wenschen vervullen.

Ondertusschen had de Koning MARUD zijnen prachtige hofstaat niet willen verminderen, ofschoon de dagelijksche inkomsten van het gouden ei hem ontvallen waren. Hij bevond zich eindelijk genoodzaakt

zaakt, nieuwe lasten in te voeren, welke zijne onderdanen zeer drukten en uitmergelden en evenwel nooit zoo veel zuiver geld inbragten, als hij noodig had; want de gaarders, toezieners, klerken, kommiezen en soortgelijke lieden; van welke het land wemelde, namen het grootste deel weg. Ten laatste had hij gaarne zelfs zijne onderdanen met voordeel willen verkoopen; doch de menschenhandel ging te zijnen tijde zeer slecht. Koning MARUD zag zich eindelijk genoodzaakt, de eene som na de andere op te nemen, en werd daardoor in zulk eenen last van schulden gewikkeld, dat de interessen daarvan met al de inkomsten van zijn Land gelijk stonden. Hij werd daarover geweldig boos, en zijne gramschap werd nog vermeerderd, als hij bedacht, hoe ontaard en schandelijk hij zijnen zoon verdreven en verloren had; dewijl men, niettegenstaande alle navorschingen, geen spoor van hem had kunnen ontdekken. Eindelijk vond hij een middel uit, om zijn vervallen Land weder op te beuren, en zijn gezonken krediet te redden en bevestigen: dit was de schoone HILDA. Hij liet bekendmakingen doen, dat iemand, die zoo veel vermogen had, om de schulden van het Land te betalen, de gemaal van de schoone HILDA, en zijn opvolger op den troon zoude worden.

YKAS hoorde, op zijne doorreize, deze bekend-
ma-

making van den Koning, en dewijl dit hem beviel, nam hij vele bedienden aan, en kwam met eene groote staatsie in de stad. Hij liet zich bij den Vorst aanmelden, en bood zich aan, al deszelfs schulden te zullen voldoen, indien de Koning zijne belofte vervullen zoude. Aan de zijde van den Koning was de handel ras gesloten; maar de Prinses wilde daarin niet eerder toestemmen, voor dat zij den rang en de familie van den vreemdeling kende. Zijn persoon was haar zeer aangenaam doch haar hoogmoed streed tegen een huwelijk in een' lagen stand. En juist kon zij geen rang of familie van den onbekenden vreemdeling ontdekken. Hij bleef daar, en door zijn aangenaam en verstandig gedrag beviel hij den Koning MARUD en de schoone HILDA aanhoudend meer en meer. Liefde tot ijdelheid en de aanhoudende redenen van haren vader zegepraalden eindelijk over den hoogmoed van de Prinses. Zij gaf, tot innige vreugde van haren vader en van al de onderdanen, de hand aan den vreemdeling, die zoo onmetelijk rijk was. Hij bevrijdde het Land van de schulden, en de onderdanen van alle drukkende lasten, brengende het Land spoedig tot zulk een herstel en opkomst, dat het geen bedelambtenaars of kollekteurs noodig had. Jegens zijne gemalin was hij zeer teeder en zoo voorkomend, dat er zelfs tusschen hare buitensporige wenschen

schen en derzelver vervulling dikwerf slechts een oogenblik was. Indien zij van hem de grootste sommen begeerde, gaf hij haar geen zuur gezigt, maar leide haar eene grootere toe, waarin hem de duizend dukaten dagelijks zeer wel te stade kwamen. De Prinses was zeer nieuwsgierig, om te mogen weten, wie toch haar onuitputtelijk rijke gemaal mogt zijn; dan daarin konde hare brandende nieuwsgierigheid niet bevredigd worden, want dewijl de groote ijdelheid en hoogmoed van de schoone HILDA hem bekend waren, vond hij niet goed, haar zijnen waren staat te ontdekken.

Eenmaal maakte de Koning, onder het zegel van stilzwijgendheid, aan YNKAS de geschiedenis van zijn' verloren' zoon en het geheim van het kleine vogeltje, als de droevige oorzaak van zijne vlugt, bekend. Hij vergeleek dit geval met de geschiedenis van zijn vogeltje, en werd daardoor vastelijk overtuigd, dat het gedood en daardoor onschuldig de oorzaak van het dubbele verlies zijns schoonvaders was geworden. Het noodlot van den armen Prins ging hem zeer ter harte.

Op eenen avond stond hij met zijne gemalin voor een open venster, zag den helderblinkenden sterrenhemel, en de zucht, om den afgewezen Prins, zijnen schoonbroeder, te zien, werd door deze beschouwing in hem vermeerderd. Plotselijk vraagde hij haar, of zij geen' lust had, haren broeder GUNILD

GUNILD

GUNILD nog eenmaal weder te zien? De Prinses liet een' diepen zucht, want zij had haren broeder altijd zeer lief gehad, en zijn droevig noodlot dikwerf beklagd. Hoe zoude dat mogelijk wezen, antwoordde zij, terwijl tot hiertoe niemand zijne verblijfplaats weet? YNKAS zeide: ik ben die heden gewaar geworden; maar het is zeer verre afgelegen, willen wij daar henen reizen? — Met groote blijdschap gaf de schoone HILDA hare toestemming; men stelde in het volgende voorjaar de reize vast, dewijl er een geruime tijd noodig was, om de buitengewone bestellingen te maken, ten einde met eene koninklijke welvoegelijkheid te kunnen reizen. Zij overdacht reeds hoe prachtig hare kleederen zouden zijn, hoe vele staaldames en bedienden zij in haar gevolg zoude medenemen, en zoo voorts. YNKAS ging intusschen naar zijne kast in de kamer, haalde zijnen mantel daaruit, sloeg denzelfven om zich en de schoone HILDA, en omarmde haar met al zijne krachten, verlangende bij Prins GUNILD te zijn; hij opende het venster, en nu gingen zij op ééns, nog sneller dan een vogel, door de lucht, en zaten oogenblikkelijk op het eiland, vóór zijne hut van groen boomloof.

Zij vonden hem slapende. Hij ontwaakte door hun gedruisch, en stond even zoo verbaasd als zijne zuster, hen hier te zien, dewijl hij alle hoop had op-

opgegeven, ooit weder menschen te aanschouwen. Geen van beiden konde door verwondering een woord spreken. YNKAS brak eindelijk die stilzwijgende verstomming af, omarmde zijnen schoonbroeder, ontdekte de schoone HILDA het geheim van dit wonderbare reistuig, en verheugde zich, haar zoo aangenaam verrast te hebben. Prins GUNILD vroeg terstond naar zijnen vader, en toen hij hoorde, dat hij hem alles vergeven had, was hij zeer verheugd, en bad, dat zij hem toch zouden medenemen. Dat kan op éénmaal niet geschieden, zeide YNKAS, de geheimvolle mantel kan niet meer dan twee personen op éénmaal omvatten. —

Wij zullen eerst met ons beiden terug reizen, en dan zal ik u terstond afhalen. De Prins was over dit besluit zeer verheugd; hij zettede hun de beste vruchten, die hij had, voor, om hen na de verre reize te verkwikken. — Zij aten, bezagen de uitlokkende en verrukkelijke verblijfplaats van den Prins en leiden zich ter ruste, nadat YNKAS nogmaals beloofd had, den volgenden morgen zeer vroeg met de Prinses in den mantel af te reizen, en dat ook de Prins tegen den avond kon afgehaald worden.

De overdenking der buitengemeene voorvallen van den verleden' dag belette de schoone HILDA, dien nacht te slapen. Zij overdacht het wonderbare reistuig van haren ondoorgrondelijken gemaal,
waar

waarmede hij haar zoo verrast had. Hare hoogmoedige ijdelheid stelde haar voor, dat het ten hoogste onbetamelijk voor haar was, een' man tot gemaal te hebben, wiens afkomst voor haar nog een geheim was; daarom nam zij het besluit, zich zelve op eene goede wijze van hem los te maken, hem te verlaten, met haren broeder van het eiland weg te vlieden en hem aan zijn noodlot over te laten. Zij wist wel, dat zij haren broeder tot zulk eene daad niet zoude kunnen overhalen; daarom stond zij zeer zacht op, sloop zeer stilletjes weg, nam den mantel, omvatte daarmede haren slapenden broeder, wenschte zich te huis, en ziet, oogenblikkelijk waren zij beide in eene kamer van huns vaders paleis. Haar broeder was gedurende de reize niet ontwaakt, zoo zacht was dezelve toegegaan. Toen hij ontwaakte, stond hij in de grootste verbaasdheid, zich in de kamer zijner zuster te bevinden. Zij verhaalde hem de gebeurtenis, waarover hij ten uiterste mismoedig werd. Hij verweet zijner zuster haren hoogmoed en hare schandelijke ondankbaarheid jegens hunnen wederzijdschen weldoener, en eischte met harde woorden den mantel, om zijnen schoonbroeder af te halen. Maar dit had zij wel voorzien, en de toebereidselen gemaakt, dat men hem niet konde terug brengen. Zoo ras zij te huis waren, had zij den mantel aan duizend stukken gesneden. Prins GUNILD

zag derhalve geen middel ter wereld, om den armen YNKAS te helpen, en moest hem aan zijn noodlot overlaten.

Des morgens verhaalde de Prinses het nachtavontuur aan haren vader, met bijvoeging, dat haar ge- maal wel een kwade toovenaar moest zijn; daarom had zij hem verlaten, en in zijne plaats haren broeder medegebragt. De Koning, die zeer verheugd was zijn' verloren' zoon weder te hebben, vergat zijn' schoonzoon zeer ligt, te meer, omdat hij nu zijn geld niet meer noodig had.

Prins GUNILD, in tegendeel, bleef aanhoudend zeer treurig. Het noodlot van zijnen schoonbroeder lag hem zeer zwaar op het hart, en maakte voor hem al de vreugde en vermakelijkheden van het hof bitter. Daarbij kwam, dat hij reeds eenige reizen eene vrouwelijke gedaante van eene fijne gestalte en eene zeldzame schoonheid gezien had. Hij zag ze altijd in een wit blinkend gewaad, met het zachtste voorkomen van onnoozelheid. Diepe en aandoenlijke teekenen van smart lagen op haar aangezicht en vermeerderden hare aanlokkelijkheid. Zij had hem dikwijls gewenkt, en als hij zijne handen tot haar uitstak, dan verdween zij. Dit alles geschiedde wel altijd in droomen; doch het beeld en de schoone gedaante bleven vast in zijne ziel geprent: daarom besloot hij te reizen, zijn geliefd droefgeestig meisje te zoeken, en, zoo het mo-

mogelijk was, het eiland te vinden, waar zijn redder in druk versmachtte.

 DERDE AVOND.

De arme YNKAS lag ondertusschen, terwijl zijne gemalin hem trouweloos verliet, in eenen zachten slaap, en gevoelde niets minder, dan dat hij zoo schandelijk zoude achtergelaten worden.

Bij het aanbreken van den dageraad ontwaakte hij, en verwonderde zich zeer, dat hij alleen in de hut was. Zij zullen uitgegaan zijn, dacht hij, om de morgenzon te begroeten, en mij willen verrassen. In deze vreugde wilde hij hen niet storen, daarom bleef hij nog liggen en luisterde; maar eindelijk stond hij op: hij riep en schreeuwde; maar geen mensch gaf antwoord. Nu zag hij rondom zich; maar met welk een' schrik werd hij bevangen, toen hij zijn' kostelijken mantel miste! Thans ging er voor hem een gehaat licht op. Hij verwenschte zich zelve, den mantel en de trouweloze HILDA. Hij weende en wrong zijne handen; maar alles te vergeefs. Hij konde, door zijne tranen, noch den mantel, noch de trouweloze HILDA weder krijgen; en desnietteenstaande beminde hij de Prinses te zeer, dan dat hij ze

C 2

had

had kunnen haten. Hij trachtte haar veeleer te verontschuldigen, op gronden, welke hij zelf niet geloofde, en hoopte nog altijd, dat zij zoude terug komen, en hem afhalen; maar zij kwam niet. Dagelijks vond hij wel zijne duizend dukaten; maar die hadden thans voor hem geene waarde.

Hij werd door dezelve veel meer overtuigd, dat de rijkdom alleen den mensch niet gelukkig maken kan. Hij doorliep het geheele eiland, schikte zich in zijn noodlot, en hoopte op betere tijden.

Gedurende zijne omdwaling vond hij op de andere zijde van het eiland een' buitengemeen schoonen dadelboom, welks tierige groei en liefelijke vruchten het oog en hart verkwikten. Zoo schoon had hij dezelve nooit gezien. Hij plukte er eenige, proefde die, en vond ze van den alleraangenaamsten en liefelijksten smaak. — Maar met welk een' schrik werd hij bevangen, toen hij, na het genot der vrucht, zich zelven bezag! Zijne handen waren te zamen gerimpeld, zijne knieën beefden en waren stijf, zijne kleederen waren verouderd, in één woord: hij was een oud en zeer grijs mannetje. Vol schrik over die rampzalige verandering, greep hij een' digt bij hem liggenden stok en ging, daarop leunende, geheel ongerust en droevig van dezen gevaarlijken vruchtboom weg. Hij sleepte zich zelven vol jammer van de eene zijde van het eiland naar de andere. Niets viel hem zoo smarte-

lijk,

lijk, als het aandenken, dat al zijn lijden alleen door de trouwelooze HILDA veroorzaakt was. Gaarne had hij haar beeld uit zijn hart willen scheuren; maar zijne liefde bestreed en overwon den haat: hij beklagde zijn ongeluk, en konde evenwel de bewerkster van zijne rampen niet haten. Onder deze gedachten stond hij voor eene kleine hut, die hij te voren niet gezien had. Hij klopte aan de deur; een oud krom vrouwtje trad naar buiten en begroette hem op het allervriendelijkste.

Ach! zeide hij, gij zijt zekerlijk ook een ongelukkige, die van de schrikkelijke vrucht gegeten hebt, en daardoor voor een' tijd oud en grijs geworden zijt. — Dat niet, antwoordde het tandeloos moedertje, ouderdom en zorg hebben mij grijs gemaakt, en mijnen rug gebogen. Zonder menschenschuw te worden, heb ik mij evenwel aan hun gezelschap onttrokken, en een besluit genomen, om het korte overblijfsel van mijn leven op dit eiland te eindigen. Wilt gij mij in mijne behoeftige hut bezoeken, gij zult mij een aangename gast zijn. Gij schijnt geheime bekommelingen te vinden, ontdek mij dezelve, en mogelijk ben ik in staat u te troosten. — Hij trad binnen, verkreeg vertrouwen in het oude wijfje, en ontdekte haar zijne geheele geschiedenis. De oude vrouw zocht bij hem een' haat tegen de trouwelooze HILDA te verwekken, en te dien einde stelde zij hem hare on-

dankbaarheid op het levendigste voor, waarbij zij niet naliet, hem zijnen ongelukkigen toestand allergevoeligst te maken, welke nu alleen met zijn leven konde eindigen. Desnietteenstaande konde zij hem zoo ver niet brengen, dat hij de veroorzaakster en bewerkster van zijn ongeluk zoude haten. Hij zocht haar nog al te verontschuldigen, en bad de oude vrouw die redenen af te breken en daarvan te zwijgen. Op dat oogenblik nam de oude eene roede, sloeg dezelve op den grond, mompelde eenige onverstaanbare woorden, en stond op ééns als de schoonste Fée in eenen bovenaardschen en hemelschen glans voor hem. Hare oude hut was in een prachtig paleis, en hare versletene oude kleederen in een vorstelijk gewaad veranderd. Eerlang, zeide zij, zult gij het einde van uw lijden zien; gij hebt mijn hardste beproeving roemrijk doorgestaan, nu zult gij daarvoor het loon ontvangen. Ga terstond aan de andere zijde van het eiland, dáár zult gij een' boom vinden, welke twee graauwe en onaanzienlijke vruchten draagt, de laatste, die er nog aan zijn overgebleven. Pluk die beide af en eet ééne van dezelve, zij zal u uwe vorige gedaante wedergeven; bewaar de tweede zorgvuldig tot een ander gebruik. Ga en haal alsdan een goed aantal van den kwaden boom, (want die heeft bestendig een' grooten overvloed,) breng mij dezelve, en hoor vervolgen

gens wat ik verder zeggen zal. De oude YNKAS ging geheel verbaasd heen, vond ras den gemelden boom, at ééne vrucht en verkreeg terstond zijne vorige schoonheid. Hij zag zich zelve in den allerschoonsten mannelijken bloei. Vol vreugde liep hij naar den anderen boom, plukte voorzigtig eene menigte van dezelve af, en kwam wel beladen aan het paleis der Toovergodin.

Zij ontving hem zeer vriendelijk. Weet nu, zeide zij, dat ik de beschermgeest van uwe trouwelooze beminde ben. — Bij hare geboorte werd haar door eene andere Fée, eene mijner vijandige medezusters, een groot deel ijdelheid en hoogmoed gegeven. Zij moest daarvan weêrens genezen worden; maar door een hard middel. — Ga, mijn wagen zal u snel en zeker bij haar brengen, verkoop onbekend de gevaarlijke vruchten, aan haren hof, zij is eene liefhebster van vruchten, en het zal voor haar het lekkerste maal zijn. Zij moet leelijk en hatelijk worden, en het juk van den ouderdom dragen. Het is mijn wil, dat hare verandering, zoo lang dure, totdat zij berouw heeft over het onregt, door haar aan u gedaan, en zij van hare feilen gebeterd is: geef haar dan de laatste verjongende vrucht, en zij bloeije weder in jeugdige schoonheid, en deele met u haar gelukkig lot.

Lang heb ik acht op u geslagen; van uwe vroeg-

ste kindschheid was de bevordering van uw geluk mijne voornaamste zorg. Gij hebt den kop en het hart van het kleine vogeltje gegeten, geheel onwetende, welk een' schat gij daarmee hebt genoten. Het was de wil van het geval, dat diegene, welke zijn' kop at, dagelijks duizend dukaten onder zijn hoofdkussen zoude vinden, en die zijn hart at, de gemaal van de schoone HILDA, en ook daarna koning van *Akendilla* zoude worden. Eerlang zal alles aan u vervuld zijn. Het noodlot van het kleine vogeltje is zeer na met het uwe en dat van den Prins GUNILD, ja zelfs onafscheidelijk, verbonden.

Meer mag ik niet zeggen, want het is de tijd nog niet, om de besluiten van het noodlot aan menschelijke oogen zichtbaar te maken; maar binnen korten tijd zult gij daarin meer licht bekomen.

Nog éénmaal zult gij mij op aarde weder zien, en dan is mijn werk met u voleindigd. Spaar tot dien tijd uwe nieuwsgierigheid, welke u thans onnut is, en weet, dat ik u altijd onzichtbaar volg, gelijk de schaduw het ligchaam. — Leef en vaar wel! — Zij verdween in eene welriekende wolk en met haar het koninklijk paleis. Hij zag niets, dan eenen prachtigen wagen, bespannen met twee arenden, welke voor zijne voeten nederdaalden. Met veel verwondering trad YNKAS
in

in den wagen, welke zich zeer snel in de lucht verhief, dezelve, gelijk een pijl uit een' hoog gedreven, doorkliefde, en na eene korte vaart voor de hofplaats nederdaalde. YNKAS verwisselde zijne kleederen, leide zijn gezigt met pleisters, en dusdanig ging hij, geheel onkenbaar, met zijne gevaarlijke vruchten aan het koninklijke hof. Hij bood de Prinses, zoodra hij haar zag, zijne vruchten aan. Zij kocht den geheelen voorraad, welken hij haar niet dan met een hartelijk medelijden overgaf. Ylings begaf hij zich weg, veranderde zijne kleederen, reinigde zijn gezigt, en nam zijn verblijf, om het vervolg te zien, in het naaste logement bij het paleis.

Naauwelijks had de Prinses de schadelijke vrucht genoten, of zij voelde hare verandering. Haar schoon vel was vol naden en rimpels, hare ronde armen werden mager, de beenderen staken uit en waren als droog hout, hare knieën bogen te zamen, hare lippen trokken naar binnen, hare vorstelijke kleederen werden oude lappen; in één woord, zij was een oud moedertje van het hoofd tot de voeten. De bloemen van hare schoonheid verwelkten als de bladen van eene verlepte roos, en de stekende en verdroogde tak van den rozeboom bleef alleen bij haar overig. Zij wist niet, wat haar overkwam.

Hare staatsdames traden in de kamer, en dewijl
zij

zij de Prinses niet vonden, maar het oud wijf op de sofa of rustbank zagen liggen, grepen zij haar aan bij hare vodden, scheldende op de wacht, die haar had doorgelaten, en wierpen haar zeer onzacht buiten de kamer. De arme grijze Prinses kwam door dat slingeren weder tot zich zelve, zij bad en smeekte, dat men haar niet zoude mishandelen, want dat zij de Prinses HILDA was.

De ongeloovige hofdames liepen uit, zochten hare Prinses, maar vruchteloos. — Ten uiterste verbaasd maakten zij den Koning deze verschrikkelijke gebeurtenis bekend. Hij kwam en was niet minder onsteld op het beschouwen van zijne dochter. Hij vernam eindelijk van haar, dat, door het genot der vrucht, hare schoonheid dezen ontzettenden schok geleden had. Oogenblikkelijk werd er naar den fruitkooper gezonden en gezocht; maar deze was nergens te vinden.

Prins GUNILD hoorde die ongelukkige verandering, en konde niet overtuigd worden, dat dit oude vrouwtje zijne zuster was, totdat zij het door vele familie-geheimen, die haar bekend waren, duidelijk bewees. Hij was woedende, en zwoer, bij de eerste opwellingen van toorn, zich aan dat verschrikkelijk mensch te zullen wreken, welke zijne zuster dien verachtelijken smaad had aangedaan.

Allengskens werd hij echter wat zachtmoediger
en

en bedaarder, overwegende, dat zijne zuster deze straf zeer wel aan haren gemaal verdiend had, die thans in ellende moest treuren. Hij deed haar de bitterste verwijtingen; maar de Prinses was nu voor niets anders gevoelig, dan voor hare afkeerbare leelijkheid.

Deze zonderlinge gebeurtenis klonk ras door het geheele Hof en door de stad. De Prinsen, die zich, sedert eenigen tijd, om de schoone HILDA als verdrongen hadden, reisden alle in stilte weg; want hun hof bij het oude wijf te maken, vonden zij niet vermakelijk noch aangenaam.

De Koning liet door zijn geheele Rijk openbare gebeden voor de vervallene schoonheid van zijne dochter doen; maar zij waren alle vruchteloos. Hij deed aan de Goden groote geloften, al de vervallene altaren weder te zullen oprigten, en liet geheele wolken van offerhanden van welriekende wijnruit rooken; maar alles te vergeefs, de Prinses was en bleef afschuwelijk leelijk. Het geheele Hof nam den rouw aan, alle muziek, concerten en vermakelijkheden werden uitgesteld; maar de jeugdige schoonheid konde niet weder terug getreurd worden.

Alle dokters kwamen van alle zijden te zamen, en wendden alle mogelijke kunst aan, om de rimpels te verdrijven. Alle artsennij-middelen en

recepten van de kostelijkste watertjes werden voorgeschreven en toebereid, en de Prinses daarmede dag en nacht gebaad en gewasschen; maar alles nutteloos: zij was leelijk en bleef oud, de jeugd kwam niet weder.

Een ieder in het algemeen, zelfs ook de Prinses, wanhoopte nu geheel aan de herstelling van hare schoonheid, ofschoon zij hare hoop het langst had gevoed en bewaard.

Zoo troosteloos als de Prinses in den beginne was geweest, werd zij evenwel allengskens meer en meer geruster; zij zocht door het lezen van goede boeken, en door eenen verstandigen omgang met kundige lieden, (de gekken en pluimstrijkers vloten en verlieten haar van zelve) beter en wijzer te worden, en voor haar zelve eene innerlijke waarde te verkrijgen, dewijl het uitwendige van haar was vervlogen en afgeweken. Hoe meer zij dit bereikte, hoe meer zij aanhoudend eenen diepen rouw gevoelde over het onregt, hetwelk zij den armen YNKAS had aangedaan. Gaarne had zij hare schoonheid nog eens verloren, indien zij hem daardoor had kunnen redden. Zij overreedde eindelijk haren vader, groote sommen tot de uitrusting van een schip te geven, hetwelk tot de ontdekking van dit Eiland zoude uitgeilen, of het gelukken mogte het te vinden, en aan hetzelfde, zonder schipbreuk te lijden, aan te landen,
en

en haren gemaal terug te brengen. Alsdan wilde zij in eenzaamheid blijven en zich verheugen, als haar goede gemaal met eene andere Prinses gelukkiger leefde, dan met haar. Prins GUNILD, haar broeder, verheugde zich over dit besluit, en maakte toebereidselen, om zelf mede te reizen en zijnen redder te verlossen.

Dit oogmerk had YNKAS lang verwacht, waarin het hem geoorloofd zoude zijn, den wil van de Fée te vervullen, en zijne geliefde HILDA te verjongen.

Hij verkleedde zich, liet zich als een' dokter uit een ver land aanmelden, die met zekerheid dacht, de Prinses te kunnen helpen. In den beginne vond hij weinig geloof; maar dewijl hij verzekerde, dat zijn middel in eene éénige vrucht bestond, welker genot jeugd en schoonheid zoude aanbrengeu, werd hij toegelaten. Hij hield een zeer geheim en verborgen voorkomen, schreef der Prinses een' strengen leefregel voor, gaf haar zijne onaanzienlijke vrucht, met het bepaalde bevel, die den volgenden morgen vóór den opgang der zon te gebruiken.

Nauwelijks had de Prinses deze zeldzame vrucht genoten, of zij voelde plotselijk hare verandering. Hare jeugd keerde terug, en alle hare bevallige aanlokkelikheden in eene verdubbelde schoonheid. Hare eerste gedachten en werkzaam-
he-

heden waren dankzeggingen aan de Goden en aan haren geneesmeester, de tweede aan haren goeden gemaal. Zij deed groote geloften nu eeuwig de zijne te zullen zijn, indien het mogelijk was, hem terug te brengen. Hare staatjuffers verstomden over de plotselijke verandering, liepen met de grootste snelheid en bragten den Koning die vrolijke tijding. De schoone HILDA volgde haar als op de hielen, en wierp zich in de armen van haren vader. Vol vreugde rigtte de Koning groote dankfeesten aan, nam den rouw van zijn hof af, gaf rijkelijk aalmoezen en zijnen onderdanen een' aanmerkelijken afslag van belastingen, opdat zij zich met hem zouden verblijden en vrolijk zijn.

De dokter werd terstond gehaald, en zoude eene koninklijke belooning krijgen. Hij veegde zijn gezicht af, kleetde zich met de fraaiste kleederen, en kwam met eene luisterrijke pracht aan het Hof. De Koning herkende terstond zijnen schoonzoon, omarmde hem, en geleidde hem in eene kamer van zijne dochter. Zoo ras deze haren gemaal zag, vloog zij hem te gemoet, en hing met liefdetranen sprakeloos aan zijnen hals. Het eerste woord was: Ik bid u om vergiffenis, met verzekering van nu eeuwig de uwe te zijn, en u niet weder te bedroeven. Hij ontdekte haar nu, dat hij haar dokter was geweest, waarvoor zij hem nog meerder dankte; hem tevens verzekerende, dat

dat het haar lief was, deze beproeving geleden te hebben, waardoor zij van hare ijdelheid en haren hoogmoed genezen was geworden en zich zelve weder gevonden had. Hare teederheid ontwong hem het geheim, dat hij, op bevel van de goede Fée, haar dit lijden veroorzaakt had, hetwelk zijn hart zeer zwaar was gevallen, en bad haar tevens om vergiffenis. Die geef ik u zeer gaarne, zeide zij, gij zijt, dus doende, mijn dubbele geneesmeester geworden, des te grooter is mijne verplichting. Hij moest haar nu in het breede zijne geschiedenis en gevallen verhalen, welke haar innerlijk sterk aandeden. Zij zwoeren elkander op nieuws eene eeuwige trouw en bestendige liefde.

De broeder van de Prinses, kwam ondertusschen van eene eenzame wandeling naar het paleis, en hoorde deze gebeurtenis. Geheel ongeloofig trad hij in de kamer, en werd door de beschouwing van zijnen schoonbroeder en van zijne zuster zeer verrast. Hij omarmde hen beide; en gaf aan den eersten de grootste bewijzen van zijne liefde. De eerste dagen vervlogen geheel onder aanhoudende afwisselende vermakelijkheden en feesten; maar ras keerde de zwaarmoedigheid van Prins GUNILD weder. Hij vlood uit de gezelschappen, en zocht het eenzame bosch, niet verre van de hofstad, waar hij halve nachten doorbragt, en het beeld van zijn geliefd meisje in zijne ziel bevestigde.

Een-

Eenmaal ging hij dieper dan ooit te voren, en zag van verre de schemering van een klein licht. Hij ging er echter op aan, en kwam voor eene kleine hut. Hij klopte. — Een oud vrouwtje trad naar buiten, vraagde vriendelijk naar zijne begeerte, en noodigde hem binnen. Hij trad er in, en zij verhaalde hem hare geschiedenis, dat zij in de wereld vele smarten had geleden, en van de menschen vele vervolgingen uitgestaan, die haar eindelijk van alle hare goederen beroofd hadden, zoodat haar niets dan deze armoedige hut was overgebleven, in welke zij thans leefde en haar zelve met veel komernis onderhield. Haar éenige troost was het bewustzijn van hare onschuld en de hope, dat het einde van haar lijden niet verre af was. De Prins troostte haar, en vond haar in hare redenen zeer wijs.

Hij greep moed bij de goede oude vrouw, en ontdekte haar ten laatste zijne geheime becommelingen. Zij vertroostte hem ook, en bad hem in stilte af te wachten, wat het noodlot over hem besloten had.

Hij nam eindelijk afscheid van haar, met verzekering van haar spoedig weder te zullen bezoeken.

Hij hield zijn woord, en zoo menigmaal als hij in groote zwaarmoedigheid was, begaf hij zich bij haar en ging altijd getroost van de deugdzame grijze vrouw terug.

Op

Op den biddenden aandrang van zijnen schoonbroeder en zijne zuster, maakte hij hun zijne ontdekking bekend, en beloofde hen eerstdaags mede te zullen nemen.

Eenige dagen daarna maakten zij zich terstond na het middagmaal op, en gingen naar de hut.

Niet verre van daar was de groote vijver. De Prins, die wat vooruit ging, hoorde in den vijver iets plompen en flodderen. — Hij zag er in, en met welk een' schrik werd hij bevangen, toen hij zijn goed moedertje in het water zag worstelen. Zij stak, geheel afgemat, de eene hand nog boven, en het ligchaam zonk ten gronde. De Prins sprong op dat oogenblik in den vijver, greep hare hand en redde ter naauwer nood haar leven en tevens het zijne. Naauwelijks was hij met zijnen buit aan land, of zij hoorden schielijk een zacht geruisch. Alles werd zeer helder, en de goede Fée verscheen in een' overheerlijken glans. Zij trad uit haren wagen en raakte stilzwijgend de vrouw aan, die in onmagt lag, en plotselijk was zij jong en schoon. Het lieve droefgeestige meisje, dat de Prins zoo dikwijls in zijne droomen gezien had, stond voor hem in zilverwit gewaad, en omhelsde haren redder, die zich van verbaasheid zoo weinig herstellen konde, als YNKAS, welke in haar het beeld van die blinkende gedaante zag, welke bij het dooden van het vogeltje rondom

D

hem

hem zweefde. Ontvang, Prins GUNILD! zeide de Fée, die maagd, welke u door het noodlot was beschoren. Op het oogenblik van uwe geboorte waart gij voor elkander bestemd. Eene vijandelijke Fée voorzag ulieder geluk; nijdig en toornig, dat de vader uwer geliefde haar de opvoeding niet had toebetrouwd, verscheen zij aan haar op een weiland, waar zij geheel alleen wandelde; zij raakte haar met haren staf aan, en sprak de volgende schrikkelijke woorden: *Word een vogel, en uwe verandering moet zoo lang duren, totdat de hebzucht uw geheim ontcijfere en u vermoorde. Een ander geniete in onschuld uwe edelste deelen; word dan weér mensch, en leef onder het kleed van ouderdom, totdat uw liefste u onder dat kleed eert; hij wage voor u zijn leven en verkrijge u dan tot vergelding in uwe bloeiende schoonheid.*

Zij werd vogel, ik greep haar en bragt hem aan uwen vader. Het overige is u bekend. De wil van de onverbiddelijke Fée is vervuld, en gijlieden zijt aan het einde van uw lijden. Ga nu, GUNILD! de Vader van uwe geliefde wacht met smarte, om haar weder te zien. Zij heeft een onbedriegelijk teeken, waaraan hij zijne éénige en geliefde dochter ligtelijk kennen zal. Het teeken van een vogeltje is op hare linkerborst gedrukt. Zij is daarmede geboren. Gij zult bij hem met opene armen worden ontvangen. Op de-

ze

ze wereld zult gij mij niet wederzien, want mijn werk is met u voleindigd; maar onzichtbaar zal ik u steeds vergezellen, en in uwe lotgevallen deel nemen.

Vergeet niet, dat goeddadigheid en eene stille overgeving aan de Voorzienigheid ulieden alleen gelukkig kan maken. Als gij den loop van het aard-sche leven voleindigd zult hebben, vindt gij mij weder. Ik verschijn u dan terstond, en indien gij altijd goeddoende hebt geleefd, zult gij eene even gelijke bezorging genieten, welke mij hier opgedragen was, namelijk uwe beschermgeest en uwe leidsvrouw te zijn; ik heb ulieden lief, vergeet mij niet en leeft verder gelukkig. Zij verdween en werd niet weder gezien; maar dikwerf gevoelden beide de paren bij iedere goede daad, in hunne harten, hare beloonende goedkeuring. Zij gingen te zamen naar de stad, verhaalden den Koning deze geschiedenis, die vol vreugde de bewilliging tot het huwelijk van zijnen zoon gaf, met eene gade, welke de Voorzienigheid zelve voor hem had uitgekozen.

YNKAS vond wel 's morgens geene dukaten, maar hij en zijne Gemalin hadden dezelve niet meer noodig, en verheugden zich van dien last ontheven te zijn.

Eenigen tijd daarna reisde Prins GUNILD met zijne gemalin naar het Rijk van haren vader. Zij maakten zich bekend, en werden vol vreugde ont-

D 2

van-

vangen. De Koning had reeds zeer lang om zijne geliefde dochter getreurd, van welke, onaan gezien alle nasporingen, hij geen spoor had kunnen ontdekken, noch eenige tijding bekomen. Hij zag het teeken op hare borst, en gaf volvrolijk zijne toestemming tot het huwelijk. Vier weken duurde de koninklijke maaltijd; toen gaf hij aan zijnen schoonzoon de regering over, en leefde gelukkig in den schoot van zijne familie.

Jaarlijks reisden deze twee gelukkige paren tweemaal in het bosch, daar de goede en weldadige Fée hun was verschenen, en herinnerden zich daar hunne lotgevallen. Zij gingen er in de lente, als het groene loof uitbot, en in den herfst, als het begint te rimpelen en te krimpen. Zij vernieuwden daar onderling het eeuwige verbond, om vroom te zullen zijn, en als burgers van eene betere wereld, in deze te zullen leven. En dikwerf heeft de Fée, die altijd daarbij, schoon onzichtbaar, tegenwoordig was, hare vreugde door het zachte geruisch van streelende windjes te kennen gegeven.

HET
WITTE
DUYFJE.

HET WITTE DUIFJE.

Er was een zeer goedaardig en deugdzaam meisje, CHITTY genaamd; hare goede ouders werden haar vroegtijdig door den dood ontrukkt; waarna haar voogd haar in zijn huis nam, om haar op te voeden. Deze was een hard en kwaadaardig man; altijd schimpte hij, ofschoon zij het niet verdiend had, en wierp haar tegen met verwijtingen, dat hij haar als eene wees had ingenomen, dat hij haar brood om niet moest geven; terwijl hij ondertusschen vele goederen en gelden uit de nalatenschap van hare ouders in handen had, waaruit hij haar rijkelijk konde onderhouden en opvoeden.

Zijne vrouw was een hoogmoedig en leelijk wijf, waarbij dit arme meisje het zeer kwaad had. Zij haatte haar, dewijl zij veel schooner en ook veel goedaardiger dan hare dochters was; daarom gebruikte zij haar ook tot het slechtste huiswerk: zij moest schuren, schrobben en wasschen, en als zij in huis niets meer te doen had, moest zij in het bosch paddestoelen zoeken, of aardbezien plukken, naar dat het jaargetijde zulks medebragt.

De arme CHITTY leed alles met geduld, be-
D 3 dien.

diende de moeder en de dochters op derzelven wenken, en evenwel kon zij den allerminsten dank niet behalen. Al wie in huis was schold en sloeg haar. Eens was zij in het bosch om paddestoelen te zoeken, en gelukkig had zij vroeger dan anders haar korfje vol vergaderd. Zij zette zich op den grond neder, en weende bitter over haar hard en ellendig lot. Terwijl zij weende, zag zij een' giervalk een wit Duifje vinnig vervolgen; het Duifje viel geheel afgemat bij haar neder, en tevens stak de roofgierige giervalk zijne vernielende klauwen uit, om het te verscheuren. Het goede meisje nam het Duifje in hare bescherming, jaagde den roofvogel weg, en redde het leven van hetzelfde. Voorts nam zij het op haren schoot, en streelde het met de hand. Het ontstelde Duifje bleef zitten, en kustte met zijn bekje de tranen af, welke over hare wangen nederdroppelden.

Zij gaf het kruimeltjes van het weinige brood, dat zij tot haar half avondeten had mede gekregen, en verheugde zich, dat dit lieve diertje ze alle uit het holle van hare hand oppikte.

Dus verliep de tijd, totdat de avond begon te vallen. Het arme meisje had gaarne nog langer gebleven, en zich met het witte Duifje vermaakt, maar zij moest naar huis, en was reeds boven haren tijd uitgebleven: daarom stond zij op, droeg het Duifje mede tot vóór het bosch, kustte het nog

eens,

eens en liet het vliegen. Toen zij te huis kwam, werd zij door hare voogdes vinnig gescholden omdat zij zoo lang was uitgebleven, en tot hare straf zoude zij dien avond niets meer te eten krijgen.

Zij sloop stil naar hare kamer, en moest zich zonder eten naar bed begeven.

Als zij den volgenden dag, volgens gewoonte, de hoenders wilde voeren, kwam het witte Duifje ook aanvliegen, en zette zich in de verte neder. Zoo ras het goede meisje haar Duifje bemerkte, strooide zij het eenige koorntjes toe, en voedde het rijkelijk. Zoodra de oudste dochter zag, dat zij aan eene vreemde duif voeder gaf, schold zij haar wakker uit, dat zij niet beter hare zaken waarnam en vreemd vee mede van het koorn gaf. Het arme meisje verontschuldigde zich en zeide: wees niet hoos, lieve zuster! Zie, dat vreemde beestje is zulk een schoon wit Duifje, en ik heb het slechts een paar koorntjes gegeven. — Nu, daar vliegt het weg, en zal niet weder komen.

Den volgenden dag kwam het witte Duifje op denzelfden tijd weder; het klapwiekte met zijne vleugels, als om een weinig voeder te vragen.

Het goede meisje strooide hem weder, gelijk gisteren, een handje vol koorn neder. Daarop had juist de oudste dochter gewacht; want zij had reeds lang opgepast en haar van achter eene gordijn bespied.

D 4

Zoo

Zoo ras zij het zag, liep zij naar hare moeder, en vertelde, dat CHITTY, het ongehoorzame meisje, gedurig vreemd vee mede voederde; dat het haar reeds gisteren verboden was, maar dit niet geholpen had. De moeder kwam met allen spoed aanloopen, schold haar duchtig uit, en besloot die moederlijke vermaningen met een paar gevoelige slagen om de ooren. Het witte Duifje zat op den stal, en zag dit lieve meisje zoo mishandelen; daarom vloog het weg, en kwam daarna niet weder op de plaats van dat huis.

Ondertusschen wilde de gierige voogd gaarne van haar af zijn; doch zocht haar vermogen, hetwelk hij in handen had, niet weder uit te keeren, maar voor zich te behouden. Daarom was hij bedacht, haar aan een afschuwelijk en leelijk man uit te huwelijken, die haar om hare schoonheid alleen zoude nemen, en het huwelijksgoed en haar vermogen aan hem te laten. Hij overlegde dit met zijne vrouw en dochters, die daarover zeer verheugd waren. Ha! zeide de vrouw, gij kent immers dien zwarten wilden jager in het bosch wel, zie toch dat gij haar aan hem koppelt; mogelijk kunt gij nog een' mooijen stuiver geld op den koop toe krijgen. Zoo gezegd zoo gedaan. Maar hierbij bleef nog ééne zwaarigheid over, namelijk, om den wilden jager te vinden. De voogd had hem nu en dan wel in het bosch gezien; doch zijne

wo-

woning was hem onbekend; maar deze zwaarigheid hoopte hij ook te overwinnen. Den volgenden morgen maakte hij zich vroeg op, voorzag zich voor eenige dagen van spijs, en ging naar het bosch. Nadat hij te vergeefs drie dagen hetzelfde doorkruist had, hoorde hij eindelijk het jagtdruisch, en zag tot zijne groote vreugde den zwarten jager aankomen.

Nadat zij te zamen over onverschillige zaken gesproken hadden, vroeg hem de jager: hoe maakt het de dochter, van welke gij voogd zijt? ik heb haar onlangs in het bosch gezien, het scheen een braaf vrouwspersoon te wezen. De voogd verheugde zich hartelijk, dat zijne zaken zoo goed schenen te gaan, en prees hare uitmuntende schoonheid. De zwarte jager zeide: geef mij die jonge dochter ter vrouwe. Dat kan geschieden, antwoordde de voogd, doch alleen onder ééne voorwaarde, namelijk, dat gij geen' uitzet voor haar begeert. Indien zij zoo schoon is, als gij zegt, antwoordde de jager, dan begeer ik niet alleen geen huwelijksgoed; maar ik zal bovendien uwe vrouw en uwe dochters fraaije kleederen geven. De koop werd gesloten, en er werd afgesproken, dat de jager den volgenden dag haar behoorlijk ten huwelijk zoude komen vragen. Dus scheidden zij van elkander; de jager ging voort met jagen, en de voogd naar huis.

D 5

Bij

Bij zijne terugkomst werd hij met vreugde ontvangen. Zijne vrouw en dochters waren zeer verheugd; dat hun aanslag zoo wel gelukte; zij waren vooraf reeds vrolijk over de schoone kleederen, overwegende zorgvuldig, hoe het overige optooisel ingerigt moest worden, opdat het bij die schoone kleederen wel zoude passen.

De arme wees werd in de kamer geroepen, zij kwam bevende en benaauwd, vreezende, dat er weder geslagen of gescholden zoude worden.

Maar hoe verwonderde zij zich, toen de voogdes haar zeer vriendelijk aansprak, haar tegen morgen van den gewonen harden arbeid bevrijdde en haar bovendien eene nette kleeding van hare jongste dochter gaf, welke zij morgen zoude aandoen.

Dit lieve meisje was zoo aangedaan over die goedheid, dat zij de handen van hare voogdes kustte, en haar voor zoo veel bewijs van liefde duizendmaal bedankte. Zij werd zelf daarover weemoedig, ging op hare kamer en weende vreugde-tranen, vergetende al het harteleed, dat zij haar aangedaan hadden. De goede GERTY wist niet wat haar morgen te wachten stond.

Ach! zeide zij bij zich zelve, indien nu het witte Duifje kwam, zoude ik het gerust durven voederen; maar het Duifje kwam niet.

Zij stond vroeg op, waschte zich en trok het geschonken kleed aan; zij stak een roosje in het haar

en

en een aan de borst, en zoo kwam zij beneden bij het huisgezin. De moeder en de dochters stonden verbaasd haar zoo schoon te zien, en waren daarover inwendig vol nijd; maar zij zochten het te verbergen; zij behandelden haar vriendelijk, daar zij hierdoor des te eerder van haar hoopten ontslagen te worden.

Tegen den middag verscheen de zwarte jager, prachtig opgeschikt, en werd ten eten verzocht; ofschoon hij zich veel moeite gaf, om zijne verachtelikheden te bedekken, blonk evenwel zijn kwade gemoedsaard in alles uit: hij was boosaardig, hoogmoedig en zeer lomp. Al zijne liefkozingen waren zeer ongeschikt, en over tafel, waaraan die arme wees nevens hem moest zitten, was hij haar tot een' grooten last: nu trapte hij haar zoo geweldig op de voeten, dat zij moest schreeuwen; dan weder stortte hij het vleeschsap of den wijn op hare kleederen, en bedierf het schoone gewaad.

Hij was zoo teeder en verliefd, dat hij haar eenige reizen in de wangen kneep, zoodat zij blaauwe vlekken daarvan kreeg. Het goede meisje wilde opstaan, maar een wenk van de voogdes hield haar terug. Zij moest blijven en zich alles laten welgevallen.

Na den eten werd haar bekend gemaakt, dat zij dit afschuwelijke mensch ten man moest nemen.

Zij verschrikte over die bekendmaking, bad, dat

men

men haar wilde verschoonen, liep in hare kamer en weende bitter.

De zwarte jager moest derhalve onverrichter zake weder aftrekken. Hij was door hare schoonheid zoodanig verrukt, dat hij met den voogd afsprak, dat, dewijl zij met goedheid zijne vrouw niet wilde zijn, hij haar met geweld zoude wegvoeren. Men moest haar slechts morgen vroegtijdig in het bosch zenden, en het overige voor hem laten. Hij deed een' verschrikkelijken eed, dat zij hem niet ontkomen zoude, en ging in een woedenden toorn weg.

Den volgenden morgen kwam de arme GHITTY vol vrees beneden, want zij dacht, dat de voogdes haar wegens het voorgevallene van gisteren zeer hard zoude aanspreken; maar zij bedroog zich, men had daar niet eens aan gedacht. Zij kreeg eene lekkere boterham, en werd naar het bosch gezonden, om paddestoelen te zoeken. Verheugd, dat zij zonder schelden daarvan afgekomen was, ging zij in het bosch, en zag gedurig rondom naar haar lief wit Duifje. Nadat zij haar korfje bijna vol had, werd alles plotseling zeer licht rondom haar, en eer zij het bemerkte, had de hatelijke jager haar in de armen, ligtte haar in zijn wagen, bespannen met vliegende draken (want hij was een verschrikkelijke Toovenaar), en vloog met haar door de lucht. Zij was door schrik

ge-

geheel buiten zich zelve, en eer zij regt weder konde bijkomen, daalde de wagen zachtjes neder, de jager sprong er uit, nam haar op, en voerde dien in zijn kasteel.

T W E E D E A V O N D.

Het kasteel lag zeer diep verborgen in een donker bosch, en de weg tot hetzelfde was zoodigt met doornen of struiken bewassen, dat geen mensch het konde vinden. Zoo menigmaal iemand dien weg betrad, bogen de doornen en heggen zich te zamen, en sloten zich digter aan een, zoodat men er niet door konde komen; maar als de jager kwam, dan opende zij voor hem een pad, zoodat hij gemakkelijk door konde gaan.

Het kasteel was geheel van saffieren opgebouwd, en uitwendig rondom waren er pilaren of zuilen van robijnen, en op de kruinen groote knoppen van diamanten. Het dak was van het allerfijnste goud, en zoo blinkend gepolijst, dat het oog er niet op zien of den glans verdragen

kon.

kon. De groote diamanten gaven zulk een schitterend licht uit, dat het altijd zoo licht was als op den heldersten middag, ofschoon er geene zonnestralen op vielen.

De poort was zes en dertig ellen hoog en twintig ellen breed, met verschrikkelijke ijzeren deuren; het slot bestond uit ééne éénige parel, welke drie hondert ponden woog; de sleutel droeg de Toovenaar altijd aan een klein zijden bandje aan zijnen hals, want het was niet grooter dan een sleuteltje van den halsband van een klein schoothondje. Rondom het kasteel was een hooge muur, en nog eene watergracht, ter breedte van zes en vijftig ellen, en honderd ellen diep, waarover eene ophaalbrug lag, voor welke twee tijgers de wacht hielden. De wilde jager ging met zijnen buit over de brug, welke door de tijgers, die ook met diepen ootmoed voor hem bogen, werd nedergelaten.

Zoo ras hij met zijn sleuteltje het slot aanraakte, sprong het open, en de deuren openden zich van zelve, waarop eene groote menigte leeuwen, beeren, luipaarden en katten uit kwamen, welke zich alle bogen, en hen beiden met een schrikkelijk gehuil ontvingen. De jager sloeg met zijne roede tegen de poort, en de deuren sloten zich achter hem toe. Daarop voerde hij het arme meisje, dat door schrik half dood was, tot aan den trap

trap, daar zij van een' aap werd ontvangen, en die haar in eene kamer bragt, welke voor haar bereid was.

Zij vond daar alles zeer prachtig van zuiver goud en edelgesteente, en eene overheerlijke tafel, voorzien met allerlei suikergebak en kostelijken wijn. De aap liep aanhoudend rondom, en scheen door zijne gebaren te willen te kennen, geven, dat zij maar zoude toetasten en eten. Hij ligtte een zijden gordijn op, en zij zag eene allerprachtigste tafel, voorzien met het heerlijkste avondeten. Daarop maakte hij eene eerbiedige buiging en verliet haar, sluitende de kamerdeur van buiten toe.

De arme CHITTY viel geheel buiten zich zelve neder op een rustbeddetje, dat in een' hoek van de kamer stond, en weende den ganschen nacht bitter. Zij stond wel tienmaal op, zoekende te ontvlugten; maar de vensters waren met dikke ijzeren staven bezet; bovendien zag zij ook geen middel, om door den hoogen muur en de breede gracht te komen, daarom gaf zij zich over aan haar noodlot, met een vast voornemen, liever alles te ondergaan, dan met den Toovenaar te trouwen.

Den volgenden morgen verscheen de Toovenaar TOORNBOK, (dit was zijn naam) in zijne natuurlijke gedaante, (want in het kasteel konde hij
gee-

geene vreemde gedaante aannemen.) Maar met welk een' schrik werd dit arme meisje bevangen, toen zij dien afschuwelijken Toovenaar in zijne natuurlijke gedaante zag! Hij had, in plaats van een' mond, groote vooruitstekende kaken, kleine oogen, die diep in zijn' kop waren ingedrukt, welke altijd vuil en druipende waren, koolzwart krinkelend haar, en een' langen afschuwelijken rooden baard. Voor het overige had hij nog al eene menschelijke gedaante, behalve dat hij een' ruig-harigen boksvoot had, waardoor hij, zoo wel als om zijn kwaadaardig en toornig gemoed, TOORNBOK genaamd werd.

Hij knielde voor haar neder, bad duizendmaal om vergeving, dat hij haar geroofd en weggevoerd had, zeggende, dat zij dit aan zijne groote liefde moest toeschrijven. Hij zeide haar vele schoone dingen, en noemde haar zijn beminde lief. Maar zij konde dit afschuwelijk liefje niet aanzien, omzwachtelde haar aangezicht met haar beddedeken, en antwoordde hem niets op zijne teedere woorden; TOORNBOK werd daarom zeer grimmig. Erken in mij, zeide hij, uwen heer, gij zult de mijne wezen en geen geweld zal u daarvan bevrijden. Gij kent mijne magt nog niet, ik zal u daarvan slechts een klein bewijs geven. Hij riep den aap, die haar in de kamer ingeleid had, raakte hem met zijne tooverroede aan, en er stond een

ka-

kamerdienaar, die op het schoonste en naar den nieuwsten smaak gekleed was, van wien een aangename reuk der welriekendste watertjes afgang.

Hij raakte den schoonen kamerdienaar andermaal, en hij werd weder een grappenmakende aap.

Het goede meisje schrikte over die oogenblikkelijke verandering, en viel weenende voor den Toovenaar op de knieën. Ziet, zeide hij, dit zal ook uw lot zijn, indien gij u niet aan mijn' wil overgeeft. Al de dieren, welke gij bij dit kasteel gezien hebt, waren ook menschen, zoo wel als gij; door ongehoorzaamheid hebben zij zich zelve mijn' toorn op den hals gehaald, en zijn in dieren veranderd. Ook in zulk een afschuwelijk dier zult gij veranderd worden. Eene pad zal nog eene schoonheid zijn, als zij met u vergeleken zal worden. — Van heden af geef ik u nog drie dagen en drie uren om u te bedenken. Overweeg het wel, en neem een besluit mijne vrouw te worden; want dan zult gij alles hebben, wat uw hart kan wenschen, alleen uitgezonderd de vrijheid, van u buiten het kasteel op te houden. Verkies nu wat gij wilt. Daarop ging hij uit de kamer, sluitende de deur achter zich.

De arme CHIRTY was geheel troosteloos, zij zuchtte en weende den geheelen dag en nacht, besluitende liever het aller afschuwelijkste dier, dan de vrouw van dezen vijandigen Toovenaar te

geene vreemde gedaante aannemen.) Maar met welk een' schrik werd dit arme meisje bevangen, toen zij dien afschuwelijken Toovenaar in zijne natuurlijke gedaante zag! Hij had, in plaats van een' mond, groote vooruitstekende kaken, kleine ooggen, die diep in zijn' kop waren ingedrukt, welke altijd vuil en druipende waren, koolzwart krinkelend haar, en een' langen afschuwelijken rooden baard. Voor het overige had hij nog al eene menschenlijke gedaante, behalve dat hij een' ruig-harigen boksvoot had, waardoor hij, zoo wel als om zijn kwaadaardig en toornig gemoed, TOORNBOK genaamd werd.

Hij knielde voor haar neder, bad duizendmaal om vergeving, dat hij haar geroofd en weggevoerd had, zeggende, dat zij dit aan zijne groote liefde moest toeschrijven. Hij zeide haar vele schoone dingen, en noemde haar zijn beminde lief. Maar zij konde dit afschuwelijk liefje niet aanzien, omzwachtelde haar aangezigt met haar beddedeken, en antwoordde hem niets op zijne teedere woorden; TOORNBOK werd daarom zeer grimmig. Erken in mij, zeide hij, uwen heer, gij zult de mijne wezen en geen geweld zal u daarvan bevrijden. Gij kent mijne magt nog niet, ik zal u daarvan slechts een klein bewijs geven. Hij riep den aap, die haar in de kamer ingeleid had, raakte hem met zijne tooverroede aan, en er stond een

ka-

kamerdienaar, die op het schoonste en naar den nieuwsten smaak gekleed was, van wien een aangename reuk der welriekendste watertjes afgang.

Hij raakte den schoonen kamerdienaar andermaal, en hij werd weder een grappenmakende aap.

Het goede meisje schrikte over die oogenblikkelijke verandering, en viel weenende voor den Toovenaar op de knieën. Ziet, zeide hij, dit zal ook uw lot zijn, indien gij u niet aan mijn' wil overgeeft. Al de dieren, welke gij bij dit kasteel gezien hebt, waren ook menschen, zoo wel als gij; door ongehoorzaamheid hebben zij zich zelve mijn' toorn op den hals gehaald, en zijn in dieren veranderd. Ook in zulk een afschuwelijk dier zult gij veranderd worden. Eene pad zal nog eene schoonheid zijn, als zij met u vergeleken zal worden. — Van heden af geef ik u nog drie dagen en drie uren om u te bedenken. Overweeg het wel, en neem een besluit mijne vrouw te worden; want dan zult gij alles hebben, wat uw hart kan wenschen, alleen uitgezonderd de vrijheid, van u buiten het kasteel op te houden. Verkies nu wat gij wilt. Daarop ging hij uit de kamer, sluitende de deur achter zich.

De arme CHITTY was geheel troosteloos, zij zuchtte en weende den geheelen dag en nacht, besluitende liever het allerabschuwelijkste dier, dan de vrouw van dezen vijandigen Toovenaar te

worden. Maar de Toovenaar had gelogen, want hij konde wel menschen door tooverij veranderen, maar niet in zulke gedaanten als hij wilde: zij werden altijd in een dier, dat met hare gemoedsneigingen overeenkwam, veranderd; daarom waren het ook slechts enkel bedreigingen, want hij had niet voorgenomen, het goede lieve meisje in een dier te veranderen, dewijl zij, door de aanraking van zijne roede, alleen een lammetje, of eenig ander onnoozel lief dier, geworden zoude zijn.

Den volgenden dag kwam hij weder, en sprak haar veel van zijne gehate liefde; maar zij zeide hem standvastig, dat zij hem niet konde beminnen, hij konde doen, wat hij wilde.

Den derden dag verwachtte zij met veel benaauwdheid het bepaalde uur, waarin hare verandering zoude voorvallen. Zij betastte haarzelve gedurig, of zij nog mensch was, en of zij niet reeds een afschuwelijk dier begon te worden. — Eindelijk verscheen de Toovenaar, vragende nogmaals naar hare neiging; en toen hij weder afgeslagen werd, rukte hij haar uit de kamer, wierp haar in zijn' wagen en vloog met haar door de lucht. Zeer verre van zijn kasteel hield hij stil aan eene verschrikkelijk hooge rots, waarop nooit eens menschen voet was geweest; want dezelve was zoo hoog en met scherpe klippen bezet, dat men die niet konde beklimmen. Geen grasje was
op

op die barre rots te vinden, want indien er ook één tusschen de klippen uitsproot, was hij terstond, door de vinnige zonnehitte, welke altijd gloeiende op de klippen lag, verbrand.

Hier smeedde hij dat arme kind wel vijf honderd ellen hoog met ketenen vast. Sta hier, zeide hij, en boet uwe ongehoorzaamheid. De adders en slangen, welke in de kloven der klippen wonen, zullen uw gezelschap zijn, u langzaam dooden en opeten, terwijl gij door de zonnehitte versmachten zult. Na drie dagen kom ik weder, leeft gij dan nog met berouw over uwen hoogmoed, dan is het wel, en het zal uw geluk zijn. Daarop ging hij in zijn' wagen, lachte dat het rondom schaterde, en snelde weg.

Het goede meisje zag zich van de geheele wereld verlaten, en weende bitter. Intusschen kropen er reeds twee groote slangen opwaarts, gretig loerende om haar te verslinden. Op het zien van deze schrikkelijke dieren gaf deze arme wees een' harden schreeuw, en oogenblikkelijk zag zij haar lief Duifje al vliegende naderen. Hij kwam tot haar met eenige kruiden in zijn bekje, vloog terstond weg en haalde meer. Dit deed hij meermaalen, en maakte eindelijk een' kring van kruiden rondom het lieve meisje. In den beginne wist zij niet wat dit zoude beduiden; maar eindelijk werd zij gewaar, dat de slangen en adders, welke haar
E 2 reeds

reeds zeer nabij gekomen waren, van de kruiden wegvloten, en zich niet bij dezelve waagden.

Het was een kruid, dat de slangen niet kunnen verdragen. Zij verheugde zich daarover, en dankte haar lief Duifje; zij had het ook gaarne gestreeld, maar hare handen waren aan de klippen vastgekluisterd.

Het witte Duifje vloog weg, doch kwam ras weder, en bragt in zijn bekje eenige takjes met aardbeziën, zette zich op de schouders van de arme CHITTY en voederde haar zoo. Het vloog aanhoudend weg en haalde meer, totdat zijn lief meisje genoeg had. Toen bleef hij bij haar zitten en kuste de tranen van hare wangen; hij waaide met zijne vlerkjes haar eene aangename verkoeling toe als de zon sterk stak; ook beschaduwde hij haar aangezicht met zijne vleugels.

Zoo verliepen de drie dagen, na welke de afschuwelijke TOORNBOK weder kwam. Het witte Duifje zag van verre zijnen wagen met draken en vloog weg. Hij verwonderde zich, dat het meisje nog leefde, en vermoedde ras, dat zich iemand anders in het spel moest gevoegd, en haar het leven onderhouden hebben; doch hij zweeg stil. Hij maakte haar los, wierp ze in den wagen en vloog met haar naar het tooverkasteel.

Hier kwelde hij haar weder met zijne liefde, maar zij wilde hier volstrekt niets van hooren; zij

wees

wees hem zeer ernstig af, en toen hij evenwel niet wilde ophouden daarvan te spreken en haar met geweld wilde kussen, stiet zij hem zoo vinnig tegen de borst, dat hij op den grond viel. Ten hoogste vergramd, sprong hij als een onzinnige door de kamer, en schuimde van woede. Nog drie dagen, zeide hij, geef ik u tijd tot bedenken; maar dat is, dit zweer ik bij mijn' ring, de laatste maal, gij zult mij niet meer dwarsboomen of misleiden. Indien gij dan nog niet anders gezind zijt, zult gij mijnen toorn gevoelen.

In dien tusschentijd zult gij niet ledig zijn. Gij zult dagelijks mijn' baard kammen en mijne voeten wasschen, tot dat de drie dagen vervlogen zijn. —

Zoo ging hij heen, en rukte de kamerdeur zoo hard toe, dat het kasteel beefde.

Den volgenden dag moest deze arme maagd haar walgelijk werk beginnen, hem zijn' vuilen baard reinigen, zijne stinkende voeten wasschen, en ze daarna met welriekende zalven smeren; zij deed alles, wat hij begeerde, en leed dit met het grootste geduld.

Den derden dag bereidde zij zich tot haren dood, en toen de Toovenaar om antwoord kwam, zeide zij, vast besloten te hebben, veeleer alles te ondergaan, dan zijne vrouw te worden. De Toovenaar sprong in woede op, en raakte haar met zijne roede aan. — Ontvang, zeide hij, het loon van u-

we ongehoorzaamheid. — Word allerleelijkt, en niet eerder zult gij uwe gedaante weêrkrigen, totdat gij mijne brandende liefde met wederliefde beloont.

Zij zag hare handen inkrimpen, hare knieën strak worden; haar rug kromde zich met een' bogehel, hare kleederen veranderden in oude voddën: in één woord, zij was eene zeer leelijke oude vrouw. TOORNBOK bragt haar in eene spiegelkamer, welker vloer, zoldering en vier zijmuren alle van enkel spiegelglas waren, zoodat zij hare gedaante, waarhenen zij de oogen wendde, wel duizendmaal zag.

Toen zij er in trad, viel zij over dit ontzettelijk gezigt bijna van schrik van haar zelve. Zij had een ingevallen en als uitgeteerd aangezigt, een' spitsen, langen neus, ingedrukte druipende oogen, en slechts hier en daar eenige overblijfsels van tanden in den mond; hare kin was scherp en spits, voorwaarts naar den neus opgebogen en met harige wratten bedekt. Zij mogt de oogen slaan, waar zij wilde, altijd zag zij die afschuwelijke gedaante aan alle zijden.

Dáár, zeide de Toovenaar, dit is nu slechts een begin van hetgene gij zult worden; doch opdat gij niet ledig zoudet zijn, zal ik u werk genoeg geven. Hij schudde een' grooten hoop van allerlei zijde lappen voor haar neder, die zij moest

uit-

uitzoeken, en iedere kleur afzonderlijk leggen.

Bijaldien gij tegen den avond hiermede niet gereed zijt, zeide hij, hebt gij mijn' toorn te vreezen. — Daarmede verliet hij de kamer. Naauwelijks was hij weg, of het witte Duifje kwam aan het venster, pikte daaraan, en wilde naar binnen. Zoo ras het ingelaten was, hielp het deze ongelukkige dochter uitzoeken, en streefde haar.

Het arme meisje verheugde zich wel over haar lief Duifje, maar was evenwel zeer treurig, als zij van haren arbeid af zag en haar zelve zoo afschuwelijk beschouwde. Wit Duifje dit bemerkende, vloog weg, maar kwam ras weder; en bragt haar eenige takjes met bloempjes van nachtviolier, en leide die in hare schoot. Het goede meisje begreep ras, wat het witte Duifje daarmede wilde beduiden, namelijk, dat zij hare waarde in zich zelve moest hebben, en in hare afschuwelijke gedaante evenwel goed konde zijn. Zij was door die gedachten eenigzins geruster; maar als zij van terzijde de oogen op den spiegel sloeg, dan kwamen de tranen in hare oogen. Allengskens gewende zij er aan, en het was goed, dat TOORNBOK haar zoo veel werk gegeven had; want dewijl zij aanhoudend daarop moest zien, had zij weinig tijd, om de oogen rondom te slaan en over hare walgelijke gedaante te treuren.

Tegen den avond verscheen de toovenaar, en

E 4

her-

herinnerde haar den arbeid; zij moest zijn' baard kammen, zijne voeten wasschen, en daarenboven zijne vuile tanden reinigen.

Den volgenden dag was zij reeds wat meer tevreden, en trok het zich niet meer aan, dat zij zoo leelijk was. Zij zocht hare lapjes uit, en speelde ook een weinig met haar wit Duifje, hetwelk ook heden haar getrouw hielp.

Tegen den middag kwam de Toovenaar, en eischte weder den gewonen arbeid; hij leide zijn hoofd, om gemakkelijker bediend te worden, in haren schoot. Zijne hand, waaraan de tooverring was, lag daarneven. Zij was van goud, en in het midden was een schoone glad geslepen steen, welke de eigenschap had, dat ieder, die er in zag, in zijne natuurlijke gedaante daarin verscheen. Bij geval zag het meisje daarin, en beschouwde zich zelve zoo schoon gelijk zij te voren was: zij werd daardoor met innige vreugde aangedaan. De Toovenaar behaagde het kittelende werk aan zijn' baard zoo zeer, dat hij in een' vasten slaap viel.

Intusschen kwam het witte Duifje aanvliegen en plaatste zich in het venster, dat CHITTY voor de warmte had moeten openzetten. Als het witte Duifje zag, dat de Toovenaar zoo vast sliep, kwam het nader, en zettede zich op den schouder van zijn geliefd meisje neder; het kuste haar, vloog eindelijk op haren schoot en pikte

naar

naar den ring. — Maar, goede Hemel! hoe werd CHITTY aangedaan, toen zij daarin een' schoonen Prins beschouwde! Hij was veel schooner dan andere manspersonen, dien zij te voren gezien had. — Zij vond in de beschouwing zulk een vermaak, dat zij er de oogen niet van af kon wenden en hartelijk wenschte, dien schoonen prins altijd in den ring te mogen zien; daarom trok zij denzelven zachtjes van den vinger des Toovenaars af. Zo ras zij dien had, ontwaakte hij, en voelde terstond, dat zijn ring weg was; hij sprong op, denkende, dat dezelve verloren was.

Eindelijk zag hij dien in de hand van CHITTY. Hij verzoekt haar, hem den ring weder te geven, belovende hare schoonheid te zullen vernieuwen en haar weder in volle vrijheid te stellen.

De arme CHITTY kon evenwel niet besluiten, om denzelven weder te geven; want zij beminde den prins, dien zij daarin gezien had, te hevig. Ach! zeide zij, magtige heer TOORNBOK! laat mij den ring behouden, ik wil dan gaarne leelijk en afschuwelijk blijven, want dat verkies ik veel liever, dan schoon te worden, en den lieven prins niet meer te zien.

Zij stak den ring onder dit gesprek aan haren vinger, en dewijl die niet gemakkelijk wilde schuiven, moest zij hem eenigzins draaijen, om er dien

E 5

aan

aan te krijgen. Zoo ras zij hem draaide, begon het witte Duifje dus te spreken: neem u wel in acht, lief meisje! TOORNBOK is een bedrieger, geef hem den ring niet weder, anders zijt gij zeker verloren.

Zij zag om, van waar de stem kwam, en in het omzien zag zij zich zelve in alle de spiegels weder zoo schoon als te voren. De Toovenaar sloeg naar het Duifje, en het scheelde zeer weinig, of hij had het doodgeslagen; maar deszelfs vlugge snelheid bewaarde het in het leven, en het vloog ten venster uit. Toen de Toovenaar zag, dat hij met goedheid den ring niet weder konde krijgen, sprong hij woedende op naar het goede meisje, en wilde dien met geweld van haren vinger scheuren. Op dat oogenblik zag hij zich zelve in den steen, en viel dood voor hare voeten neder; want dit was de eigenschap van dezen ring, dat ieder Toovenaar, die hem bezat, en deszelfs krachten niet dan tot boosheid en kwaad gebruikt had, zoo ras hij zijne gedaante aan eene vreemde hand daarin zag, vernietigd werd, en het leven moest verliezen.

Op het oogenblik, dat TOORNBOK dood nederviel, kwam er een hevige donderslag; het geheele kasteel viel in een' puin hoop, en het meisje zat verre van daar op eene groene weide in het bosch, te midden onder schoone bloemen.

DERDE AVOND.

Het Duifje zat nevens haar, sprong op haren schoot en zeide: bedaar wat, lief en goedaardig meisje! van uwe ontsteltenis. De afschuwelijke toovenaar, die u vervolgde, is dood, en ontvangt het loon van zijne afschrikkelijke tooverij. Gij zijt niet van deze grasweide af geweest, behalve toen gij aan den rotssteen gekluisterd waart: al het overige en het kasteel waren enkel bedrog en verblinding. Nu zijt gij geheel vrij. — Het meisje had de woorden van haar Duifje slechts half gehoord, want zij hield zich meer bezig met het beeld van haren schoonen prins te beschouwen: en waarlijk, zulk een heminnenswaardig heer is voor een teeder meisje altijd beter en aangenamer dan eene witte Duif. — Zij zag aanhoudend in den ring, en hield denzelfden geheel nabij haar aangezigt; dan zij zag zich zelve wel, maar, ach! den geliefden prins kon zij niet zien. Weemoedig en bedrukt zag zij haar wit Duifje aan, de tranen vielen uit hare oogen, en rolden langs hare wangen. Wees niet bedroefd, lief meisje! zeide het Duifje, mogelijk worden al uwe wenschen vervuld. Met deze

woorden vleide hij haar, wreef zijn kopje en zijnen hals aan haren arm en zag haar sterk in het gezigt, en toen zij nog aanhoudend vol gedachten zat, de oogen stijf neêrgeslagen op ééne plaats hield en weende, zeide het tegen haar: waarschijnlijk hebt gij mij niet gaarne meer bij U; begeert gij, dat ik weg zal vliegen? Ik bemin u zoo teeder en heb u hartelijk lief. — Ik wensch zoo gaarne bij u te blijven.

Op éénmaal ontwaakte het meisje als uit eenen droom; zij gevoelde, dat zij haar Duifje onregt had gedaan, en liefkoosde het des te teederder.

Nadat zij nog lang in het breede over het voorvallene gesproken hadden, zeide het Duifje: ééne bede heb ik nog, lief meisje, wilt gij aan mijn ernstig verzoek voldoen? Ja, antwoordde zij zeer haastig, alles, wat gij wilt.

Maar het is veel, hernam het Duifje, dat ik te verzoeken heb, en zal aan uw goedaardig hart zeer zwaar vallen. Zult gij het evenwel zeker vervullen? — Zeer zeker, antwoordde zij, ik beloof het u heilig; alles, wat gij van mij verzoekt, vervolgde zij eenigzins benaauwd, zal ik volbrengen.

Maar zij wist niet, wat zij beloofde. Hoor dan mijne bede, zeide het Duifje. Het uur van mijn' dood is gekomen, mijn tijd is voorbij, mijn éénige wensch is door uwe handen te sterven. De volvoering hebt gij mij toegezegd, ik houd u bij

uw

uw woord: ruk mij dan den kop af en werp mijnen romp tegen het westen, den kop tegen het oosten, en dan zijt gij van uwe belofte ontslagen.

Het goede meisje schrikte over dit verzoek, en wilde in lang daartoe niet besluiten; want het Duifje was haar zoo lief als haar eigen leven. Doch het Duifje hield niet op, haar ernstig te bidden: Doe het toch, lief en goedhartig meisje! vervul mijne bede; anders moet ik u eeuwig verlaten, en een lang ellendig en zuchtend leven doorbrengen: gij zult mij daarna dank betuigen, als gij mijne bede volbrengt. De wil van het noodlot is ondoorgrondelijk, meer mag ik u thans niet zeggen. Volvoer mijn' wensch, laat ik, arm vogeltje, door uwe handen sterven; anders ben ik ellendig.

Bewogen door de voorstelling van haar bemind Duifje, dat het haar evenwel moest verlaten en ellendig zijn, greep zij moed, vatte haastig hetzelfde, sloot hare oogen, rukte den kop van den romp, en wierp beide in de lucht van haar af. — Haar hart werd te gelijk als van een gescheurd. — Zij was verdoofd en durfde de oogen niet opslaan. Schielijk voelde zij zich teeder omarmen, en een vurigen kus op hare lippen drukken.

Zij verschrikte en opende de oogen. Hoe was zij te moede, toen zij haren geliefden prins voor haar zag staan! van schrik en vreugde raakte zij in onmagt en viel in zijne armen. Toen zij weder tot

zich

zich zelve kwam, was er bijna geen einde aan al hare vragen en verwonderingen. De prins TAI (dit was zijn naam) verhaalde haar zijne lotgevallen, zeggende dat hij voor vier jaren in een bosch, hetwelk niet ver van zijns vaders hof lag, jagende, schielijk een wit hert hem was vooruitgesprongen, dat hij het tot diep in het bosch vervolgd en ook eindelijk een' schot toegebracht had. Zoo dra het hert nederviel, was terstond de Toovenaar TOORNBOK verschenen, zeggende met harde woorden: wat onderstaat gij vermetele! mijn hert te dooden? Gij zult uwe daad zeer zwaar moeten boeten. — Word dier! Op dat oogenblik raakte hij hem met zijne tooverroede, en zijne handen veranderden in twee vleugels, zij werden met vederen bedekt, en eer hij konde antwoorden, was hij in eene witte Duif veranderd.

Gevoel nu, had TOORNBOK gezegd, het loon uwer vermetelheid, en word ook bestendig door uwe vijanden vervolgd. Uwe verandering moet zóó lang duren, totdat gij een meisje vindt, hetwelk duivenliefde bezit, dat den Arend overwint en u eindelijk verwacht. Daarop was de Toovenaar weggegaan, en TAI had al dien tijd als Duif omgedwaald, zonder evenwel zijn menschelijk verstand te verliezen. Lang, ja zeer lang, vervolgde hij, heb ik gevlogen, om zulk een meisje te zoeken; maar kon er geen vinden, hetwelk duivenliefde be-

zat,

zat, totdat ik u, mijn teedergeliefd meisje, vond: gij zaagt mijne gedaante de eerste maal in den ring. Met welk eene vreugde werd ik aangedaan, toen ik zag, dat ik indruk op u maakte! Gaarne had ik mij aan u ontdekt; maar ik mogt niet, en kon toen nog niet spreken. Nu staat het aan u, mijne vrouw te worden, indien het u belieft. —

Terwijl hij nog sprak, kwam het geheele gevolg van den prins, die TOORNBOK in afschuwelijke dieren veranderd en in den voorhof van zijn kasteel geplaatst had. Zoo ras hun heer bevrijd en weder mensch geworden was, was ook de tooverij op hen allen ontbonden. Zij hadden hunnen heer lang rondom in het bosch gezocht, en waren uitermate verheugd hem te vinden.

De prins zond terstond eenige naar zijnen vader, en liet weten, dat hij op weg was, om bij hem te komen. Over deze tijding was het geheele hof vol vreugde. Terstond werden alle mogelijke bestellingen gemaakt, om hem met pracht in te halen. De koning ging hem zelfs buiten de stad te gemoet, en de koningin zette zich in het gewaad, waarin zij zich bevond, toen de tijding kwam, zonder zich te verkleeden, in een rijtuig, om haren geliefden zoon TAI ras weder te zien, en hem na het afzijn van zulk een' langen tijd te omarmen. Zoo lang hij vermist was geweest, was er geene vrolijkheid in haar; maar nu was de

vreug-

vreugde des te grooter. Ter halver weg ontmoeteden zij elkander. Zij konden hunne oogen niet verzadigen van zien, en er werd gedurig zoo veel gevraagd, dat de prins hunne nieuwsgierigheid niet ras genoeg konde stillen, want eer hij de eerste vraag had beantwoord, waren er reeds tien andere gedaan. Hierop stelde hij aan zijne koninklijke ouders zijne geliefde bruid voor, en verkreeg terstond hunnen zegen en hunne toestemming, om haar ter vrouwe te nemen, dewijl zij hun hunnen geliefden zoon wedergegeven en hem van de verwensching, onder welke hij moest omzwerven, bevrijd had. Eindelijk kwamen zij tot vreugde van al de onderdanen in het paleis. Al de bewoners der stad leiden hunnen arbeid neder, en liepen uit, om den prins TAI en zijne aanstaande gemalin te zien.

Kort daarna werd het huwelijk voltrokken, en het bruiloftsfeest met de allergrootste pracht en luister gevierd. Na den maaltijd riep de jonge prinses haren gemaal ter zijde, en verzocht hem met haar in den tuin te gaan. Zoo ras zij alleen waren, sprak zij hem op de volgende wijze aan.

Gij weet, lieve Prins! dat ik nu geen' wensch in de wereld meer overig heb, dan alleen om u te behouden, en daarmee ben ik volkomen gelukkig; doch ik heb nog ééne bede. — En welke? vroeg de prins zeer haastig. Zij zag hem lagchend aan:
zult

DE
GETROUWE
VOS.

zult gij het mij vergeven, zeide zij, als ik dezen toovering niet meer wensch te bezitten? Ik ben bevreesd, dat, dewijl ik zijne krachten nu ken, ik dien mogt misbruiken. — Ik vergun u alles, wat gij wilt, antwoordde de prins; maar gij zult dien niet misbruiken, uwe goedaardigheid is veel te groot.

Thans zeker wil ik dit niet, zeide zij; maar wie weet? ik vertrouw mij zelven niet regt. — Wel nu, zeide de prins, hij is in uwe hand, doe er mede wat gij wilt. De prinses nam een' steen, en sloeg die aan stukken. Daarop kuste zij den prins.

Hebt gij mij, vraagde zij, ook nog lief zonder den ring? Duizendmaal liever, antwoordde hij, gij hebt mij een groot bewijs van uwe goedhartigheid gegeven. — Zij gingen weder tot het gezelschap, en zoo vervlogen de acht dagen, die tot het bruiloftsfeest bepaald waren, onder gestadige vrolijkheid en afwisselende vermaken.

De jonge prinses verkreeg de toegenegenheid van den koning en de koningin meer en meer, en na twee jaren gaf de oude koning, nog bij zijn leven, aan zijnen zoon de regering over.

De jonge koningin stond eens aan een venster van het paleis, en zag eene arme familie in eenen ellendigen staat, met verscheurde kleederen, bedelen. Het scheen haar toe, dat die aangezigten haar bekend waren; hierom zond zij hun iemand na, liet onderzoeken wie zij waren, en ontdekte, dat het

haar voogd en zijn gansche huisgezin was, die hun geheele vermogen, ook dat van de onderlooze wees, over welke zij gesteld waren, verspild hadden, en nu reeds sedert een jaar van aalmoezen moesten leven. Zij verschrikte, doch maakte zich aan hen niet bekend, maar zorgde, dat hun in de stad een matige onderstand tot onderhoud werd toegereikt. De voogd stierf eerlang in eene woedende wanhoop, omdat hij de onderlooze wees ongelukkig gemaakt en nooit weër iets van haar vernomen had. De moeder volgde hem kort daarna; doch de dochters trouwden met eerlijke arme ambachtslieden, met welke zij vergenoegd leefden, en God dankten, dat Hij haar door nood en ellende wijs gemaakt had.

DE GETROUWE VOS.

EERSTE AVOND.

Voor lange jaren leefde er een groot koning, die ROMWALD heette. Hij regeerde al zijne landen met veel wijsheid en zijne onderdanen leefden onder zijn bestuur vreedzaam en gerust, waarom zij ook veel liefde en eerbied voor hem hadden.

Hij had eene deugdzame en beminnenswaardige gemalin, die hem hartelijk lief had, en zich bestendig beijverde, om die uren, in welke hij vrij was, zeer aangenaam voor hem te maken. Den overigen tijd besteedde zij tot de opvoeding van hare drie prinsen, van welke de twee oudste wel zeer schrander waren, maar veel hoogmoed, verwaandheid en eigenliefde bezaten; reeds zeer jong had men hen bedorven, daar zij te vroeg van de hofbedienden gehoord hadden, dat zij prinsen waren. De jongste was wel wat eenvoudiger; maar bezat des te meer goedhartigheid en zachtmoedigheid. Als hij door iemand iets gedaan wilde hebben, verzocht hij het vriendelijk, terwijl beide de anderen het met strengheid gelastten: daarom was hij bij allen zeer bemind, terwijl de oudsten meer gevreesd werden.

De oudste was ALDEGIL, de tweede TORKILD en de derde NANELL gheeten.

Koning ROMWALD was zeer rijk; zijne schatkamer was vol goud en edelgesteenten; maar één ding ontbrak den koning aan zijnen gelukstaat, namelijk, zijne gezondheid.

Hij leed bovenmate veel aan hevige jichtpijnen en het podagra; en moest daarom reeds twee jaren het bed houden.

Zijne gemalin kwam bijna niet van zijne kamer, en had gaarne, om hem eenigzins, indien het haar mogelijk geweest ware, te ontlasten, een gedeelte der pijn op zich genomen. Ook beide zijne oudste zoons beklaagden hem zeer, zoo lang zij in de kamer waren, en schenen over de ziekte hunnes vaders hartelijk aangedaan; doch zoo ras zij er zich buiten bevonden, hadden zij er weinig gevoel van.

Zij gingen ter jagt, doodden veel wild en dachten er dikwijls in het geheel niet aan, dat hun vader ziek was.

De jongste integendeel sprak weinig als hij in de kamer was, maar zat altijd in een' of anderen hoek treurig en droefgeestig, en sloeg somtijds stil en heimelijk zijne oogen op zijnen lijdenden vader.

Doch dit werd hem door velen als eene onverschillige gevoelloosheid toegerekend, welke men aan zijne eenvoudigheid toeschreef. Maar zoo ras hij buiten de kamer was, begaf hij zich in eenzame

hoe-

hoeken, bitter weenende, dat hij zijnen vader in dien jammerstaat niet konde helpen.

Alle geneesheeren en wonderdokters kwamen van alle zijden, en bragten voor den zieken koning geneesmiddelen; zij beloofden zekere en onfeilbare hulpe, waarvoor zij kostelijk en rijkelijk betaald werden. Maar de gehoopte hulp bleef achter. Zij namen allen wel het geld, maar niet één nam de smerten mede.

De goede koning ROMWALD droomde, dat, indien hij den vogel Feniks hoorde zingen, hij alsdan gezond zoude worden. Hij sloeg weinig acht op dien droom, en des morgens was hij dien vergeten. Den volgenden nacht echter had hij denzelfden droom; dit maakte hem opmerkzaam, en hij verhaalde dit 's morgens aan zijne gemalin en aan de prinses.

De oudste bood zich aan, om den vogel Feniks te zoeken, indien zijn vader daardoor gezond konde worden; maar eigenlijk was het hem te doen, om op zijns vaders kosten te kunnen reizen; want dit had hij lang gewenscht: doch om de ziekte van zijnen vader was het hem gedurig afgeslagen.

De koning bedankte hem hartelijk voor zijne teederheid, bevelende dat hij volkomen tot de reizen zoude uitgerust worden. Hij liet zich schoone kleederen maken, nam veel goud en edelgesteente mede, pakte alles op een best paard,

F 3

nam

nam afscheid en reed in vollen galop de stad uit.

Nadat hij een' geruimen tijd gereden had, kwam hij voor een groot en dik bosch. Bij den ingang stond een vos op den weg, die hem toeriep: Prins ALDEGILL! van waar komt gij, en waar wilt gij heen? De hoogmoedige prins werd boos, dat een vos hem zoo vrij aansprak, en in plaats van te antwoorden, trok hij eene pistool uit den zadel, en schoot naar den nieuwsgierigen vos; doch hij miste, de vos nam zijn' staart op den rug, en snelde voort in het bosch.

Verdrietig, dat hij den vos niet geraakt had, reed de prins dieper in het bosch, en sloeg geen acht op den weg. Hij verdwaalde, en eer hij het bemerkte, werd hij van roovers overvallen. Zij vatteden het paard bij den toom, rukten hem er af en bonden hem zijne handen op den rug. Een der boschroovers sprong op het paard; maar de prins werd van twee anderen voortgedreven, en moest te voet loopen.

In den beginne sprak de prins met harde woorden; maar dewijl zijne vorstelijke bedreigingen vruchteloos waren, nam hij een' zachter toon aan, en gaf hun de beste woorden; doch hunne ooren waren voor een en ander doof, terwijl zij met zijne tranen spotteden.

Prins ALDEGILL moest wel drie uren, op ongebraande wegen, over heggen en steenen loopen
en

en in elkander gegroeide struiken kruipen, totdat zij eindelijk aan eene sombere en donkere plaats stil hielden. Een der roovers schoot zijne pistool af. Bij het tweede schot opende zich eene verborgene valdeur, waardoor prins ALDEGILL in een donker hol moest kruipen. Zoo ras zij beneden waren, werd de deur gesloten. Op een' verren afstand zag de prins eenig licht schemeren.

Toen hij nader kwam, geraakte hij door schrik geheel buiten zich zelve, want hij zag bij het schijnsel van een flauw lamplicht, waardoor het hol slechts een donker licht bekwam, zes andere roovers op den grond liggen, die bezig waren de goederen en kleederen van een vermoord mensch te doorzoeken, wiens bloedig ligchaam aan hare voeten lag. Bij zijne aankomst stonden zij op, bezagen hem van het hoofd tot de voeten, en verheugden zich over den schoonen buit, welke zij bij hem verwachtten, en ook in zijnen mantelzak vonden.

Zij hielden over hem een' korten raad en besloten eenstemmig hem te vermoorden. De prins viel voor hen op zijne knieën, en bad ootmoedig om zijn leven. De roovers spraken toen heimelijk met elkander. Eindelijk zeide het opperhoofd dezer bende: uw leven is u geschonken, onder deze voorwaarde, dat gij bij ons moet blijven. Er kan uit u een braaf kerel worden, als gij voorzigtig

tig en geheim zijt, doch zoo gij den minsten stap doet, om van ons weg te loopen, is uw leven voorzeker verloren. De prins werd op deze woorden als een nieuwgeborene: hij beloofde alles.

Zij gaven hem wijn en eten, en toonden hem vele kisten met goud en kostbaarheden, welke zij in hun hol verborgen hadden. * Allengs gewende hij meer en meer aan die wilde leefwijze.

Naar huis begeerde hij niet, dewijl hij den vogel niet had, en in den beginne ook geen middel zag om te ontkomen; later verlangde hij in het geheel niet uit die bende te raken. Hij moordde en roofde even gelijk zijne medgezellen, en toonde altijd veel moed en onverschrokkenheid; daarom maakten zij hem tot hunnen overste, toen hun hoofdman in eene roofpartij was doodgeschoten. Ook bekleedde hij dien post met algemeen genoegen.

Ondertusschen hoopte de zieke en lijdende koning vol benaauwdheid op de terugkomst van zijnen zoon; maar te vergeefs. — Dusdanig ging er een geheel jaar onder angstvalligheden en hevige pijnen voorbij.

In denzelfden nacht, als in het verledene jaar, had Koning ROMWALD weder denzelfden droom, namelijk, dat indien hij den vogel Feniks hoorde zingen, hij gezond zoude worden. Hij verhaalde 's morgens dien droom aan zijne ge-

ma-

malin en de beide prinsen. De tweede prins **TORKILD** stelde voor, om den vogel te zoeken, indien het zijn' vader tot gezondheid konde dienen. Doch inderdaad was hij slechts het droevige leven aan het hof van zijnen vader moede, aan hetwelk reeds sedert drie jaren geene vermakelikheden, bals of feesten gehouden waren; hij wilde liever weg zijn, om het aanhoudende zuchten en klagen van den koning niet langer te hooren.

Ondertusschen hoopte hij ook zijnen hoogmoed te bevredigen, indien hij den vogel eerder bragt dan zijn broeder, en tot vergelding de koninklijke kroon en regering te bekomen. In den beginne wilde de vader noch de moeder er in bewilligen; maar de prins hield steeds met zijne verzoeken aan, verzekerende tevens, dat hij zijnen oudsten broeder zoude opzoeken. Eindelijk bewilligde dan zijnen vader hierin, gaf voorts de noodige bevelen te zijner uitrusting en liet hem met vele vaderlijke lessen en waarschuwingen vertrekken.

Voor hem werden even zulke vorstelijke klederen gemaakt als voor zijnen broeder. De jongste prins bragt hem al zijn geld, dat hij zorgvuldig bespaard had, en wilde het hem op de reize medegeven, ofschoon hij zijn welbespaard schatje zeer beminde; maar prins **TORKILD** bespottede hem, ging in de schatkamer, en nam zoo veel goud en edelgesteenten als hij dragen konde, zet-

F 5

te

te zich op het beste paard, en reed weg.

Nadat hij eenigen tijd gereden had, overdacht hij, hoe hij het 't beste zou aanleggen, om vergenoegd en vrolijk te leven, en bovendien ook den vogel Feniks te vinden. Onder deze gedachten kwam hij aan hetzelfde bosch, daar zijn broeder zijne rooverijen oefende. Aan den ingang stond de vos, en sprak hem even als zijn' broeder aan. Hierover zeer gebelgd zijnde, rent hij op den neuswijzen vos aan, en wilde hem met zijn hartsvanger neêrvellen; doch het dier hield geen stand, lokte hem al dieper in het bosch, en geraakte eindelijk geheel uit zijn gezigt.

Daardoor dwaalde hij geheel en al van den weg af, en bevond zich, eer hij het bemerkte, midden onder de roovers. Hier zoude het bijna met zijn leven gedaan zijn geweest, daar hij een' der roovers met zijn pistool gewond had, indien niet de overste op het oogenblik tusschen beide ware gekomen, die hem nu als zijnen broeder herkende en zijn leven redde. Hij werd in hunne bende aangenomen, vond wel ras, in het gezelschap van zijn' broeder, in dit woeste leven behagen en roofde mede gelijk de anderen, zoodat hij niet eens weder naar huis verlangde. Ja, die twee broeders waren van zulk een slecht karakter, dat zij eindelijk moeder, vader, zijne ziekte, en den vogel Feniks vergaten. Ondertus-

schen

schen werd hunne terugkomst aan het hof van hunnen vader te vergeefs verwacht.

Iederen morgen vroeg de vader zeer angstig, of er nog geene tijding van zijne zoons gekomen ware, en altijd moest hij van zijne bedienden met ontroering het droevige antwoord hooren, dat men nog niets van hen vernomen had. De goede koningin zocht hem zoo veel mogelijk met troostgronden, welke zij zelve niet geloofde, gerust te stellen, en vertoonde zich voor hem vrolijker, dan zij in haar hart was. Eer zij in de kamer kwam, droogde zij zorgvuldig de tranen van hare oogen, en vroeg altijd aan hare bedienden, eer zij de deur opende, of men aan haar ook zien konde, dat zij geweend had. Zoo verliep ook eindelijk het geheele jaar onder vele smerten en tranen.

De ziekte van den koning werd door zijne gramschap hoe langer hoe heviger, en zijne smerten vermeerderden dagelijks.

Dezen nacht droomde hij weder, gelijk bij het begin van het verleden jaar, dat hij gezond zoude worden, als hij den vogel Feniks hoorde zingen.

Hij verhaalde 's morgens zijnen droom, en zijne gemalin beantwoordde dit verhaal alleen met diepe zuchten; want zij had geen' zin in de droomen, waardoor zij reeds twee zonen verloren had. Maar de jonge prins stond op, en vroeg, of het hem geoorloofd zoude zijn den vogel op te zoeken,

ho-

hopende dat hij gelukkiger dan zijne oudste broeders wezen mogt. Hij verzekerde tevens met de grootste openhartigheid, dat het de grootste vreugde voor hem zoude wezen, indien zijn ellendige vader hierdoor geholpen mogt worden, bovendien, voegde hij er bij, was er ook aan hem zoo veel niet gelegen, indien het met hem ook al niet gelukkiger zoude afloopen, daar hij toch, naar zijne meening, tot de regering geene bekwaamheden genoeg bezat.

Noch vader noch moeder wilden in zijnen voorslag bewilligen; maar de prins hield aanhoudend met verzoeken en bidden aan, belovende zeer voorzigtig te zullen zijn, en ook, vóór het einde van het jaar, met of zonder vogel gewisselijk terug te keeren.

Door zijn bidden, maar nog meer door die belofte bewogen, dat hij zich in geene gevaarlijke ondernemingen wagen, en spoedig genoeg ook zonder den vogel terug zoude keeren, gaven zij eindelijk hunne toestemming tot de reize.

Naauwelijks had hij dit verlot gekregen, of hij maakte zich reisvaardig, pakte alleen slechts kleederen in, daar goud en edelgesteenten hem te lief waren, dan dat hij daarvan veel zou medegenomen hebben; hierom voorzag hij zich liever van een' goeden voorraad van eetwaren, welke op een slecht paard gepakt werden. Hij nam een

tee-

teeder afscheid van zijne ouders, en bad om hunnen zegen. Hij gaf aan zijne moeder zijnen spaarpot, klom te paard en reed met een' gematigden tred de stad uit.

Nadat hij een' geruimen tijd gereden had, kwam hij aan hetzelfde bosch, waarin zijne broeders huisden. Aan den ingang stond de vos, die hem toeriep: prins NANELL! van waar komt gij? en waar wilt gij henen? De prins verwonderde zich een' vos te hooren spreken, hield stil, en vraagde hem: hoe komt het, mijn lieve vos! dat gij kunt spreken? en hoe kent gij mij? ik heb u aan mijns vaders hof nooit gezien. — Als gij een weinig wilt afzitten, antwoordde de vos, dan zal ik u alles zeggen.

Prins NANELL steeg af, bond den mantelzak van het paard, dat intusschen graasde, en zette zich nevens den vos. Hij opende zijn' mantelzak en nam er een best boutje uit. Wacht, mijn lieve vos! zeide hij, eer gij vertelt moet gij wat eten, gij zult zekerlijk honger hebben. Hij nam zijn mes en deelde rijkelijk met den vos. Gedurende dien vreedzamen maaltijd verhaalde de prins zijne geheele geschiedenis, en dat hij uitgegaan was, om den vogel Feniks te zoeken en zijn' vader te helpen. — Het is voorzeker eene zware onderneming, zeide de vos; doch indien gij mij wilt volgen, zal het wel gelukken.

Over

Over deze tijding was de prins zeer verheugd, en het scheelde zeer weinig, of hij zou den lieven vos omhelsd hebben.

Laat dit blijven, zeide de vos, tot op een' anderen tijd, in welken zulks voegzamer zal wezen; bedwing ondertusschen ook tot dien tijd uwe nieuwsgierigheid wegens mijn' persoon, en wees hiermede te vreden, dat ik u beloof uw vriend te zullen zijn, en u niet te verlaten. Ik wil u ook eens mijne lotgevallen verhalen; doch laat ons thans afbreken, om geenen tijd te verliezen, want anders zoudt gij in handen der roovers vallen, die zich hier in het bosch verschuilen. Zet u op mijn' rug, en ik zal u ras ter plaatse brengen, daar gij wezen moet.

De prins deed dit, hoe hart het hem ook viel zijn paard te verliezen, de vos sloeg zijn' staart om hem henen, en ging zoo snel voort, als de vaart van een' vogel door de lucht.

TWEEDE AVOND.

Nadat zij een geheelen dag en nacht gereden hadden, hield de vos bij eene groote stad stil. Nu, zeide hij, zijt gij aan de plaats uwer bestemming.

In

In deze stad woont een magtig koning, die den vogel heeft. In de groote zaal van het paleis hangt hij in eene slechte ijzeren kooi. Hij heeft zulke prachtige en glinsterende veëren, dat hij alle vogels in schoonheid overtreft, gelijk ook zijn zang verrukkelijker is, dan alle muziek, welke gij ooit gehoord hebt. Naast de ijzeren kooi hangt eene gouden, die met diamanten van eene onschatbare waarde bezet is; maar die gene, welke deze kostelijke kooi neemt, is ongelukkig.

Om den vogel te krijgen, moet gij naar het paleis gaan, u digt bij de keuken ophouden, en u bevljtigen, om bij den kok in dienst te komen, waardoor gij ook de bediening zult verkrijgen, om het vuur in de kamers van den koning te bezorgen en aan te leggen. Alsdan kunt gij, wanneer de koning op de jagt is, den vogel wegnemen. Maar ik waarschouw u nogmaals, zoo u het leven lief is, raak de gouden kooi niet aan: meer mag ik u thans niet zeggen; maar gij zijt verloren, zoo gij mijnen raad niet volgt. Zoo ras gij dan met den vogel in de stad komt, zal ik bij u zijn, en u in zekerheid bij uwen vader brengen. Nu weet gij alles. In de naaste hut, welke hier nog bij is, zult gij eene vrouw vinden, die u gepaste kleederen tot uwen nieuwen stand zal geven, waarvoor gij deze, die gij nu draagt, terug zult laten.

De prins bedankte den vos en beloofde alles te
zul-

zullen vervullen; waarna zij van elkander scheid-
den.

Prins NANELL trad in die hut en verkreeg ligte-
lijk van de behoeftige bewoonster slechte linnen
kleederen, welke in een volmaakt boerenpakje
bestonden. Hij ging daarmee in de stad, plaatste
zich bij de koninklijke keuken, en verzocht den
kok, toen hij naar buiten kwam, of hij hem in
zijn dienst wilde nemen. Hij zeide, dat hij een
arme onderlooze wees was, en zeer vlijtig zoude
oppassen. Alles ging naar wensch, hij werd aan-
genomen, en na eenigen tijd werd hem, dewijl
hij zich in zijn dienst trouw en eerlijk ge-
droeg, de vuurbezorging in de koninklijke ka-
mers opgedragen.

Zoo ras hij de eerste maal in de zaal kwam,
zag hij tot zijne innige vreugde den zoo zeer ge-
wenschten vogel Feniks in eene slechte kooi.
Daar nevens zag hij de ledige gouden kooi, en hij
verstomde over derzelver schoonheid, welke alle
beschrijving van zijn vos te boven ging.

Zoo dikwijls hij in de zaal kwam, beschouwde
hij ook de glinsterende kooi, overwegende altijd
derzelver onschatbare waarde; waarbij hij besten-
dig den wensch gevoelde, van die te bezitten;
maar de waarschouwing van den vos schrikte
hem altijd af.

Eenige weken daarna reed de koning ter jacht
en

en nam zijn geheel gevolg mede; deze gelegen-
heid maakte prins NANELL zich ten nutte. Hij
sloeg een' langen mantel om, ging op de zaal en
nam de kooi met den vogel af. Toen hij in de
deur van de zaal was, zag hij nogmaals naar de
gouden kooi terug, welke hem nu nog veel schoo-
ner dan te voren scheen. De gedachten van die
achter te laten konde hij niet verdragen. Het
zal immers zoo gevaarlijk niet zijn, dacht hij bij
zich zelve; en in dat oogenblik nam hij ook de
kooi af. Verheugd over zijn buit, zette hij
den vogel Feniks in de gouden kooi, nam dien
onder zijn mantel en snelde weg.

Toen hij buiten de hofdeur kwam, begon de
vogel zoodanig te schreeuwen, dat de geheele
wacht buiten kwam. Zij vielen op hem aan,
rukten hem den mantel af, en ontdekten het be-
drog. Hij werd met zware ketenen gekluisterd,
in eene diepe gevangenis geworpen en scherp be-
waakt, totdat de koning bij zijne terugkomst over
zijn noodlot zoude besluiten.

Des avonds kwam de koning van de jacht te-
rug, en stond over de boosaardige vermetelheid
van den jongeling, die hem het liefste, dat hij
bezat, had willen ontvoeren, zeer verbaasd. In
zijne hevige gramschap sprak hij het vonnis uit,
bevelende, dat hij den volgenden dag moest op-
gehangen worden, en liet hem nog dien zelfden

avond zijn verschrikkelijk noodlot bekend maken.

Ter middernacht lag de prins op zijne harde legersteê, over zijn rampzalig ongeluk, dat hij zich zelven op den hals gehaald had, maar nog meer over zijnen lijdenden vader, dien hij nu niet helpen kon, te weenen en te zuchten. Op ééns hoorde hij eene stem, die hem toeriep; Prins NANELL! hoe gaat het? De prins zag opwaarts, van waar die stem kwam, en zag zijn getrouwen vos, die door eene kleine opening benedenwaarts inzag. Hij verhaalde hem zijne bedroefde geschiedenis. Gaarne, zeide hij, wil ik mijn hard noodlot, waarvan ik zelf oorzaak ben, ondergaan, indien mijn vader den vogel mogt verkrijgen.

Ziet gij nu de gevolgen uwer hebzucht? antwoordde de vos. Hadt gij den vogel in de slechte kooi gelaten, hij zoude niet geschreeuwd hebben, thans zie ik geen middel om u te verlossen.

Ach; lieve vos! zeide de prins snikkende, red mij voor dit maal, ik wil u gaarne volgen.

De vos bedacht zich wat en zeide: slechts één middel is er nog overig. Als gij morgen naar de gerechtsplaats geleid wordt, verzoek dan, den koning vóór uwen dood te mogen spreken, en kunt gij dat verkrijgen, vertel hem dan opregt uwe gevallen; mogelijk wordt hij daardoor tot medelijden bewogen, en schenkt hij u het leven. Gewis-

wis-

wisselijk is de uitslag zeer onzeker; doe het evenwel: thans moet ik weg, de morgen komt aan. Valt het gelukkig uit, dan zien wij elkander weder.

Met doodsangsten verwachtte prins NANELL het uur, waarin hij ter dood geleid zoude worden; eindelijk verscheen het, de wacht naderde voor de gevangenis. Hij werd er uitgehaald, en gebonden naar de gerechtsplaats gevoerd. Hij bad ootmoedig om deze éénige en laatste genade, van den koning te mogen spreken. Dit werd aan den koning bekend gemaakt, die last gaf, dat hij tot hem gebracht zoude worden. Hij wierp zich op de knieën voor den koning, en bad ootmoedig, dat hij aan zijn' lijdenden vader den vogel wilde laten toekomen, daar hij alsdan gaarne sterven wilde. De koning was over dit bewijs van zijne kinderlijke liefde zeer aangedaan. Ik schenk u, zeide hij, uw leven; en den vogel nog bovendien, als gij mij het bonte paardje zult brengen. Ga heen en zoek het, indien ik het door uwe hand ontvang, zult gij met den vogel in vrede tot uwen vader reizen.

De prins bekankte den koning hartelijk en ijde vol vreugde uit de stad. Niet verre was hij gegaan, of hij vond zijn' getrouwen vos. Hij bedankte hem voor zijnen goeden raad, verhaalde hem de geheele geschiedenis, en bad verder om zijne ondersteuning.

G 2

Ik

Ik zal, sprak de vos, nog ééne beproeving met u doen, maar onder beding, dat gij ditmaal mijnen raad en mijn voorschrift beter zult volgen. De prins beloofde hem dit gaarne, zette zich weder op den vos; nam den staart om zijn lijf, waarna hij weder op een' volle draf voortrende.

Nadat zij lang gereden hadden, hield de vos eindelijk voor eene groote stad stil. Hier, zeide hij, woont de koning, die het bonte paardje bezit: het is klein, met roode en blaauwe vlekken geteekend en zeven jaren oud. Het wordt alleen gevoerd met suikerbrood en razijnen; daarentegen heeft het ook de zeldzame eigenschap, dat het met iederen voetstap een mijl voortgaat. Boven op den kop zit een bos haar, waarmede het door zijnen ruiters bestuurd en geregeerd wordt. Nu weet gij alles. Ga in de stad en bied uwen dienst bij den koning als rijknecht aan; indien gij aangenomen wordt, kunt gij op een' geschikten tijd met het paard ontvlugten. Doch ééne zaak heb ik u aan te beveelen; naast het paard hangt zijn gewone toom van leder en ijzer, waarmede gij het zeer gemakkelijk zult wegvoeren.

Maar bovendien hangt er nog een van blinkend goud, bezet met groote paarlen van eene hooge waarde; zoo uw leven u lief is, raak dien niet aan, want als gij dien wegneemt, zijt gij een kind des doods. Zoo ras gij het paard hebt, ben

ben ik bij u. De prins beloofde alles, en bedankte den vos, waarna zij van elkander scheidden.

Hij ging in de stad en bood zijnen dienst bij den koning aan. De vorst liet hem voor zich komen, vraagde hem over vele zaken in de rijkunst en liet hem eindelijk een paard voorbrengen, over welks ouderdom en eigenschappen hij zijne gedachten vraagde. De prins bezag het naauwkeurig en gaf den koning op beide zijne vragen een voldoende antwoord. De koning verwonderde zich over de kunde van dezen mensch, en maakte hem terstond tot stalmeester.

Zoo dikwerf hij in den stal kwam, bewonderde hij de schootheid van dezen onwaarderbaren toom. In den beginne wendde hij altijd de oogen daarvan af; want de woorden van den vos: » gij » zijt een kind des doods!" klonken hem gedurig in de ooren, ja het kwam hem reeds voor, alsof hij gehangen zoude worden, als hij slechts den toom aanzag. Doch allengskens begon de kracht der waarschuwing te slijten, en daarna werd die geheel vergeten: hij kon den toom aanzien, zonder aan het hangen te denken.

Eindelijk verscheen de zoo lang gehoopte gelegenheid, om met het paard te ontvlugten. De koning ging op eenen vroegen morgen met zijn' geheele hofstaat naar een zijner lusthuizen. De

prins hield zich ziek en bleef te huis. Hij ging in den stal, om het paard op te toomen; de kostbare toom was hem nooit zoo schoon voorgekomen. Hij overdacht, hoe schoon het zoude zijn, als hij zijnen vader den vogel Feniks konde brengen, en bovendien den kostbaren toom behouden; het werd hem onmogelijk dien achter te laten. Hij dacht, dat het nu weder zoo erg niet zou afloopen: want, zeide hij, wat kan het mij deren, of het paard een weinig begint te schreeuwen? in twee minuten immers ben ik vere weg en zij kunnen mij dan toch niet inhalen. Hij greep toe, nam het schoone gebit af, bekleedde het paard daarmede, sprong er op, gaf het de sporen en — het paard begon voor en achter te slaan, steigerde, schreeuwde, grinnikte, en wierp zijn' ruiter op den grond. De wachten kwamen toegeschoten, ontdekten het bedrog en wierpen den bedriegelijken stalmeester in eene diepe gevangenis; maar het paard bragten zij weder in den stal.

De koning, dit dit 's avonds bij zijne terugkomst hoorde, gaf bevel, dat de bedrieger den volgende dag onthoofd zoude worden, dewijl hij hem van het dierbaarste, dat hij bezat, had willen berooven. Dit vonnis werd hem nog dienzelfden nacht bekend gemaakt, om zich tot zijn einde te bereiden. De prins verwenschte zijne ramp-

zalige begeerlijkheid, en betreurde zijne ligtzinnigheid te laat, door welke hij zich zelve van alle hoop had beroofd, om zijnen ellendigen en zieken vader te helpen. Hij weende en kermde overluid; maar te vergeefs. Een ieder was doof voor zijne klagten. Na middernacht hoorde hij van boven eene stemme: wel, prins NANELL! hoe gaat het? Hij herkende niet zoodra zijn' lieven vos, of hij verhaalde hem op het weemoedigste zijn noodlot, en bekende openhartig zijne fout en misdaad. Zie nu, zeide de vos, ik heb het u te voren gezegd. Gij hebt nu tweemaal mijn' raad en mijne vermaningen niet gevolgd, nu zult gij uwe gierigheid en ongehoorzaamheid hard moeten boeten. Hadt gij het paard met den slechten toom genomen, dan waren wij reeds lang op de plaats; gij hadt den vogel, en uw arme vader was geholpen. Maar nu is alles voor u verloren. Met het aanbreken van den dag zult gij sterven. Er wordt reeds een groot schavot op de markt opgerigt, waarop gij, tot een waarschauwend voorbeeld van anderen, gestraft zult worden. Bereid u tot uwen dood. Mij zult gij niet weder zien. — Ach! lieve vos! zeide de prins al weenende, wil mij toch niet met uwen raad verlaten, vergun mij slechts nog ééne bede, het is de laatste. Indien er nu voor mij geene redding is, maak dan aan mijn' vader

mijn' dood bekend, en zeg hem waar de vogel is; mogelijk is een mijner broeders gelukkiger dan ik, om hem den vogel te bezorgen. Beloof mij nu alleen deze bede te vervullen, en ik wil gaarne sterven.

Uwe bede is moeilijk, zeide de vos; maar evenwel is zij u vergund. Stel intusschen, als gij morgen naar de strafplaats wordt gevoerd, nog eene laatste proeve in het werk. Smeek om de genade, van vóór uwen dood den koning te mogen spreken, en verhaal hem opregt uwe geheele geschiedenis. Mogelijk heeft hij medelijden met u, en schenkt hij u het leven; indien dit u echter niet gelukt, zal ik uw verzoek volbrengen.

Des morgens hoorde de prins het gedruisch van het zamenloopende volk, dat hem wilde zien sterven, en verwachtte vol benaauwdheid het uur, waarin hij ter dood zou gevoerd worden. Eindelijk vernam hij het gerammel der sleutels, waarmede men de deur zijner gevangenis opende. De cipier of gevangenvaarder maakte zijne boeien los, en gaf hem aan de wacht, die hem ter strafplaats moest brengen, over. Met bevende en wankelende treden volgde hij zijne leidlieden. Toen hij buiten kwam, waren de oogen van alle toezieners op hem geslagen, en volgden hem na, zonder die van hem af te wenden, tot bij die plaats,

plaats, waar reeds eene zwart geverwde doodkist gereed stond, om daarin zijn ontziend ligchaam te leggen, en een hoopje zand lag, om zijn bloed te ontvangen. Naauwelijks was hij in staat, om zijne bede voort te brengen, den koning, namelijk, nog vóór zijn einde te mogen spreken, dewijl hij hem zaken van groot gewigt te ontdekken had. Evenwel, hij deed het, en terstond werd zulks aan den vorst bekend gemaakt, die bevel gaf, dat hij bij hem gebragt moest worden.

Het te zamen vergaderde volk had wel veel medelijden met hem getoond; maar toen zij zagen, dat hij weggeleid werd, waren zij zeer misnoegd, dewijl daardoor het bloedige schouwspel nog langer opgehouden werd.

Hij wierp zich voor 's konings voeten, en verhaalde hem zijne geheele geschiedenis. De koning werd aangedaan. Ga, zeide hij, ik schenk u niet alleen het leven, maar ook nog daarenboven het bonte paardje, zoo gij mij de schoone TRAKO bezorgt. Zij is de schoonste maagd, die ik ooit gezien heb; maar een verschrikkelijke reus houdt haar heimelijk gevangen. Zoek haar op en bevrijd haar. Breng haar voorts bij mij, dan zijn het paard en de schoone toom beide uw eigendom.

De prins gevoelde zich op die woorden als een

nieuwgeborene; hij bedankte den koning en beloofde alles te zullen aanwenden, om dat meisje te bevrijden. Hij snelde met allen spoed ter stad uit, en voelde gedurig naar zijn hoofd, of dit nog wel vast stond. Ondertusschen werden de nieuwsgierige aanschouwers verdrietig, dat hunne verwachting voor ditmaal was bedrogen; zij liepen mismoedig uit elkander en slopen stil naar huis.

Naauwelijks was de prins buiten de poort, of de vos was daar ook. Vrolijk verhaalde hem de prins den gelukkigen uitslag zijner lotgevallen en vroeg hem naar de schoone TRAKO. Indien gij mij nu ditmaal beter volgen wilt, zeide de vos, dan zal ik daartoe raad weten, zet u maar terstond op mijn' rug. De prins deed zulks, nam den staart rondom zijn lijf, en op een' vliengenden draf ging het over bergen en dalen, naar de verblijfplaats der schoone TRAKO.

DERDE AVOND.

Midden in een digt bosch hielden zij stil. Hier, zeide de vos, woont de verschrikkelijke reus RASCHADER. Hooft gij wel van verre dat ijsselijke gehuil, alsof er vele wilde dieren waren? Helaas

ja!

ja! ik hoor dit gruwelijk getier, zeide de verschrikte prins, het is alsof ik hier leeuwen, tijgers, beeren, wolven, katten en andere dieren hoor huilen.

Dit is ook zoo, antwoordde de vos, en dit zijn zijne wachten. Ontrent nog twee uren van hier heeft hij in eene vervaarlijke klip of rots zijne woning. Door zes doorgangen moet gij tot het binnenste vertrek geraken, waarin hij de schoone TRAKO gevangen houdt. Iedere ingang is met zeer vergiftige dieren bezet, die alles zonder onderscheid, wat hun te na komt, met een' razenden honger aanvallen en verscheuren. Woevende tijgers staan voor den eersten, hongerige wolven voor den tweeden, grimmige luipaarden voor den derden, vergiftige slangen voor den vierden, ruigharige beeren voor den vijfden en verschrikkelijk brullende leeuwen voor den zesden. Door al deze wachten moet gij doorgaan, om bij de schoone TRAKO te komen. Nevens haar zult gij den verschrikkelijken reus vinden, dien gij moet dooden, zoo gij haar wilt bevrijden.

De prins werd ijskoud en rilde onder dat verhaal. Hij had gaarne de prinses in het hoi gelaten, indien hij zijnen armen zieken vader had kunnen helpen. Honderd malen verwenschte hij thans zijne baatzuchtige begeerlijkheid, waardoor hij in zulk eene zware en gevaarlijke onderneming was

ge-

gewikkeld. Nu moet ik u nog bekend maken; zeide de vos, hoe gij, zonder uw leven te verliezen, er in moet komen. Van twaalf tot één ure, in den nacht, ligt alles in een' diepen slaap, welke zoo sterk is, alsof zij dood waren, en waaruit geene menschelijke magt hen opwekken kan. Dat uur is de tijd, waarin gij uw werk moet volbrengen; gij kunt zonder verhindering door al de wachten doorgaan, tot in het binnenste van het hol, waar gij de schoone maagd zult vinden. Nevens haar ligt op dat uur ook de reus in een' diepen slaap. Het overige zult gij verder van zelf gewaar worden. Maar draag zorg, dat gij geene minuut langer dan het bepaalde uur blijft, want dan ontwaakt alles, en gij zijt onvermijdelijk dood; hier is geene hulp te wachten. De prins beloofde alles. Onder dit verhaal was zijn hart veel ligter geworden, en hij vreesde voor de slapende wilde dieren niet zeer sterk.

Ga nu heen, zeide de vos, opdat gij te regter tijd bij het hol aankomt. Neem deze drie haren van mijn ligchaam met u, zij zullen uwe wegwijzers zijn. Bewaar ze wel en volg mijn' raad ditmaal beter, anders zijt gij zeker verloren. De prins bedankte den vos en ging weg. Hij hield de haren in zijne hand, en zij draaiden zich aanhoudend met dezelfde kracht van een' zeilsteen naar de plaats van het hol. Het gehuil en gebrul werd
bij

bij iederen voetstap sterker; maar plotselijk werd alles stil en hij hoorde een ontzettelijk snorken; intusschen stond hij voor den ingang: alles lag in eenen diepen slaap. Zoo bevreesd ging hij door al de wachten henen, en kwam eindelijk in het binnenste der klippenwoning. Hoe verbaasde hij, toen hij, bij de lichtstralen van een' schitterenden karbonkelsteen, waardoor het hol verlicht werd, de schoone maagd achteloos zag liggen! Zij was in een sneeuwwit gewaad. en haar bruin haar golfde met schoone lokken over hare schouderen. In de eene hand hield zij een' witten doek, waarmede zij de tranen van haar gezicht droogde; de linkerhand lag op het gezicht van den reus, die nevens haar uitgestrekt op den grond lag, en met zijn hoofd op een kussen rustte. Zijn aangezicht was rond en breed, van eene zwart bruine kleur, en zoo afschrikkelijk groot, dat de hand van het meisje nauwelijks de helft van zijne kin bedekte. Zijn ligchaam was evenredig naar de grootte van het hoofd, en zeven en een halve elle lang. Zijne handen lagen als beerenpooten ter aarde. Hij snorkte verschrikkelijk, en bij iedere ademhaling werd de woning geschud. De prins stond over dit verbazende schepsel door schrik als versteend. Intusschen sloeg het meisje de oogen op, en was niet weinig verwonderd, van een' manspersoon in die plaats te zien,

in welke zij gedurende drie jaren geene andere menschelijke gedaante dan die van den hatelijken reus ontwaard had.

Zij brak het eerst het stilzwijgen af, en zeide: wie zijt gij, ongelukkige vreemdeling? welk een rampzalig noodlot heeft u in deze verschrikkelijke woning van dezen vijandigen toovenaar gevoerd? Gij zijt een mensch des doods, indien gij de reus in zijne woning bij zijn ontwaken afwacht. Gaarne wenschte ik u hier te houden, maar gij zijt verloren. Vlucht weg; vlucht, ongelukkige! zoo gij uw leven lief hebt, snel henen, en denk somtijds aan mij, die in deze verschrikkelijke woning in groote ellende versmacht.

De prins kwam door de redenen dezer schoone maagd weder tot zich zelve; hij wierp zich voor hare voeten, en in zijne verrukking ontvie- len hem de haren van den vos, zonder dat hij het bemerkte. Om u te verlossen, allerschoon- ste! zeide hij met diepen eerbied, ben ik hier gekomen, geef mij een middel aan de hand, om den reus te dooden, en u uit zijne klauwen te redden.

Dit is eene bezwaarlijke onderneming, zeide zij, doch voor een mensch is niets te moeijelijk: hij vermag veel, als hij het maar ernstig aangrijpt. Daar hangt het groote zwaard, van den reus; met dat alleen kunt gij het wagen, hem den kop
van

van den romp te slaan, en hem te dooden; ieder ander geweer is voor zijnen harden stalen nek ongeschikt. Hebt gij moeds genoeg, welaa! be- proef dan deze bezwaarlijke onderneming; zoo niet, vlieg weg, vlugt en berg uw leven.

De prins antwoordde niet, maar ging naar den muur, daar het zwaard van den reus was opge- hangen, en wilde het afnemen; maar hoe ver- stomde hij, toen hij het opligten noch bewegen kon! Het was vier el lang, anderhalve el breed, en zoo vreesselijk zwaar, dat geen mensch het konde regeren.

De prins, die over deze mislukte onderneming zeer verschrikt was, sloeg vol benaauwdheid zijne oogen op de jonge maagd.

Ginds in de kast, zeide zij, staat eene doos met zeer kostelijke zalf, bestrijk uwe armen en handen daarmede, wrijf ze sterk in het vel en gij zult wonderen zien.

De prins deed wat hem gezegd was, en be- proefde op nieuws die zware onderneming. Nu vond hij het zwaard geheel ligt; bij inspanning van al zijne krachten hief hij het in de hoogte, en deed zulk een' geweldigen slag op den nek van den reus, dat hij met éénen houw den kop van den romp hakte, zoodat dezelve met een schrik- kelijk gedruisch over den grond rolde. Een groote stroom zwart bloed liep uit de wonde van
dat

dat ijsselijk schepsel, en met éénen eindigde hij zijn leven.

Nadat zij beide van hunnen schrik hersteld waren, haalde de schoone TRAKO uit eene kast verfrisschingen en krachtgevenden wijn, om haren vermoeiden redder te versterken. Gedurende het gebruik van die verfrissching bedankte zij hem zeer vriendelijk voor hare verlossing, en zwoer eeuwig de zijne te zullen wezen. De prins werd door hare teederheid zoodanig verrukt, dat hij de waarschuwing van den vos vergat en niet dacht aan het uur, waarin hij terug moest gaan. Nog twee minuten ontbraken er aan, dan was het snel loopende uur weg, en het leven van beide verloren. De klok in het hol begon reeds te spelen, toen plotselijk de prins de schoone TRAKO bij de hand greep, haar door al de wachten met snelheid heenvoerde en met haar meer weg vloog dan liep. Naauwelijks waren zij den laatsten voorbij, of de klok sloeg één, en met dien slag ontwaakte alles. Zij hoorden het schrikkelijk gehuil en vlugten des te sterker. De goede vos kwam toegelopen: ijl! snel voort! vlugt! riep hij, red uw leven! — Hij liet hen beide opzitten, sloeg zijn' staart om hen heen, en liep op den sterksten draf van de rots weg. Hoe verder zij weg vlugten, hoe naderbij het gehuil hen scheen te volgen! De prins zag achterom; maar hoe ver-

verschrikte hij, toen hij zag, dat de geheele vreeselijke wacht van den reus hen op de hielen volgde! De wolven waren vooraan, en sperden de gierige kaken open, om hen alle te verslinden. In dit groote gevaar sloeg de vos met zijnen staart eenige groote boomen uit den grond, waardoor deze verslindende dieren verhinderd werden, hen niet van zoo nabij te kunnen vervolgen.

Nadat zij nog eene mijl voortgevlugt hadden, zagen zij hunne vijanden weder achter zich. Zij waren aan het einde van het bosch. De vos stak het met zijn' staart in brand, en stelde zich en zijn reisgezelschap door de vlammen in eene volle zekerheid.

Nadat zij van de wilde dieren niets meer te vreezen hadden, deed de vos hen afklimmen en leide zich neder om uit te rusten.

De prins bleef met zijne oogen aan de schoone TRAKO hangen, en vergat in haar gezelschap al de angsten en gevaren, welke hij doorgestaan had.

De vos bemerkte spoedig, dat zijne tegenwoordigheid daar te veel en onnoodig was, waarom hij wat ter zijde ging. Zoodra zij alleen waren, zag de prins het schoone maagdje teeder aan, en vroeg: hebt gij mij lief, dierbare jufvrouw?

Boven alles, antwoordde zij. Maar waarom deedt gij die vraag?

H

Wilt

Wilt gij mij uwe geschiedenis en uwe zonderlinge lotgevallen verhalen? hernam hij. Hoe zijt gij in het hol van den reus gekomen?

Laat uwe nieuwsgierigheid voor ditmaal nog opgeschort blijven, gaf zij ten antwoord. Ik heb een' duren eed gezworen, om mijne geschiedenis niet te verhalen, voordat ik mijn' geliefde broeder weder zie. Drie achtereen volgende jaren heb ik te vergeefs om hem gezucht. — Bij het aandenken van haren broeder vloeiden de tranen uit hare oogen. De prins werd weemoedig, want nu viel het hem in, dat hij haar niet konde behouden, maar tegen het bonte paard moest ruilen, om daarmede den vogel te lossen, en hierdoor zijnen zieken vader te redden. Lang was hij met zich zelve in strijd. De kinderlijke liefde zegepraalde; hij besloot, hoe bitter het hem ook zoude vallen, van haar af te zien, en zijn' ellendigen vader te helpen. Dit besluit kostte hem veel en viel hem zeer hard. Hij weende.

TRAKO was over zijne tranen, waarvan zij de oorzaak niet wist, zeer aangedaan, en zeide zeer bedrukt: hebt gij nu in het geheel geene liefde meer voor mij?

Meer, antwoordde hij, dan ik moest.

En, hernam zij, gij zijt treurig en weent. — Ja, zeide hij, juist omdat ik u lief heb, en u altijd zal lief hebben, en u evenwel moet verlie-

lie-

liezen. Hoe gevoelig dit 'mij smart en kwelt, moet ik u toch aan mijnen pligt opofferen; ik ben een kind, vergeet mij.

Verbaasd over dit duistere en raadselachtige antwoord van haren redder, zweeg deze maagd vol nagedachten.

De vos vond hen beide bij zijne wederkomst in tranen; de prins ontdekte hem zijne smarten en het besluit, dat hij genomen had waardoor hij zeer bedroefd was.

Dat is goed, zeide de vos, wat zwaar valt, heeft des te grootere waarde en blijft nooit onbeloond. Nu zult gij alles verkrijgen: den vogel, het paard, en deze schoone maagd bovendien nog behouden. Zijt gij nu te vreden? De prins sprong vol vreugde op, omhelsde het meisje en bedankte den vos.

Zij gingen weder opzitten, om naar het bonte paard te rijden. Onder den weg onderrigtte de vos den prins, hoe hij zich gedragen moest, opdat hij het paard zoude verkrijgen, zonder zijne schoone te verliezen. Zij kwamen voor de stad en stegen af. De prins ging met TRAKO naar het paleis en liet zich bij den koning aandienen. Hij werd terstond toegelaten, en alles, wat aan het hof was, stond over de schoonheid van dit meisje verbaasd. De Koning omarmde den prins, en liet hem terstond het bonte paard geven, het-

H 2

weik

welk hij beklom, nadat hij van allen afscheid genomen had. De hovelingen stonden rondom hem, om zijne afreize te zien. Toen verzocht hij van den koning verlof, om aan deze maagd, die hij met zoo veel gevaren gered had, eenen afscheidskus te geven. Dit werd hem gaarne toegestaan. Hij boog zich benedenwaarts, sloeg zijn regterarm om het meisje, ligtte haar op het paard, gaf het de sporen, en vlood met haar, ten aanzien van het geheele hof, weg. Alle pogingen om hen in te halen waren ten eenemale vruchteloos.

Nadat zij eenigen tijd meer gevlogen dan gereden hadden, zagen zij den vos. De prins hield stil, rijdende toen verder in gezelschap met hem, en verhaalde, hoe schoon zijne list gelukt was. Onder dit spreken kwamen zij tot op zes mijlen van de stad, waarin de koning met den vogel Feniks zijne hofhouding had.

Laat mij nu de schoone TRAKO, zeide de vos, en ga met het paard alleen bij den koning. Zoo ras gij wederkomt, zullen wij terstond bij u zijn. De prins maakte in het begin vele zwarigheden, om zich van zijne lieve TRAKO af te scheuren. Doch op de nadere redenen van den vos liet hij zich dien voorslag welgevallen; hij omarmde de schoone TRAKO, en nam afscheid, met de vaste belofte, van spoedig weder bij hen te zullen zijn.

Hij

Hij liet zich bij den koning aanmelden, dat hij met het bonte paard gekomen was, en werd met groote vreugde ontvangen. De koning hield zijn woord en liet hem terstond den vogel Feniks en de schoone kooi overleveren.

Het zoude evenwel billijk zijn, zeide hij, toen hij vertrekken wilde, dat ik te voren aan het geheele Hof de zeldzame kunsten vertoon, die dit schoone paard doen kan. De Koning verheugde zich daarover, want dit had hij door overijling van blijdschap vergeten. De prins zette de kooi op den grond, rende met het paard eenige reizen rondom op het hof, liet hem zijne kunsten verrigten, zoodat de Koning en alle hovelingen het bewonderden. Eindelijk reed hij langs de kooi, boog zich naar beneden, greep die aan, en rukte dezelve snel op het paard; met een gaf hij het de sporen, en vlood met het paard en den vogel, zoo snel als de wind, weg.

De Koning en allen, die bij hem waren, staroogden hem na, en wisten bijna niet, wat er gebeurde. Alles moest te paard, om den vlugteling na te jagen; maar te vergeefs: zij kwamen allen terug, zonder zijn spoor gevonden te hebben.

Zoo ras de prins buiten de stad was, zag hij aanhoudend naar zijne geliefde TRAKO en den vos rond. Eindelijk zag hij ze beide, en wendde zijn paard derwaarts. Zeer verheugd dankte hij

H 3

den

den lieven vos, en nam zijne schoone maagd weder op het paard. De vos liep nevens hen, en zoo ging de vriendelijke terugreize aanhoudend naar huis.

Onder weg kwamen zij aan eene groote stad, waarin hun weg midden door liep. Hier, zeide de vos, moeten wij elkander voor een' korten tijd verlaten; want zonder levensgevaar kan ik door die stad niet gaan. Aan gene zijde derzelve zullen wij weder te zamen komen. Doch één' goeden raad moet ik u nog geven, uw leven hangt er van af, dat gij denzelven getrouw opvolgt: wilt gij dien beter nakomen, dan al de vorige, die ik u gegeven heb? De prins beloofde terstond eene blinde gehoorzaamheid, en was begeerig zijn' raad te weten.

Wacht u wel, zeide de vos zeer ernstig, *dat gij geen vleesch van de galg koopt.*

De prins lachte over dit verbod, en geloofde, dat de vos met hem spotte; hij antwoordde lachend: dit zal geen nood hebben, dezen raad zal ik voorzeker volgen. Vergeet niet, herhaalde de vos, dat uw leven er van afhangt.

Zoo ras de prins in de stad kwam, zag hij een' grooten zamenloop van volk. Hij vroeg wat er de oorzaak van was, en hoorde, dat twee misdadigers te regt gesteld zouden worden, die om vele moorden en rooverijen tot de galg verwezen waren.

ren. Met eene medelijdende nieuwsgierigheid wachtte hij, om die slagtoffers, welke aan de gerechtigheid moesten opgeofferd worden, te zien. Hij zag een' open' wagen, waarop de kwaaddoeners gebonden naar het schavot en ter dood gevoerd werden. Maar hoe ontstelde hij, toen hij beide zijne broeders ontwaarde, die nu het loon hunner snoode daden zouden ontvangen! Hij ging naar de regters, en bad om het leven van die twee misdadigers, belovende zorg te zullen dragen, dat zij in zulk eene naauwe gevangenis zouden opgesloten worden, waardoor zij nooit weder iemand eenig nadeel konden toebrengen, willende hen gaarne met zoo veel geld lossen, als de regter mogt begeeren. De regters maakten in den beginne veel zwarigheid; doch eindelijk, door het aanhoudende bidden bewogen, maar nog meer door den glans der diamanten verblind, welke de prins van zijne kostelijke kroon gebroken had, en hun tot losprijs aanbood, gaven zij hem de gevangenen over, nadat zij hun nog vele vaderlijke vermaningen tot verbetering van hun goddeloos en zondig leven gegeven hadden.

Voor de poort buiten de stad ontdekte de prins zich aan zijne broeders; zij vielen hem om den hals, en waren zeer verheugd, dat hij ter regter tijd was gekomen, om hunnen redder te zijn. Nu waren al zijne wenschen vervuld.

Prins NANELL klom te paard, nam de schoone TRAKO voor zich, en de beide broeders gingen achter hem. Onder weg vertelden zij elkander hunne lotgevallen. Beide de oudste prinsen werden zeer nijdig, dat hun jongste broeder zoo gelukkig was geweest, den vogel Feniks, het bonte paard en de schoone jufvrouw te verkrijgen, terwijl zij niets hadden. Zij overdachten, dat hij nu in 's vaders huis en hof veel meer geacht zou worden dan zij, en dat hij hen wel geheel van de regering zoude kunnen berooven: daarom namen zij het gruwelijk en schandelijk besluit, hem te vermoorden en al zijne kostbaarheden te bemagtigen. Zoo overlegd, zoo gedaan. Zij kwamen over eene hooge steenrots, die ter zijde eene vervaarlijke diepte had. De oudste gaf hem met zijn stok van achteren zulk een' geweldigen slag op het hoofd, dat hij van het paard nederstortte, waarna zij hem, zonder verdere omstandigheden, in dien afgrond weg wierpen, daar hij op de steenklippen jammerlijk gekwetst werd. Het bloed stroomde uit de wonden, en met het bloed vloog het leven en de adem van den goeden prins weg. Hij was dood.

Beide de moorddadige prinsen dwongen de schoone TRAKO een' ijsselijken eed te zweren, dat zij van deze daad niets zoude ontdekken; maar zeggen, dat zij haar verlost hadden. Zoo
trok-

trokken zij te zamen voort, en kwamen eindelijk, tot hartelijke vreugde van al de ingezetenen, aan huns vaders hof. Zij leiden hunnen buit aan 's vaders voeten, hingen den vogel in de koninklijke kamer, gaven aan de schoone maagd een uitmuntend vertrek, en bragten het bonte paardje in den stal.

Hierop verhaalden zij hunne gebeurtenissen, zoo als zij die van hunnen broeder gehoord hadden, en versierden die nog met vele leugens. Vele achtereenvolgende dagen was de stad en al de gezelschappen vol van de verwonderlijke geschiedenis dezer koninklijke prinsen. De zieke Koning ROMWALD hoopte met een hijgend verlangen op den zang van den schoonen vogel; maar hij zong niet, en liet het hoofd treurig hangen. De schoone TRAKO weende zonder ophouden, en het bonte paardje wilde volstrekt niet eten. Een ieder geloofde, dat het met den tijd wel anders zoude gaan, en hoopte op betere dagen.

VIERDE AVOND.

De vos, die ondertusschen het gezelschap, na het afkopen van de galg, van verre gevolgd was, en op den berg den moord gezien had, was naar beneden

van klip op klip gesprongen, en vond zijn' lieven prins, wentelende in zijn bloed en zonder leven. Hij doorzocht zijne zakken, en vond, tot zijne groote vreugde, de doos met de wonderzalf uit de reuzenwoning. De prins was nog niet geheel koud. Hij bestreek het gansche ligchaam met die zalf en wreef dezelve met al zijne kracht in het vel. Toen die wonderbare zalf doordrong, voelde hij de warmte meer en meer toenemen. Hij wreef al meer, en de prins begon adem te halen, en de oogen te openen; kort daarna werd hij op nieuws geheel levend, zijne wonden waren volmaakt genezen, zoodat men daarvan geen spoor of likteeken konde zien. Nadat hij volkomen hersteld was, sprak de vos hem vinnig en streng aan over zijne waarschuwing, om geen vleesch van de galg te koopen, welke hij nu ook weêr niet opgevolgd had. De prins bekende zijne fouten, maar ontschuldigde, zich daarmede, dat het zijne broeders waren, die hij gered had.

Nu, zeide de vos, wat gedaan is, is gedaan, kom aan, wij zullen ons gereed maken, om bij uwen vader te gaan, waar gij uwe lieve maagd weder zult bekomen.

Op het hooren dezer laatste woorden stond de prins zeer verheugd op, klimmende met veel moeite langs scherpe klippen uit den afgrond naar boven.

On-

Onder weg overdacht de prins al de onwaardbare vriendschap, welke de vos hem bewezen had. Zeg mij, zeide hij, lieve vos! waarmede ik eenigermate uwe liefde en vriendschap kan vergelden.

Dit zal ik u ras openbaren, antwoordde de vos. Ik heb een verzoek aan u, met welks volvoering mijn geheele gelukstaat verbonden is, en wier vervulling gij mij vastelijk moet beloven, eer ik u die bekend maak.

En welke toch? vroegde de prins zeer haastig, ik beloof u heilig die te zullen vervullen.

Het zal u zeer moeilijk vallen, goede prins! beloof dus niet te veel.

Wel nu, al zou het mij ook mijn leven kosten, ik zweer u, ik zal het volbrengen.

Goed, zeide de vos, ik houd u bij uw woord.

In het naaste bosch zult gij eene scherp geslepen bijl vinden, neem die, en hak mij daarmede den kop en den staart af; maak dan een vuur aan, en werp daar alles op, dan zult gij van uwe belofte ontslagen zijn en die vervuld hebben. — Nu, volbreng dan dezelve, het is de laatste, die ik u doen zal; want mijn sterfuur is gekomen.

De prins verschrikte over deze bede, die hij niet verwacht had. — Gij hebt mij uw woord gegeven, zeide de vos, wees verzekerd, dat uw geluk en het mijne daarvan afhangt, het is mij

thans

thans niet geoorloofd u meer te zeggen.

Zij kwamen aan het bosch, en vonden de bijl op den afgehakten stam van eenen boom liggen. De vos nam afscheid van den prins, leide zich voorts behoorlijk neder, om den slag te ontvangen, en verzocht hem vriendelijk, zijn werk kloekmoedig en snel te volbrengen.

De prins door zijne belofte verbonden, en door het bidden van den vos bewogen, greep de bijl en hakte hem den kop en den staart af, maakte een vuur aan, wierp alles daarin, en ging ter zijde zitten, maar wendde zijne oogen van het vuur af, en weende bitter.

Op het oogenblik stond een statige en vorstelijke prins van eene zeer schoone gedaante achter hem, die hem omhelsde. Hij schrikte, en wilde zich losrukken, maar toen ontdekte de vreemdeling hem, dat hij zijn lieve vos was, dien hij, door de volvoering zijner bede, nu verlost had. Prins NANELL konde die zonderlingen verandering niet begrijpen. Gij zult alles gewaar worden, zeide de nieuwe prins, snel voort, wij hebben nog een' goeden weg af te leggen, om aan uws vaders hof te komen; het verhaal van mijne lotgevallen zal dien verkorten. Zij gingen voort, en de vreemdeling verhaalde zijne gebeurtenissen. Mijne zuster en ik zijn koningskinderen, zeide hij. Zij is het, die gij gered hebt. Om hare liefde tot de

jagt, werd TRAKO door haren vader het onbedachtzame meisje genaamd. De Koning met het bonte paard deed vele moeite, om haar tot gemalin te krijgen, en zij werd hem door mijnen vader toegezegd: doch zij had een' onverwinnelijken afkeer van het huwelijk, en was op geenerlei wijze daartoe te bewegen.

De Koning gebruikte eene ergerlijke list, om hare wederliefde te verkrijgen, en beraadslaagde met den reus RASCHADER, die een groot tooveenaar was, om in haar sterke liefde tot hem te wekken. De reus loerde op haar, en toen zij eens in het bosch ter jagt was, ontvoerde hij mijne zuster, en besloot haar, wegens hare uitmuntende schoonheid, voor zich zelven te behouden. Zoo ras de tijding aan ons hof kwam, steeg alles te paard, om de schoone prinses weder in vrijheid te stellen. Ik was een der eerste, want ik beminde mijne zuster teeder. Nadat ik drie dagen gereden had, ontmoette ik den reus in het bosch. Ik trad met hem in een vinnig gevecht, maar tot mijn ongeluk, want geene menschelijke wapenen konden hem kwetsen. Hij rukte mij het zwaard uit de hand, raakte mij met zijnen staf aan, en sprak de volgende schrikkelijke woorden:

Word vos! en uwe verandering moet zoo lang duren, totdat gij een' mensch vindt, die mij overwint; die behagen heeft in uwen omgang; die,

door uw raad, al zijne wenschen op aarde verkrijgt: hij worde door u van de dood verlost, en vermoorde u weder tot vergelding. In drie stukken geve hij aan het vuur uw ligchaam tot spijze, en worde daardoor uw verlosser en redder.

Hij draaide zijnen staf in de lucht, lachte dat het schaterde, en ik was een vos, zonder mijn verstand te verliezen.

Eene weldadige Toovergodin verscheen mij spoedig na mijne verandering, en beloofde mij haren bijstand tot bevrijding, dewijl zij tot het ontbinden en het vernietigen der tooverij geene magt had. Zij bragt mijnen vader den vogel Feniks, en gaf uwen vader dien zeldzamen droom in. Door haar heb ik al die onbegrijpelijke zaken verrigt, welke u bekend zijn. Drie jaren lang heb ik in die verandering omgedwaald, en ik had reeds alle hoop opgegeven; om ooit weder verlost te worden, totdat ik u, geliefde prins! aantrof. Uwe broeders waren hard en onmensche-lijk tegen mij, en hebben hunne vermetelheid en roekeloosheid zwaar geboet.

Onder dit verhaal kwamen zij aan het hof van koning ROMWALD. Zoodra zij in de stad kwamen, hoorden zij, dat het huwelijk op dien dag tusschen den oudsten Prins ALDEGIL met de vreemde schoone, tegen haren wil, zoude voltrokken worden. Zij gingen in het beste logement en
lic-

lieten zich bij den Koning als twee vreemde prins-
sen aanmelden. Terstond werden zij aan 's Koning-
s tafels genoodigd, om het huwelijksfeest des
te luisterrijker te maken.

Zoo ras zij in de kamer traden, begon de vo-
gel te zingen, zoo schoon, zoo teeder, zoo aan-
doenlijk, dat alles, wat aan het hof was, aange-
naam verrukt werd.

Naauwelijks hoorde de Koning dit verrukkelijk
gezag, of alle zijne smarten verlieten hem, en
hij sprong uit het bed, zoo gezond als ooit voor
dezen.

De prinses, die tot hiertoe aanhoudend ge-
weend had, zag om, en toen zij haren beminden
prins zag, sprong zij op en viel hem in zijne
armen.

Het bonte paard in den stal begon te rinneken
en begeerde voeder. De prins konde zich niet
langer wederhouden; hij rukte zich los van zijne
prinses, en viel zijnen vader en zijne moeder om
den hals. Hij ontdekte hun zijne geschiedenis
met al de voorvallen, welke door den vreemden
prins bevestigd werden.

De trouwelooze broeders werden, op voorbid-
ding van den jongsten prins, bevrijd van de ver-
diende straffen, doch moesten zich verre van
het hof, ieder op een afgelegen en eenzaam kas-
teel, begeven, en, onder bewaring van sterke
wach-

wachten, hunne dagen in de gevangenis doorbrengen, om hunne schandelijke daden te betreuren.

De jonge prins verkreeg terstond de toestemming, om de schoone TRAKO te trouwen, en werd nog denzelfden dag met haar in het huwelijk verbonden.

Eenige dagen daarna reisde de vreemde prins, verzeld van het jonge paar, naar het hof van zijn vader, en zij kwamen tot innige vreugde van den Koning aan zijn hof. De vader vergaf spoedig aan den redder zijner kinderen de ontvoering van zijn schoonen vogel, en gaf zijne toestemming tot het huwelijk. Prins NANELL schonk hem het bonte paard, en verkreeg daarvoor eene groote huwelijksgift. Na eenigen tijd keerden zij beide weder tot hunne ouders, en leefden zeer vergenoegd te zamen. Dikwijls herinnerden zij elkander hunne zonderlinge lotgevallen, en zochten daardoor hun geloof aan eene Voorzienigheid te versterken. NANELL dankte de Goden, die hem daardoor van zijne verfoeilijke eigenbaat hadden genezen, en wendde zijne schatten aan, om weldadigheid aan behoeftigen uit te oefenen.

Na den dood zijns vaders verkreeg hij de koninklijke kroon, en bleef met roem zijne aanzienlijke waardigheid tot in eenen hoogen ouderdom bekleeden.

DE
KONINGIN
WILLOWITTE.

DE KONINGIN WILLOWITTE

EN

HARE TWEE DOCHTERS.

Voor lange tijden, zegt men, werd het Rijk *Ringerik* door een roemwaardig en goed koning, RATBOD genaamd, geregeerd. Zijne gemalin was deugdzaam en vroom, haar naam was WILLOWITTE, en om hunnen gelukstaat volkomen te maken, ontbrak hun niets dan kinderen, die met gelijke deugden versierd waren. De Koning was ook zeer vroom en diende de Goden; hij had hun groote geloften gedaan, wanneer zij zijne wenschen vervulden en hem kinderen schonken.

Zijne gemalin maakte hem eens met blijdschap bekend, dat zij zwanger was. Zij dankten de Goden, en gaven rijkelijk aalmoezen.

De tijd verliep tusschen vrees en hoop, en WILLOWITTE verlostte eindelijk van twee welgeschapen prinsessen.

De vreugde was algemeen. Vele schoone gedichten kwamen in menigte over deze geboorte,

en nog fraaijer over de groote weldaden, die deze koningin aan het land en de ingezetenen bewezen had, te voorschijn.

Koning RATBOD vervulde zijne geloften en dankte de Goden. De oudste dochter liet hij ULSILA en de jongste NANA noemen. Doch hij had niet lang het genot dezer vreugde, want korten tijd na de geboorte dier twee prinsessen stierf hij, en liet de regering van het Rijk in handen der koningin die vaderlijk voor het land, en moederlijk voor de opvoeding harer dochters zorgde.

De oudste, ULSILA, was schoon; maar daarbij hoogmoedig en vol verwaandheid; zij wilde aanhoudend door de veroveringen harer schoonheid uitblinken.

De vreemde prinsen, die door den grooten roem van hare schoonheid aan het hof harer moeder gelokt werden, maakten tallooze gedichten op hare bevalligheden, zongen des avonds onder hare vensters teedere minneliederden, welke des zomers met het aangenaam geluid van fluiten, en des winters, wanneer de koude den klank der fluiten stremt, door het snarenspeel der luiten vergezeld waren. De arme zangers bevroren bijna, uit liefde voor die nachtmuziek aan handen en voeten. Zij bedankte hen ieder op de beleefdste wijze, en leide zich, hoogmoedig op hare zegepraal te bed-

de. Hare gunstbewijzen wist zij onder allen zoo listig te verdeelen; ieder van hen geloofde, dat hij alléén de liefste was. Maar inderdaad was er niet één, die door de hoogmoedige ULSILA bemind werd: zij had voor niemand liefde, dan voor haar zelve.

De geaardheid der tweede prinses NANA was juist het tegendeel, zij was wel niet zoo schoon maar bezat ook minder verwaandheid. Den hoogmoed kende zij niet dan bij naam, en de zucht om verliefde overwinningen te behalen was haar geheel vreemd.

Indien men 's nachts voor haar zong en muziek maakte, deed zij haar licht uit, ging gerust te bed, en liet den teederen zanger zweeten of bevrozen, zoo als het jaargetijde zulks medebragt.

Hare kleederen waren zeer eenvoudig, meestendeels zuiver wit. Een bloempje in het hoofdhaar en een aan den boezem was haar gansche opschik. Zij hield zich bijna altijd met hare hofdame alleen op, las in goede boeken en leerde al de schoone handwerken der jonge jufvrouwen.

Als zij uitging, verkoos zij de eenzame wandelwegen, waarin zij zich over het natuurlijk gezang der vogelen meer verheugde, dan over de fraaiste muziek aan het hof, en waarbij de ondergaande zon voor haar een veel schooner en luis-

terrijker schouwspel was, dan een duur betaald vuurwerk.

Niet verre van het hof was een klein boschje, hetwelk zij dikwerf bezocht. Op zekeren avond werd zij door het schoone weêr dieper daarin gelokt dan naar gewoonte, en zij stond onverwachts voor eene ellendige hut, welker behoeftige bewoonster voor de deur zat te breijen. De prinses sprak met haar, en hoorde, dat zij in de wereld grooten tegenspoed had geleden, dat zij al hare bloedvrienden had verloren, en nu, van de wereld afgezonderd, zich door den arbeid harer handen moest onderhouden. Dit verhaal ging der prinses zeer ter harte; zij gaf haar geld, om wol te koopen, en beloofde haar somtijds te zullen bezoeken. De goede oude vrouw bedankte haar eerbiedig, en verzekerde haar van harte dat die goedhartigheid eene gewisse belooning van den Hemel zoude ontvangen. Aan het hof terugkomende, verhaalde zij aan hare zuster de gemaakte ontdekking, en werd door haar bespot en uitgelagchen.

Maar zij liet zich daardoor geenszins afschrikken of weêrhouden; zij bezocht dikwijls de behoeftige oude vrouw, en bekwam van haar in het spreken vele goede leeringen, welke zij met dankbaarheid aannam.

Intusschen waren er in een naburig koninkrijk twee

twee prinsen, van even gelijke eigenschappen als deze prinsessen.

De oudste, ADDI, was schoon, hoogmoedig en vol verwaandheid; hij was er aanhoudend op uit; om jonge jufvrouwen te overwinnen; iedere schoone maagd verzekerde hij, dat zij zijne zielsgodinne was, en dat hij van liefde zou sterven, indien zij hem niet met wederliefde vergold. Eer zij konde antwoorden snelde hij reeds naar eene andere, en hield dan aan deze dezelfde vleijende redenen voor.

De jongste, ZILI, die minder schoon maar ook niet zoo verwaand was, liet er zich ook minder aan gelegen zijn, om zich met het vrouwelijke geslacht in te laten. Hij waardeerde de schoonen alsdan zeer hoog, wanneer zij deugdzaam waren, en wachte zich wel, hare gunsten niet door liefkozingen of vleijerij te verkrijgen, daarom was hij ook bij de minste jufvrouwen bemind. — Zijne leermeesters waren destemeer met hem ingenomen, en hij beminde hun gezelschap, toonende bij alle gelegenheden zijn' grooten lust tot de wetenschappen.

De roem der schoonheid van prinses ULSILA werd aan het hof des vaders van deze prinses spoedig bekend, en maakte de nieuwsgierigheid van den prins ADDI zoo sterk gaande, dat hij zijnen vader verlof vroeg, zich naar het hof der

koningin WILOWITTE te begeven. Hij verkreeg zeer gemakkelijk zijn' wensch, dewijl de koning bovendien voornemens was, beide de prinsen eenigen tijd te laten reizen, om daardoor hunne opvoeding te voltooijen.

Deze twee prinsen maakten, ieder op zijne wijze, de toebereidselen tot de reis.

Prins ADDI voorzag zich van de prachtigste kleederen, met al den luisterrijken opschik, welke daartoe behoort. Hij verzamelde alle geestige en vermakelijke geschiedenissen, en leerde teedere minnedichten, om daardoor uit te blinken.

Prins ZILI, integendeel, zorgde meer voor zindelijke en nette, dan wel prachtige kleederen. Hij las goede reisbeschrijvingen, en maakte zich met de landen, steden en volken, welke hij op zijne reize wilde bezoeken, vooraf bekend.

Dus uitgerust, begonnen zij beide hunne reis, en kwamen aan het hof van de koningin WILOWITTE. Zij lieten zich voorstellen en werden met achting ontvangen.

Prins ADDI vond bij de hovelingen een' algemeen bijval, en werd zeer geroemd. Dagelijks was hij het onderwerp der gesprekken in de gezelschappen der dames. Zijne innemende houding, zijn schoon voorkomen, zijn gelaat, zijne belezenheid, zijn geestig en aangenaam onderhoud, en bovenal zijn zwierige
dans

dans werd algemeen bewonderd. De jonge heeren beijverden zich om strijd met hem te spreken en van hem iets schoons te hooren, waarmede zij zich eenige dagen vermaakten. Zij, die ouder waren, berispten aanhoudend de jongeren, dat zij zoo zeer aan den prins ADDI verkleefd waren, en elkander om zijn bijzijn verdrongen, en zochten in hem fouten te ontdekken, welke zij bij zich zelve daarvoor niet hielden. Doch in stilte betreurden zij altijd hunne vroege jeugd, omdat er toen zulk een ADONIS niet verschenen was.

Prins ZILI in tegendeel zocht den omgang der geleerden en wijzen van het hof; hij werd van hen om zijne kundigheden zeer geëerd en wegens zijn verstandig gedrag buitengemeen bemind.

Prins ADDI zette terstond, bij zijne verschijning aan het hof, de prinses ULSILA in volle vlam; want zulk eene verovering te doen hield zij zich waardig. De liefde plaagde hen beide zoo sterk, dat zij bijna niet konden leven zonder elkander onophoudelijk te zien.

Prins ZILI bemerkte in stilte de goede eigenschappen van prinses NANA, en kreeg daardoor eene groote hoogachting en liefde voor haar. Even zoo had zij een zeer groot welgevallen in het verstandig gedrag en de goedaardigheid, welke zij in hem bemerkte.

Beide de prinsen verzochten hunnen ouders

om de toestemming tot het huwelijk met de prinsessen WILOWITTE, hetgeen hun gaarne vergund werd. De dag der voltrekking werd bepaald, waarover de twee jongsten zich hartelijk verheugden; ofschoon dezelve door de twee oudsten met meerdere koelheid verwacht werd. Zij leefden, gelijk te voren; aanhoudend in hare verwaandheid voort. Terwijl reeds de bestellingen tot de huwelijksfeesten gemaakt werden, verscheen er aan het hof een ontzettende reus, RULFF genaamd, met een verschrikkelijk gevolg, en begeerde beide de prinsessen tot zijne vrouwen.

De koningin WILOWITTE en hare dochters, benevens de prinsen, werden door dit onstuimige voorstel zeer verschrikt; want de reus RULFF was een verachtelijk en kwade bruidegom. Hij bewoonde een verschrikkelijk kasteel, dat diep in het bosch verborgen lag, en waarin hij reeds vele jonge jufvrouwen hield opgesloten, die hij vreesselijk mishandelde. Zijne begeerte werd afgeslagen, dewijl de prinsessen reeds verloofd waren. Daarop werd hij zeer woedend, en zwoer met een' duren eed, dat zij beide de zijne zouden worden, zeggende, dat hij liever het gansche Rijk wilde verwoesten, de stad en het paleis der koningin verbranden, en op de puinhoopen het bruidsbed oprigten, dan dezen smaad ongewroken te laten. Zeer toornig vertrok hij, om zijne
be-

bedreigingen te volbrengen, en zich op eene verschrikkelijke wijze te wreken.

Het geheele hof was over die bedreiging ontroerd. De prinsen begaven zich terstond op reis, om een leger te verzamelen en hunne geliefden te beschermen.

De koningin WILOWITTE liet alle voorbereidselen tot verdediging maken. De gewapende manschappen werden gemonsterd, eenige in vaste vestingen gelegd, en de beste in de hoofdstad ingelegerd.

Gedurende deze toerustingen ging de prinses NANA tot hare goede oude vrouw in het bosch, en verhaalde haar, onder het storten van tranen het ongeluk, dat haar en haren geliefden ZILI boven het hoofd hing. De goede oude vrouw vertroostte de prinses naar haar vermogen, zoo goed zij kon, en wekte haar op, om een vast vertrouwen op den God der liefde te stellen.

De reus kwam spoedig met een vreesselijk leger aantrekken; niets konde hem weêrstaan; hij overheerde het geheele Land, nam het in en bestormde zelfs de hoofdstad. Na een' korten tegenstand veroverde hij die mede en rukte voor het kasteel. De radelooze koningin vlood met hare dochters in den tuin van het kasteel, en sloot al de deuren achter zich. Zij knielde neder en bad den Goden vurig om bijstand. De vergram-

de reus verbrijzelde de deuren, en vond terstond de geknielde moeder met de prinsessen. Op het oogenblik, dat hij zijne hand naar hen uitstak, kwam er een hevige donderslag, en zij waren alle drie verdwenen. Niets was er meer van hen te zien, op de plaats, waar zij geknield hadden, stonden drie bloemen, de eene wit, de tweede met kleuren, de derde graauw en onaanzienlijk; maar deze had des avonds een' aangename reuk.

De reus werd bij dit wonderwerk zeer verschrikt nedergeslagen; hij viel in eene doornheg, waar door zijne hand door de stekels openscheurde en zijn bloed op de aarde liep.

Hij kwam spoedig weder tot zich zelve, sprong woedend op, doorliep en doorzocht den geheelen tuin, ook al de hoeken van het kasteel; maar hij konde geen spoor noch teeken van de prinsessen ontdekken. Eindelijk moest hij zeer toornig weder aftrekken, dewijl hij zijn oogmerk niet bereikt had.

De goede oude vrouw kwam daarna in den tuin, nam de drie bloemen zorgvuldig uit den grond en verplante die in eene groote kom, waarin zij tierig groeiden. Zij noemde de moederbloem, naar de moeder, *Viola Maternalis*, de oudste prinses *Stengviool*, en de jongste *Nachtviool*; iedere bloem behield de eigenschap en geaardheid van den persoon, waaruit zij was voortgekomen.

De

De zorgvuldige bezorgster nam eenige druppels op van het bloed, dat uit de hand van den reus was geloopen.

De prinsen kwamen met een groot leger; maar te laat. Zij hoorden reeds buiten de stad de droevige gebeurtenissen, en werden daarvan nog meer overtuigd, toen zij in het kasteel kwamen.

In die uiterste verslagenheid kwam de oude vrouw met eerbied en bemoedigde hen. Ik maak u bekend, zeide zij, dat de prinsessen nog in leven zijn. Zij werden op hunne gebeden door de Godin der liefde uit de klauwen van den wilden reus gered, in welriekende bloemen veranderd en zorgvuldig bewaard, totdat het gevaar volkomen voorbij zal zijn. Het is ulieden opgelegd hen weder te bevrijden. Ik heb van het bloed van den reus, die door menschelijke wapens niet gekwest kan worden, daar zijn ligchaam zoo hard als staal is, juist zoo veel bewaard, als gij noodig hebt, om die tooverij te ontbinden en uwe geliefden te bevrijden. Hier is het, (zij gaf ieder twee druppels) bewaart het wel en gaat nu in het naaste bosch, alwaar u verder zal geopenbaard worden, wat mij thans niet vergund is te zeggen. Diegene, in welken gijlieden de zuiverste goedheid zult vinden, zal uw raadgever zijn, en bekend maken, waar gij het water des levens kunt vinden; volgt zijnen raad en bevrijdt

u-

uwe geliefden met getrouwheid. Zij brak een takje met bloemen van de *Stengviool*, en gaf het aan prins ADDI; ook een van de *Nachtviool*, en schonk het aan prins ZILI. Wacht u, zeide zij, dat zij niet verwelken! Zoo lange uwe harten zuiver zijn, en geene vreemde, onreine liefde in uwen boezem insluipt, zullen zij voor u bloeijen; maar zoo ras gij door vreemde liefde aan uwe prinsessen ontrouw wordt en haar vergeet, zullen zij verdorren. In gelukkiger tijden zullen wij elkan- der wederzien. Hierop verdween zij, en in ha- re plaats kwam eene welriekende roos uitspruiten.

TWEDE AVOND.

Beide de prinsen waren zeer verbaasd over alles, wat zij van de Toovergodin, onder eene vreemde gedaante bedekt, hadden gehoord. Zij namen de fleschjes met de bloeddruppels van den reus, en reisden te zamen weg. Nadat zij lang in het bosch omgedwaald hadden, zonder ééne levende ziel te ontmoeten, kwamen zij eindelijk bij

bij de armoedige hut van eenen vromen kluize- naar. Zij vonden hem biddende eenige schreden van zijne kleine hut. Hij bleef nog wel een half uur op zijne knieën liggen, en liet zich door hun bijzijn niet storen; ook scheen hij zeer vurig in zijn gebed. Nadat hij het geëindigd had, stond hij op, leidde hen in zijne kluis, en ont- haalde hen zoo goed hij konde met vruchten en wortelgewassen; als peen en radijs, waarbij hij, door godsdienstige redevoeingen, dien schralen maaltijd smakelijk trachtte te maken. De nach- ten bragt hij dikwijls door in klagten en diepe zuchten, en des morgens bad hij weder een ge- heel uur, met vele trekken van groote aandacht in het aangezigt.

Al de lieden, die bij hem kwamen, (want hij was door zijne vroomheid verre beroemd) onder- hield hij met stichtelijke redenen en aandoenlijke opwekkingen; als zij hem aanzienlijke geschenken bragten van wijn en andere welsmakende dingen, nam hij die zeer vriendelijk aan, en schonk hun daarvoor rijkelijk zijnen zegen.

Al de lekkere beten gebruikte hij onder veel zuchten over de bedorvene wereld, die zulke lek- kernijen uitgevonden heeft, om de tong te kitte- len, en nam er niets van, voor dat hij het met zijne zegeningen en kruisen gewijd had.

Prins ADDI was over de zeldzame vroomheid van

van dezen eerwaardigen man zeer verrukt, en ontdekte zijn' broeder, dat hij besloten had bij hem te blijven, hem zijne geheimen te ontdekken en zijn' raad in te roepen, dewijl zij nergens zuiverder goedheid zouden kunnen vinden.

Maar prins ZILI had hiertoe geen' lust. Hij begreep, dat de ware goedheid van een mensch onmogelijk dáárin konde bestaan, dat hij bestendig bad en zuchtte: derhalve wilde hij zijn heil verder zoeken. Den volgenden dag stond hij vroeg op, nam van zijn' broeder en den kluizenaar afscheid, en werd met vele zegenwenschen toegelaten.

Prins ADDI bleef daar, en ontdekte den vromen man zijne bekommelingen en de bevelen der oude vrouw.

De heilige kluizenaar zeide, gij zijt hier niet verkeerd gekomen, ik kan u van alles een goed bericht geven. Zeer ver van hier, ja wel twee dagreizen, woont diep in een eenzaam bosch eene vrouw, die aan de wereld nog geheel is overgegeven. Haar naam is **LOKESSA**. Zij bezit het water, dat gij zoekt. Ga bij haar, en tracht zoo veel te krijgen als gij noodig hebt. Gij zult zeer welkom wezen, want zij neemt gaarne een ieder aan, die in hare vrolijkheid deel neemt. Hare woning is ligt te vinden, want het vreugdeschal

schal en het geklank der speeltuigen, die in haren vreugdetempel nooit zwijgen, zal u denzelven reeds van verre bekend maken; ga morgen, en uwe reize zij gelukkig.

Prins ADDI leide zich vol vreugde te bed, dewijl zijne verwachting hem niet bedrogen had. Des anderen daags stond hij zeer vroeg op, nam afscheid van zijnen vromen kluizenaar, die hem met vele zegenwenschen in vrede liet vertrekken.

Hij dwaalde lang rond; eindelijk zag hij van verre vele lichten, waar hij regt op aan ging, en nu werd reeds op een' verren afstand het gedruisch door hem vernomen. Hij verdubbelde zijne schreden en kwam ras aan de vrolijke verblijfplaats van **LOKESSA**.

Hij zag een prachtig paleis, dat rondom verlicht was. Door eene groote poort intredende, kwam hij in het binnenhof, waar hij eene menigte bedienden vond, die alle bezig waren. Zoo-dra zij van hem hoorden, dat hij hunne meesteres wilde spreken, leidden zij hem terstond in eene prachtige zaal, en bedienden hem met allerlei overheerlijke ververschingen. Zij maakten haar zijne aankomst bekend, en bragten hem antwoord, dat hij dien dag konde uitrusten, en zij den volgenden dag met hem zoude spreken. Tegen den morgen werd alles stil, en geene muziek, viool noch luit, stoorden den prins in zijnen

nen slaap. Tegen den middag kwam een bedienende hem verzoeken bij mevrouw te willen komen. Hij volgde hem, en werd in de vorstelijke kamer der aanvallige LOKESSA gebragt. Zij was zeer ligt gekleed, en alles ademde grooten wel lust. Hij werd zeer vriendelijk ontvangen, moest nevens haar zitten en zijne geschiedenissen verhalen, waaraan zij een hartelijk deel scheen te nemen. Nadat hij het verhaal zijner levensgeval len geëindigd had, besloot hij met eene ootmoedige bede, dat zij hare goedheid zoo verre ge liefde uit te strekken, van hem eenige weinige droppels van het water des levens tot een geschenk te geven.

LOKESSA beloofde hem alles; zij verzocht hem slechts eenigen tijd bij haar te blijven, en aan hare groote vrolijkheid deel te nemen. Zij verzekerde hem, dat alle zijne wenken in het geheele paleis bevelen zouden zijn, en zoodra verdrietelijkheid of een lang verblijf hem tot verveling was, konde hij vertrekken, en van het water des levens zoo veel medenemen, als hij begeerde.

De prins was zeer verheugd, dat alles zoo gelukkig ging; hij kustte eerbiedig de hand der schoone LOKESSA, en nam hare uitnoodiging zeer dankbaar aan.

Des middags moest hij met haar eten, en werd op

op de aangenaamste wijze onderhouden. In dezen tempel van vreugde wisselden dans, spel en muziek elkander bestendig af, en werden somtijds tusschen beide door nieuwe genoegelijke vrolijkheden van eenen anderen smaak afgebroken.

Prins ADDI vond LOKESSA zoo uitlokkelijk schoon, en hare gesprekken zoo aangenaam, dat hij daardoor Prinses ULSILA en het water des levens geheel vergat. Daarom verwelkten zijne bloemen, zij verdorden, en hij wierp dezelve weg.

Deze groote gelukstaat duurde omtrent drie maanden; maar dezelve was zoo aangenaam vervlogen, dat het, naar de berekeningen van den prins, slechts drie dagen schenen te zijn; dan toen was hij reeds tot verveling bij de wellustige LOKESSA, en zij besloot zich van hem te ontslaan, en hem naar hare vorige liefhebbers te zenden. Op eenen warmen zomerschen dag verzocht zij hem, haar in een donker grot bij het baden gezelschap te houden; hij gehoorzaamde gaarne aan dat aangename bevel, en verscheen op het bepaalde uur. Hij vond haar in het bad. Verrukt over hare schoonheid, streelde hij zich reeds vooruit van met haar den zoetsten namiddag te zullen doorbrengen, en naderde tot haar met eene levendige dartelheid. Op het oogenblik, dat hij tot haar kwam, wierp zij hem eene handvol water in het aangezicht, en sprak de

nen slaap. Tegen den middag kwam een bedienende hem verzoeken bij mevrouw te willen komen. Hij volgde hem, en werd in de vorstelijke kamer der aanvallige **LOKESSA** gebragt. Zij was zeer ligt gekleed, en alles ademde grooten wel lust. Hij werd zeer vriendelijk ontvangen, moest nevens haar zitten en zijne geschiedenissen verhalen, waaraan zij een hartelijk deel scheen te nemen. Nadat hij het verhaal zijner levensgeval len geëindigd had, besloot hij met eene ootmoedige bede, dat zij hare goedheid zoo verre geliefde uit te strekken, van hem eenige weinige droppels van het water des levens tot een geschenk te geven.

LOKESSA beloofde hem alles; zij verzocht hem slechts eenigen tijd bij haar te blijven, en aan hare groote vrolijkheid deel te nemen. Zij verzekerde hem, dat alle zijne wenken in het geheele paleis bevelen zouden zijn, en zoodra verdrietelijkheid of een lang verblijf hem tot verveling was, konde hij vertrekken, en van het water des levens zoo veel medenemen, als hij begeerde.

De prins was zeer verheugd, dat alles zoo gelukkig ging; hij kustte eerbiedig de hand der schoone **LOKESSA**, en nam hare uitnoodiging zeer dankbaar aan.

Des middags moest hij met haar eten, en werd
op

op de aangenaamste wijze onderhouden. In dezen tempel van vreugde wisselden dans, spel en muziek elkander bestendig af, en werden somtijds tusschen beide door nieuwe genoegelijke vrolijkheden van eenen anderen smaak afgebroken.

Prins **ADDI** vond **LOKESSA** zoo uitlokkelijk schoon, en hare gesprekken zoo aangenaam, dat hij daardoor Prinses **ULSILA** en het water des levens geheel vergat. Daarom verwelkten zijne bloemen, zij verdorden, en hij wierp dezelve weg.

Deze groote gelukstaat duurde omtrent drie maanden; maar dezelve was zoo aangenaam vervlogen, dat het, naar de berekeningen van den prins, slechts drie dagen schenen te zijn; dan toen was hij reeds tot verveling bij de wellustige **LOKESSA**, en zij besloot zich van hem te ontslaan, en hem naar hare vorige liefhebbers te zenden. Op eenen warmen zomerschen dag verzocht zij hem, haar in een donker grot bij het baden gezelschap te houden; hij gehoorzaamde gaarne aan dat aangename bevel, en verscheen op het bepaalde uur. Hij vond haar in het bad. Verrukt over hare schoonheid, streelde hij zich reeds vooruit van met haar den zoetsten namiddag te zullen doorbrengen, en naderde tot haar met eene levendige dartelheid. Op het oogenblik, dat hij tot haar kwam, wierp zij hem eene handvol water in het aangezicht, en sprak de

volgende woorden: *Ontvang, ellendige! het loon van uwe dartelheid, verander in een' stinkenden bok en ga naar uwe medgezellen.* Op het oogeblik werden zijne voeten en handen ruige bokspooten, zijne kleederen vielen van zijn ligchaam, en eene harige bokshuid omringde zijn geheele lijf. Aan zijne kin hing dat eerwaardige teeken der wijsheid, eene lange baard; hij maakte luchtige sprongen en was een volmaakte bok.

De boosaardige *LOKESSA* riep nu beide hare bedienden, (die reeds wisten welk lot hem zoude overkomen, en aan de deur luisterden) om hem als bok bij zijne medgezellen te brengen. Zij kwamen terstond, en bragten hem in eenen ruimen stal, waar hij wel vijftig groote en kleine bokken vond. Zij liepen rondom hem, en namen hem in hun gezelschap aan. Gelijk al de anderen werd hij met gras en hooi gespijst, en dikwijls, als de boosaardige tooveresse zich wilde verlustigen, moesten zij uit den stal gelaten worden; dan lag zij uit een venster, en vermaakte zich als de bokken elkander met de hoornen staken, en allerlei bokkensprongen maakten.

In den beginne was hij op *LOKESSA*, als de bewerkster van zijn ongeluk, woedend; maar het hielp hem niet. Hij moest zich naar het noodlot schikken, en ofschoon, (daar zijn menschelijk verstand hem bijgebleven was) zijne ligtzinnigheid hem

hem duizendmaal berouwde, moest hij echter op betere tijden hopen.

 DERDE AVOND.

Ondertusschen had prins *ZILI* lang omgedwaald, zonder eene levende ziel te vinden. Eindelijk zag hij van verre een klein licht schemeren; hij ging er regt op aan, en bevond zich voor eene kleine hut. Hij klopte aan de deur, en eene vriendelijke vrouw opende, en noodigde hem binnen te komen. De bewoner was een houthakker, en hij vond het geheele huisgezin aan eenen behoefligen maaltijd, uit aardappelen en roggebrood bestaande, zitten. De huisvader ontving hem vriendelijk, en noodigde hem mede aan te zitten. Ga spoedig, zeide de man tegen zijne vrouw, en haal eene flesch wijn, die ik onlangs uit de stad heb medegebragt; wij zullen dien Heer iets beters aanbieden, hij mogt onzen ruwen kost niet kunnen verdragen. Dit deed zij, en het geheele huisgezin, dat uit man, vrouw en acht kinderen bestond, kreeg daarvan

K 2

zijn

zijn bescheiden deel. De kinderen beschouwden met verwondering den zoo vorstelijk gekleeden heer, en konden zich in het zien van dien schoonen opschik niet verzadigen. De kleinste wilden hem aangrijpen, en zijne blinkende knoopen bevoelen en betasten; maar de oudste dreigden het zeker aan vader te zullen zeggen, indien zij zich niet ordelijk hielden.

De Prins zag, dat er één kind beter gekleed was dan al de overige. Hij vroeg naar de reden hiervan, en werd gewaar, dat de eerlijke houthakker het voor eenige jaren in het bosch in eene groote doos had gevonden; uit medelijden had hij het naar huis gedragen, en door zijne vrouw met zijne eigene kinderen laten opvoeden; zoo veel in zijn vermogen was, had hij het beter in de klederen gehouden, dewijl het waarschijnlijk aan voornamer lieden behoorde, dan zij waren. De Prins stond over die grootmoedige menschenliefde, welke hij in deze ellendige hut niet verwacht had, zeer verbaasd. Nu is het tijd, zeide de huisvader, dat wij opstaan, de vreemde heer zal moede zijn, en gij, mijne kinderen! wrijft ook reeds de oogen. Hij sprak een kort gebed, en de tafel werd afgenomen. De vrouw bragt de kinderen te bed, en de Prins zette zich met den vriendelijken huiswaard op een' steen voor de deur, om den zang der nachtegalen te hooren.

Zij

Zij spraken nog veel, en de Prins werd aanhoudend meer en meer van de eerlijkheid en goedhartigheid van dezen armen houthakker overtuigd. Eindelijk kwam de vrouw ook buiten, en zeide, dat het bed voor den heer gereed was, indien hij zich tot rust wilde begeven. Hij vond een slecht, maar zuiver bed. De goede vrouw had haar eigen bed voor den Prins gereed gemaakt, en niets anders dan een beddelaken voor haar en haren man, om over het stroo te leggen, overgehouden.

De Prins besloot, hier eenige maanden te blijven, en deze menschen naauwkeuriger waar te nemen.

Des morgens gaf hij dien vriendelijken man geld, om eenige gerijfelikheden voor hem te koopen, en maakte hem zijn besluit, om eenigen tijd bij hem te blijven, bekend, waarover het geheele huisgezin zich hartelijk verheugde.

Nadat hij zich eenigen tijd daar opgehouden had, en aanhoudend overtuigd werd, dat hij bezwaarlijk meer zuivere goedheid en opregtheid ergens anders zoude vinden, ontdekte hij aan den ouden man het oogmerk zijner reize, en vroeg hem raad, om het water des levens te verkrijgen.

De oude zeide met zeer veel nadruk: dit is eene bezwaarlijke onderneming. Ver van hier woont

de verschrikkelijke reus RULFF, die alleen met een' degen, welke met zijn eigen bloed bestreken is, kan overwonnen en gedood worden. Hij moet eerst van de aarde verdelgd zijn, eer gij het water des levens kunt verkrijgen. Eene snoode vrouw, vol ijdel- en verwaandheid, LOKESSA genaamd, heeft het in bezit, zonder het evenwel zelve te mogen gebruiken. Deze zeldzame schat is in eene geschilderde flesch in eene ijzeren kist opgesloten. Op den dood van den reus rust ook haar lot, hetgeen een wonderlijk geheim is. Dit is alles, wat een wijs en vroom man mij van deze buitengemeene zaak verhaald heeft. Zonder het bloed van den reus is zekerlijk de onderneming voor u onnut; doch ik heb aan uwe begeerte voldaan, en u zoo veel ik er van wist gezegd.

De Prins ontdekte hem, dat hij den schat van het bloed had. Wel zoo, zeide de oude man, ga dan henen. Maar wacht u wel, zoo lief als u het leven is, aan de liefkozingen van LOKESSA gehoor te geven, en wees aan de deugd en aan uwe beminde getrouw; laat al het overige aan het lot over.

De Prins bedankte hem hartelijk voor die goede tijding, nam afscheid, en wandelde vol vreugde naar de verblijfplaats van den reus.

Midden in een groot, donker en akelig bosch
hoor-

hoorde hij van verre een geweldig gedruisch, hij zag de toppen der boomen van elkander buigen, en den verschrikkelijken reus daardoor stappen. Weinig scheelde het, of dat verbazende schepsel had hem vertrapt; gelukkig sprong hij ter zijde, en redde, dus doende, zijn leven. De reus trad nevens hem met zijnen voet, en zoodra hij den Prins gewaar werd, bukte hij voorover, vattede hem bij het hoofd, en ligtte hem in de hoogte, om hem nader te beschouwen. Zonder veel omstandigheid stak hij hem in een' grooten zak, welken hij in de hand had, droeg hem naar zijn huis, en schudde hem daar als een klein diertje in het klippenkasteel uit. Hij had hem medegenomen, om den volgenden dag van zijn ligchaam een' lekkeren maaltijd te bereiden, waarom hij den ontstelden Prins tegen den volgenden morgen zijnen onvermijdelijken dood aankondigde en zeide, dat hij hem in zijne maag zou begraven, alwaar hij zeer zacht zoude kunnen rusten. Nu haalde hij eenige stukken raauw menschenvleesch voor den dag, stak het aan een braadspit, leide vuur aan en roosterde ze tot een ontbijt. Nog half bloedende, nam hij het vleesch af, en zette zich tot dien verschrikkelijken maaltijd neder. Met de tanden scheurde hij de stukken van elkander, en het zwarte bloed liep uit beide de zijden van zijnen afschuwelijken mond in zijnen vuilen en walge-
lij-

lijken baard. Hij haalde nog eenige stukken ge-rookt ossenvleesch, en besloot daarmede zijnen maaltijd. Voorts leide hij zich op den grond neder, om wat te rusten, en sliep zoo sterk, dat bij iedere ademhaling de kamer schudde; en zijn snorken naar het bruischen van een' snelloopenden stroom, welke over klippen en rotsen nederstort, geleek.

De Prins stond op, bestreek zijn zwaard met het bloed, beval zich aan de Goden, trad naar den reus en stak met beide de handen en al zijne kracht het zwaard door zijn hart; een groote stroom zwart bloed sprong uit de wonde. De reus brulde zoo verschrikkelijk, dat er de geheele rots van beefde; doch toen hij voelde, dat zijn leven en zijne krachten hem begonnen te verlaten, zeide hij tot den Prins: nu wordt de wil van het noodlot vervuld; het was mij reeds voor lang voorzegd, dat ik door de hand van een' zwakken zoude geveld worden en vallen. Ik vergeef u uwe moedwilligheid; want mij zelve aan u wreken kan ik thans niet. Neem van het bloed, dat uit mijn hart stroomt, drie druppels, het geeft u vrouwenliefde, als gij u daarmede bestrijkt; en ook zoo omgekeerd, verkrijgt ieder vrouwspersoon voor u eene onweêrstaanbare liefde, als zij zich daarmede wrijft. Gij zijt de beminde van de prinses NANA, beproef het éénmaal, en gij zult beide

ge-

gelukkig zijn. Gij zoekt het water des levens, dat **LOKESSA** bezit; neem ginder dat gouden kastje, waarin de sleutel daartoe bewaard wordt, maar geen mensch kan het zonder den toovering van **LOKESSA** openen. Nu liet hij een' diepen zucht, en blies zijnen adem uit.

Prins **ZILI** verwonderde zich over de grootmoedigheid van dit schrikkelijk wangedrogt; hij vong het bloed, dat nog langzaam uit de wonde liep, en bewaarde het in dezelfde flesch, waarin hij te voren het bloed van den reus had medegebragt. Hij nam het gouden kastje, rukte zijn zwaard uit de wonde, en reisde van dien verschrikkelijken oord weg, bovenmate verheugd zijnde, dat hij zijn leven gered had.

Nadat hij lang voortgegaan was, hoorde hij eindelijk het klinkende geluid der speeltuigen en eene aangename muziek; ook zag hij van verre den verlichten vreugdetempel. Hij naderde, en met verbazing trad hij binnen, en werd ongemeen wel ontvangen. Zijn persoon behaagde **LOKESSA** bovenmate, waarom zij alle verleidende minnestreken beproefde; maar zijn hart bleef koel; hij beschouwde haar bestendig met de grootste verachting als eene vuile boeleerster, en zuchtte aanhoudend om zijne teedergeliefde **NANA**. **LOKESSA**, door zijn koelzinnig gedrag nog vuriger ontstoken, stelde alles te werk, om hem voor haar in te ne-

mēn en zocht door fraaije kleederen hare schoonheid meerderen luister bij te zetten. Zij rigtte prachtige feesten aan, waarin de verleidende jonge dochters door wellustige dansen, in welke iedere beweging liefde ademde, zijne zinnen moesten be-nevelen, en zijne oude liefde uit het hart verdrin-gen; maar al hare pogingen bleven echter vruchteloos. Hij vergeleek in alles zijne teedergeliefde NANA bij die oneerbare LOKESSA, en altijd verloor het die dame bij deze vergelijking. Toen zij eindelijk zag, dat alles vruchteloos was, stelde zij zich als zijne opregte vriendin aan, en behandelde hem wel wat koeler, maar evenwel met meer vriendelijkheid.

Onder dit bedrieglijk masker gelukte het haar eindelijk zijn vertrouwen te winnen. Zij ontlokte hem eens zijne geheimen, ook dat van het bloed van den reus RULFF. Zoo ras hij het verhaal zijner geschiedenis gedaan had, scheen zij zeer aangedaan te wezen, en zeide: ik neem in uwe gevallen een hartelijk aandeel, en wenschte u beide gelukkig te zien. Morgen zult gij het begeerde water verkrijgen, en gaat dan in vrede naar uwe teedergeliefde.

Des nachts sloop zij zeer stil in zijne kamer, en ontroofde hem de flesch met het bloed van den reus. Zoo ras zij dit in hare magt had, riep zij vol vreugde uit: wacht, hardnekkige! nu zult gij mij-

mijnen wil moeten vervullen, en in eene brandende liefde tot mij moeten versmachten, en dan zal ik mij met dezelfde koelheid aan u wreken. Lang zult gij te vergeefs om en naar mij zuchten; aan mijne voeten zult gij, halsstarrige! u buigen en krommen, en om wederliefde smeeken. Lagchende zal ik u vernederd voor mij zien liggen, en na lange vergeefsche moeite zal het u eindelijk vergund worden mij te naderen. Tot eenen zeer hoogen prijs zult gij mijne verachte liefde koopen, en dan tot uwe overige medgezellen gaan, een stinkende bok worden, en in dien staat uw onvriendelijk aanwezen verwenschen.

Zoodra zij dit uitgeroepen had, snelde zij weg, ontkleedde zich, en bestreek haar geheele lijf met het reuzenbloed, verwachtende met groot verlangen het aanbreken van den dag.

Naauwelijks glinsterden de zonnestrallen in het Oosten aan den hemel, of zij gevoelde reeds eene verschrikkelijke hette over haar geheele lichaam; als gloeiende sloeg dit naar het hoofd, en verwarde hare zinnen: zij werd geheel dol en razend. Dit was de overige werking van het bloed, waardoor de reus zich nog na zijn' dood gedacht had aan den Prins te zullen wreken.

In de alleruiterste woede liep zij met het hoofd tegen de ijzeren kist, in welke de schat van het water des levens was opgesloten. Hare hersenen, met

met bloed gemengd, sprongen uit de wonde, en onder de uitbraking der gruwelijkste scheldnamen en lasteringen tegen de Goden en den Prins, gaf zij den geest.

Zoodra de Prins zag, dat zij gestorven was, naderde hij haar, trok den tooverring van den vinger, en raakte daarmee het gouden kasje aan, waardoor het in het midden van elkander sprong. De verborgen sleutel viel in zijne handen. Hij opende met denzelfden de ijzeren kist, en nam de flesch met het kostelijke water daar uit.

Toen ging hij in den stal, en besproeide daarmee de grappige bokken, welker lotgevallen de bediende hem verteld had, en tot zijne groote vreugde zag hij ze alle weder in menschen veranderen. Hij stond uitermate verwonderd, onder hen zoo vele Prinsen te vinden; maar nog meer verbaasd, toen hij daarbij zijn' geliefden broeder zag. Zij bedankten hem ten vriendelijkste voor hunne verlossing, en reisden ieder zijnen weg.

Beide de broeders begaven zich terstond naar den armen houthakker. Prins ZILI verhaalde hem zijne geheele geschiedenis, bedankte hem nogmaals voor zijnen goeden raad, en gaf hem zoo veel geld; dat hij met zijn huisgezin zeer gemakkelijk leven kon. Zij namen afscheid, en reisden zonder ophouden naar de stad, in welke hun geliefde prinsessen, onder de gedaanten van welriekende
bloe-

bloemen, bewaard werden. Terstond zochten zij de goede oude vrouw en vonden haar spoedig in het eenzame bosch, alwaar zij door haar met veel liefde ontvangen werden. Nu zult gij, zeide zij, eerlang aan het einde van uw lijden wezen. Giet morgen vóór het opgaan der zon uw water aan de drie wortels der bloemplanten, en gij zult groote wonderen zien. Zij stonden te middernacht op, Prins ZILI maakte een groefje rondom de planten, en goot zijn kostelijk water daarin. Op het oogenblik verkregen zij hare vorige gedaante weder, de bloemen waren verdwenen, en de goede Koningin WILLOWITTE stond in de plaats, benevens beide hare prinsessen, die in hare jeugdige schoonheid bloeiden.

Zij omheldden hunne geliefde prinsen, en dankten de Goden. Midden in de vreugde, dat zij elkander weder gevonden hadden, verscheen de goede oude vrouw; zij wierp plotselijk het bedeksel des ouderdoms van haar af, en stond in een glinsterend gewaad en eene bovennatuurlijke schoonheid voor hen. Weet, zeide zij, dat mij de leiding van uw aardsche leven door het noodlot is toebetrouwd geworden. Tegen de dreigende stormen heb ik u bewaard, en met vreugde opgemerkt, dat nood en ondervinding de beide oudsten wijzer gemaakt hebben. Thans is mijn werk met u ten einde gebragt. Hier beneden ziet gij
mij

mij op aarde niet weder, maar onzichtbaar zal ik u geleiden, als gij goed en wijs zijt; met droefheid zal ik u moeten verlaten, als gij tot uwe vorige dwaasheden terug keert. Leefst gelukkig en vrolijk. — Nadat zij dit gezegd had, bekleedde zij zich met eene wolk, zweefde weg, en zij werd niet weder gezien. De twee jonge paren trouwden kort daarna, en hielden prachtige maaltijden.

De jongste Prins verkreeg het Rijk van de Koningin WILOWITTE en leefde vrolijk en gelukkig met zijne goede prinses NANA. De oudste begaf zich naar het Rijk van zijnen vader, die hem ook de regering overgaf. Hij en de Koningin UL-SILA waren van hunne ijdelheid, verwaandheid en van hunnen hoogmoed volkomen genezen. Zij had als een blinkende stengviolier gevoeld, hoe ellendig het is, niets dan bewondering te zoeken, want zij was van iederen voorbijgaanden gek bezien geworden, en moest aan iederen leelijken boezem verwelken; daar integendeel hare jongste zuster, als een stille nachtviohier, alleen van de verstandigen werd gezocht, en hare waarde en haar aangename reuk om hare liefelijke uitwasemingen, onder hare graauwe en onaanzienlijke gedaante, van de wijzen erkend werd.

Ieder vlinder vloog haar voorbij, want zij gaf voor hem geen' reuk uit; maar des avonds verspreid-

spreide zij hare welriekende balsemgeuren rondom haar. Beide de gelukkige paren sleten gelukkig hunne dagen, en de oplettende Toovergodin was om hare ondeugden niet genoodzaakt, hen treurig te verlaten.

De drie violiersoorten hebben zich vermeerderd en bloeijen nog aanhoudend. Zij hebben hare namen behouden en hare natuur niet verloochend noch verbasterd. De moederviohier bloeit wit in eene moederlijke nederigheid; de stengviolier draagt groote vurige bloemen, en wil boven alles uitblinken; de stille nachtviohier bloeit graauw en onaanzienlijk, en ademt alleen des avonds hare welriekende geuren uit tot op den huidigen dag.

BERIGT VOOR DEN BINDER,

OM DE PLATEN TE PLAATSSEN.

Het Vogeltje met het gouden ei,				
			tegenover	bladzijde 1
Het witte Duifje	.	.	.	— 49
De getrouwe Vos	.	.	.	— 76
De Koningin WILOWITTE	.	.	.	— 125

347

c. J.

Bij de Uitgevers dezes, J. DE
V O S & Comp., is mede
gedrukt en te bekomen:

I. DE VERTELLINGEN VAN MOEDER DE
GANS, als van *Hoodkapje*, *Blaauw-
baard*, *Asschepoestertje*, *Klein
Dimpje* en andere. Dertiende druk,
vermeerderd met de vertelling van
de *Schwandere Prinses*. Met 13 pla-
ten. . . . . f - : 90
Dezelve gekleurd. . . . . - 1 : 10

II. WINTERAVOND-VERTELLINGEN VAN
GROOTMOEDER DE GANS, gevolgd
naar het Fransch van DUCRAY DO-
MINIL, bestaande in *Bebelle* en *Be-
be* of *de Grijsse Muis*, *de Kleine
Carnaval*, *de Grootse Klokkenluider*,
Dagenraad, *de Kreupels Rot*, *de
Zingende Pop*, *de groene Geest*,
de Broeders Goeden dag en *Goeden
avond*, *Belzamine* of *het Meisje met
groene oogen*, *de Oude grijze Kat*,
en *Berniquet* of *de Twee Geleigees-
ten*, compres gedrukt, met 7 plaat-
jes. . . . . f 1 : 00
Dezelve gekleurd. . . . . - 1 : 20